

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 128 / Ağustos 1992 / 4.- DM

15 Ağustos Atılımı'nın 9. zafer yılına doğru yürürken

DÖNEMİN TAKTİK ESASLARINA ÖLÜMÜNE BAĞLI KALALIM!

"...Hiç şüphesiz bu geçen savaş yıllarımız birçok acıya, bunun dayandığı kayıplara yol açmıştır. Çok eleştirdiğimiz, kabullenemediğimiz kayıpların acısıdır bu. Yoksa özgürlüğün bedeli olarak verdiğimiz ve daha çokça da vermeye hazırlandığımız kayıpların veya özgürlüğün bedeli olan kurbanların acısı değildir. Biz bu yıllara çok özgün bir biçimde kendimizi kattık. Bu yılları büyük hesaplaşma yıllarına çevirirken, mücadelenin çok azını düşmana, daha fazlasını kendimize karşı dayattık. Ve yapılanlara hep başlangıçtır dedik. Sizlere temel olarak verilmesi gerekenler, ilk başta yansıtılması gerekenler vardı. Kendinizi yitirerek tanınmaz hale gelme yerine, daha çok sizlere yakıştırdığımız şeylerin neler olduğunu belirtmeye çalıştık..."

YAZISI 14. SAYFADA

Dayatılan sahte demokrasiciliği, sağlam parti militan kişiliğiyle aşalım gerçek demokrasiciliği yaşamımıza hakim kılalım!

ABDULLAH ÖCALAN

Genelde emperyalizm ve özelde de Avrupa, demokrasi maskesi altında devrimci mücadelemize bir politika dayatmak istiyor. Son zamanlarda artan bir ilgiyle ve bazı güdümlendirdiği kişilikler yoluyla bunu yapmak istiyor. Sözümona TC'nin militarizmi ve PKK'nin radikalizmi tıkanmayı yaratmış, bunun yerine demokratik bir yaklaşıma ihtiyaç varmış! Şimdi görünüşte demokrasi sözcüğü herkesin tepkisini fazla çekmeyecek ve hatta, "demokratik çözüm, iyi bir çözümdür" dedirterek, böylece göze hoş gelen bir görünüm yaratmak istiyorlar. Fakat bunun altında yatan niyetleri, arkasındaki güçlerin durumunu ve bu maske altında hareket etmek isteyenleri iyi tanıdıktan sonra göreceğiz ki, en alçakça ve belki de düşmanın özel savaş yöntemleriyle alamadığı sonuçlar, ondan daha tehlikeli bir yaklaşımın hainnamesi, gafilnamesi geliştirilerek alınmak isteniyor.

Aslında bu bitmiş-tükenmiş grupçukları burada ağzımıza dahi almak istemiyoruz ama, özellikle Güney Kürdistan'daki seçimleri de bahane eden bu reformistler bir gazete çıkarıyorlar. İçi acayipliklerle dolu. Eleştirme gereğini bile duymuyorum ama, şöyle bir manşet atmış: "Ortadoğu'ya Demokrasi Dersi" ve bu yazı bütün sayfayı baştan başa kuşatmış... İçeriği, ahlaki yönden sınırsız bir düşkünlüğü ifade ediyor. Siyasi kişilikleri olmamakla birlikte, Batılı istihbarat çevrelerinin kalemşörlüğünü yapıyorlar, onların jargon dillerini kullanıyorlar. Tabii esasta, bize yönelik eleştirilerini sıralamak istiyorlar. Ki, yazılanlar eleştiri de değil; küfürnameler demek daha doğrudur... Güney Kürdistan'daki seçimlerin tarihi bir aşamayı ifade ettiğini, hiç kimsenin onun değerini takdir etmediğini ve Kuzey Kürdistan'a da aynı modelin uygulanması gerektiğini sıralıyorlar. Ondan sonra, "TC'nin militarist yöntemleriyle PKK'nin radikal yöntemleri tıkanmıştır, yeni bir müdahaleye ihtiyaç vardır" diye ekliyorlar. Sözümona birkaç diplomat veya birkaç siyasetçi

Devamı 6. sayfada

ŞIRNAK'TA KATLİAM!

- ***Üç günlük ulusal yas ilan edildi!***
- ***Şırnak halkı direnişe geçerek dağlara yürüdü!***
- ***Kendine insanım diyen herkes bu katliama sessiz kalmamalıdır!***

TC'NİN ÖZEL SAVAŞI YILIN SONUNA KADAR VARMADAN İFLAS ETTİ!

Bundan sekiz yıl önce, 15 Ağustos 1984 günü ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde gerçekleştirilen tarihi bir çıkışın, oldukça kararlı bir atılımın yeni bir yıldönümüne girdik. Geçen sekiz yıl boyunca amansız zorluklar ortamında tarihin çok az tanık olduğu büyük direnmelerle bugünlere ulaşıldı. Bütün çabaların, fedakarlıkların, akan kanların bedelinde halk tarihimizin bütün zamanlarının en güçlü Kürdistan gerçekliği ortaya çıkarıldı. Bu gerçekliğin içeriğinin taşıdığı çok yönlü gelişmeler, 15 Ağustos 1984 öncesinin Kürdistan'ı ile 15 Ağustos 1984 sonrasının Kürdistan'ının karşılaştırılmasıyla çok daha iyi görülür. Kısaca ifade edilirse, bugünkü gelişmeler içerisinde yeni bir insan tipi ve yeni bir ülke kimliğinin uluslararası gündemin en önemli tartışma konusu durumuna geldiğini görüyoruz.

Sekiz yıl önce Eruh ve Şemdinli ilçeleri, çok az sayıda gerilla grupları tarafından basılmıştı. Bu çıkışın sürdürülebileceğine şans verenlerin sayısı parmakla sayılabilecek kadar sınırlıydı. Sekiz yıl sonra, bir avuç gerilla ordulaşmayı yaşarken, bu gerillanın öncülüğündeki Kürdistan halkı ise kendi vatanını sömürgecilere kapatma girişimlerine başvurma cesaretini gösterebiliyor. Bunlar, zamanında hayal bile edilmeyen görkemli gelişmelerdir.

15 Ağustos Atılımı 9. yılına girerken, PKK önderliğindeki Kürdistan halkı ile TC sömürgeciliği arasındaki savaş amansız bir şekilde tırmanma göstererek sürüyor. Özellikle gerek TC açısından olsun ve gerekse de PKK açısından olsun kader belirleyici önemde olan 1992 yılında savaşın yükselme göstererek sürüyor olması önemlidir. Bu yeni bir sürecin hiçbir dönemde olmadığı kadar yakıcı olan bir aşamasıdır. Bu yılın 15 Ağustos gününde Kürdistan halkının içerisine gireceği tavır, 1992'nin sonuçlarında belirleyici olacaktı. Çünkü savaşın son yıllarında artık TC devleti de halkı kazanan tarafın savaşı da kazanacağına inanmıştır. Nitekim koalisyon hükümeti, savaş politikasını "Halka şefkat, PKK'ye şiddet" şeklinde formüle ederek işe başlamıştı. Gerçekte ise, ikincisi en zirveleşmiş biçimiyle uygulanırken, birincisi hiç uygulanmadı. Sadece kendi devlet terörünü genelleşmiş biçimiyle yaygınlaştırıp yoğunlaştırmak için, "halka şefkat"i bir maske olarak kullanacaktı. "PKK'nin vatandaşlar üzerinde yarattığı korkuyu silememişiz" diyenler, gerçekte ise aynı vatandaşlar üzerindeki PKK etkisini baskı ve terörle ortadan kaldırıp silemediler. Her şeyden önce yüzyılların oluşan duyguları, ne TC'de Kürdistan halkına karşı şefkate izin verir ve ne de Kürdistan halkında TC'ye karşı bir güveni ortaya çıkarabilir. Özellikle de acımasız bir şekilde devam eden ve her iki taraf açısından mutlak kararlılıkla kazanılmak istenen bir savaş ortamında bu tür klasik politikaların uygulama gücü bulamayacağı çok açıktır.

KÜRDİSTAN HALKININ BÜYÜK KALKIŞI

Nitekim 15 Ağustos günü bu, bütün gerçekliğiyle ortaya çıkarak gözler önüne serildi. TC, bu gerçeği tersine dönüştürmek için 15 Ağustos'tan günler önce "Misak-ı Milli"nin hemen hemen bütün alanlarında var olan sömürgeci kurumlarını harekete geçirdi "15 Ağustos alarmı" nedeniyle izinleri kaldırdı, saldırı güçlerini teyakkuz durumunda tuttu. "Güneydoğu'da kritik günler"e hazırlık yaptı, "8. yılında PKK alarmı" için, saldırı beklediği her noktaya askeri güç ve tekniği takviye etti. Hükümetin başı Süleyman Demirel'in deyimiyle, *"Türkiye'de devlet güçlerinin bulunmadığı topluiğne büyüklüğünde bir yer bile yoktur. Devlet her yerde vardır. Cizre'sinde de, Şırnak'ında da, Hakkari'sinde de vardır. Hem de güçlü bir şekilde vardır"* gibi bir sömürgeci güç yoğunluğuna rağmen, Kürdistan'ın yaklaşık 40'ın üzerinde il ve ilçelerinde kepenkler indirildi, kontaklar kapatıldı, sömürgeci uygulamaları protesto yürüyüşleri ve daha başka gösteri eylemleri gerçekleştirildi. Kürdistan'ın yanısıra Kürtlerin yoğunca yaşadığı Türkiye'nin büyük metropollerinde de 15 Ağustos coşkuyla kutlandı. Adana'da 30 bine yakın bir kitle yüzlerce pankart, bayrak ve posterlerle sömürgeciliği protesto etti. Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaşın bir mesajı kendi sesinden duyuruldu. Bu kitlesel gösterilerin dışında ARGK birlikleri Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde çok sayıda baskın eylemlerini gerçekleştirdiler. Bu eylemlerde gerilla hemen hiç kayıp vermezken, sömürgecilere büyük kayıplar verdirdi.

Sömürgecilerin korktukları başlarına gelmişti. Bu korku ve şaşkınlık, "Burası Cizre değil Adana", "İnsanın tüylerini diken diken yapan görüntü", "Tehlikeli gelişmeler" vb. şekilde burjuva basına da yansıdı. Olağanüstü Hal Bölge Valisi, yaptığı bir açıklamada bu gelişmeler karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Özellikle Diyarbakır gibi bir kentte esnafların bu düzeyde kepenk kapatabileceğini beklemediğini söyledi. "Bir haftadan beri tedbir alınmasına rağmen", Diyarbakır'da yüzde yüze yakın bir oranda kepenkler indiriliyordu. 15 Ağustos günü Diyarbakır'da bulunan Hürriyet gazetesi yazarı Oktay Ekşi de, Diyarbakır'ın 15 Ağustos'ta önemli bir günü yaşadığını belirterek, köşe yorumunu şöyle sonuçlandırıyordu: *"Devlet şehirde kuş uçurtmayacak kadar sıkı güvenlik önlemleri alırken, dükkanların hemen hepsi PKK'nın emrine uyarak kepenk indirmişti. Diyarbakır huzurluydu. Ama ateşlenmemiş bir barut fıçısı içindeki kadar."* Yine eski emekli generallerden ve şimdi DYP'de politika yapan Devlet Bakanı Orhan Kilercioğlu, Diyarbakır'a giderek incelemelerde bulundu. Yaptığı ilk açıklamada, halka destek talebinde bulunarak, *"Terörle mücadele konusunda geçen aylara göre önemli bir aşama kaydedildi. Bunda halkın desteği önemli rol oynadı"* şeklinde görüş belirtti. Gerçekler ise bunun tam tersiydi. Sanki halkın da bu apaçık gerçeklerden haberi yokmuş gibi, halkı küçümser bir tavırla kendisince insanlarımızı kandırabileceğini sandı. Nitekim bu demecin sonrasında ARGK gerillaları Diyarbakır'ın Lice ilçesinde kapsamlı bir eylemi başarıyla gerçekleştirerek, sözümona bu askeri uzmanı hayal kırıklığına uğrattılar.

TC sömürgecileri 15 Ağustos öncesinden aldıkları yaygın ve yoğun tedbirlerle, sadece 15 Ağustos kutlamasını engellemeyi amaçlamadılar, Newroz'da olduğu gibi bir katliamla halkımıza ders vermeyi planladılar. Sömürgeci güçler bazı kutlama alanlarında halkın üzerine ateş açarak 10'un üzerinde yurtseveri katlettiler, daha fazlasını ise yaraladılar. Yine kapalı dükkanlara dozer ve kepçelerle yönelerek büyük tahribatlara yol açtılar, çok sayıda esnafı gözaltına aldılar. İstedikleri kapsamda katliam zeminini bulamayınca halka karşı bir sindirme harekatına giriştiler. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan, "Yasaların gereği neyse onu yapacağız" diyerek öldürme ve yaralama olaylarını meşru göstermeye çalıştı.

Elbette bunun anlaşılır nedenleri vardır: Halk ezici bir çoğunlukla PKK'nin çağrısına uyarak, sömürgecilerin bütün baskı uygulamalarına ve tehditlerine boyun eğmemiştir. Üstelik bu kez, TC'nin planladığı geniş kapsamlı katliamlar da boşa çıkarılmıştır. Bu temelde 15 Ağustos günü, şimdiye kadar görülmemiş bir düzeyde Kürdistan halkı, toplu bir eyleme kaldırılmıştır. Yine 15 Ağustos, 8. yıldönümünde Kürdistan halkı için bir referandum olmuştur. Bu tavır, sadece sömürgeciliğe değil, aynı zamanda her türlü işbirlikçi ve reformist çizgiye karşı dayatılan ya da savunulan gerçek özgürlük çizgisidir.

Kürdistan halkı, referanduma dönüştürdüğü 15 Ağustos gününde tercihini öncüsü PKK'den yana kullanırken, sömürgecilerin emperyalist destekli planlarını da boşa çıkarıyordu. Burjuva basında işlendiği ve kamuoyuna da yansıdığı gibi, "PKK terörünü ezdikten sonra demokratik reformlar gerçekleştirme" planının sahteliği ve tasfiyeci içeriği çok daha netçe görüldü. Nitekim bu planın uygulanma koşulları da yoktu. Çünkü, PKK'nin kendisi aynı zamanda bir demokrasi hareketidir. Dolayısıyla atılacak her demokratik adım, sadece ve sadece PKK'nin zorlaması sonucudur. Ancak TC sömürgeciliğinin amacı, PKK'yi tasfiye etme ve ardından çeşitli reformlarla halkı bir daha hiçbir gelişme içerisine girmemecesine uyutup aldatmaktır. Bu konuda Ertuğrul Özkök, 20 Ağustos 1992 tarihli Hürriyet gazetesinde, "Newroz'da kaçan fırsat" başlıklı yorum yazısında şunları belirtiyor:

"Özal, Nevroz olaylarından hemen sonra Başbakan Süleyman Demirel'e şunları söylediğini belirtiyor:

Şimdi bazı hakları vermenin tam zamanıdır. Psikolojik üstünlük sizde, hiç beklemeden reformları yapın.

Ancak Demirel bu yola gitmiyor. Özal 'o dönemde büyük bir fırsat kaçırıldı' diyor."

Demirel-İnönü hükümeti iktidara gelince demokratik reformlar vaadinde bulunmuştu. Geçen süre içinde ortaya çıktı ki, "demokratik reformlar" da PKK'ye karşı bir silah olarak kullanılmaya çalışılıyor. Nitekim İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, Kürdistan'da yaptığı bir konuşmada, halka çağrı yaparak, *"Bizi destekleyin, PKK terörünü ezersek ardından reformlar gelir"* diyordu. Yine Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan da, 2000'e Doğru dergisinin konuyla ilgili bir sorusunu cevaplandırırken, terörün olduğu yerde demokrasinin olmayacağını açıklayarak, *"İki taraflı idare edelim anlayışı bana göre yanlıştır. Evvela teröre karşı çıkmalıyız. Terör ortadan kalktıktan sonra zaten demokratikleşme süreci daha arzulanan bir çizgide ilerleyecektir... Yani hangi yönüyle ele alsanız, gündemin birinci maddesi terördür"* değerlendirmesini yapıyordu.

Öyle anlaşılıyor ki, "Newroz'da kaçırılan büyük fırsat" daha sonraki süreçlerde hep yakalanmaya çalışıldı. Bu yaklaşım, TC'nin sorunu ne kadar ciddiyetsiz ve hafif ele aldığını gösteriyor. Gerçekte ise, Newroz'da öyle bir fırsat doğmuş değildi. Henüz gerillanın kış koşullarından çıkıp atılıma geçmediği bir geçici zaman kesitiydi.

İşte 15 Ağustos'un kanıtladığı önemli bir gerçek de, psikolojik üstünlüğün kolay kolay TC'ye geçemeyeceğidir. TC'nin kendisi de, uluslararası fırsatların ve komploların ortaya çıkardığı koşullar sonucu şekillenmiştir. Eğer bu kalıcı bir çözüm olsaydı, M. Kemal'in cumhuriyeti günümüzde olduğu gibi çürümeye mahkum olmazdı. *"Çözümleri, psikolojik ortamlara göre ayarlamak yanlıştır. Özal'ın Nevruz olaylarından sonra, 'Şimdi bazı hakları vermenin tam zamanıdır' diye düşünüp bu düşüncesini Demirel'e açması, olsa olsa, sorunu perakende yönleriyle görmenin ve konjonktürü izleyerek bir şeyler yapmaya çalışmanın belirtisi olabilir. Sorun, şu ya da bu olayın yarattığı havaya göre düşünülmeyecek kadar önemli ve genel bir sorundur"* şeklindeki görüşleriyle Mümtaz Soysal da, bu yaklaşımın gerçekçilikten uzak olduğunu yansıtıyor.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi, 15 Ağustos günü büyük yükselme gösterince sömürgecilerin son bir umutları daha kırıldı. PKK halktan koparılamamış ve "PKK halktır, halk da biziz" sloganı, hiç kimsenin inkar edemeyeceği kadar gerçeğe dönüşmüştür. Halk ile PKK'nin nasıl iç içe olduğu, ikisini birbirinden ayırmanın mümkün olmadığı, çok açıkça belirginleşti. "Devletin işi zor" manşetiyle Hürriyet gazetesinde verilen bir haberde de bu gerçek itiraf ediliyor.

TC iç kamuoyunda olduğu gibi dış kamuoyunda da büyük prestij kaybına uğradı. PKK gerek askeri cephede ve gerekse de siyasi cephede başarı üstüne başarı kaydediyor. Gerilla gün geçtikçe taktiğe hakimiyetini daha da güçlendiriyor, planladığı eylemleri başarıyla gerçekleştirerek sonuç alıyor. Böylelikle 1992 yılının hedeflerine hızla ve kararlılıkla ilerliyor. Halkın yürüyüş, kutlama vb. gösterilerine onbinlerce katılımlar gerçekleşiyor. PKK çizgisinin ortaya çıkardığı gelişmeler, devletlerin bile kolay kolay gerçekleştirme gücünde olmadığı gelişmelerdir. Örneğin Almanya'nın Bochum kentinde gerçekleştirilen "Uluslararası Kürdistan Festivali"ne 60 bin civarında kitle katılımı sağlandı. Bu bile tek başına, PKK'nin nasıl halklaştığını çok iyi gözler önüne seriyor. PKK hem Kürdistan'da ve hem de yurtdışı alanlarında, "PKK terör örgütüdür", "Kürt sorunu ayrıdır, PKK ayrıdır" vb. gibi iddiaların ve çözüm yöntemlerinin bir aldatmacadan ibaret olduğunu, dolayısıyla hayat hakkı bulamayacağını fazlasıyla kanıtlamıştır.

Şırnak katliamını da bu gelişmeler ve bunun TC cephesinde ortaya çıkardığı çözümsüzlük bağlamında ele almak daha gerçekçi sonuçlara ulaştırır. Şırnak, Newroz'da da benzer provokasyonla katliam alanı olarak seçilmişti. Aynı alanın ikinci kez katliama uğraması tesadüfi değildir. Şırnak, özel savaşın kara gücünün en çok yoğunlaştığı bir alandır. Açık ki, Şırnak'ın ikinci kez katliama uğramasındaki amacın, birincisinden çok daha farklı yönleri vardır. Çünkü Newroz'daki katliam TC'nin "ezme ve teslim alma" planının tüm şiddetiyle devam ettiği bir dönemde gerçekleştirilirken, Şırnak'taki ikinci katliam ise TC'nin bu politikasının boşa çıkarıldığı, psikolojik üstünlüğün kesinlik derecesinde ulusal kurtuluş mücadelemizin lehinde seyrettiği ve düşmanın yeni arayışlar içinde olduğu bir dönemde uygulamaya konuluyor. Bu, TC'nin Kürdistan halkını kazanma umudunu tümden yitirdiğinin açık bir göstergesidir. Çözüm gücünü kaybeden TC, çılgınca politikalar geliştirerek umut ışığı gördüğü her şeye dört elle sarılıyor.

YOĞUNLAŞAN TARTIŞMALAR VE GERÇEKLER

Ulusal kurtuluş mücadelemizin durdurulamayan gelişmesi karşısında TC sömürgeciliğinin, halkımız üzerindeki şiddetini daha da artıracağı, Şırnak katliamına benzer provokasyonlara başvurarak en küçük fırsatlarda bile yeni katliamlara girişmekten çekinmeyeceği açıktır. Ancak düşmanın bütün yönelimlerini tüm uluslararası bağlantılarıyla hesaplayan partimiz, tedbirlerini bu çerçevede daha da yoğunlaştırıyor. Halkımız da bu oyunlara, katliam uygulamalarına karşı sessiz kalmayacaktır.

15 Ağustos Atılımı'nın 9. yılında yaşanan gelişmeler, Kürdistan'daki savaşın kapsamına yeni boyutlar kazandırdı. Partimizin 1992 yılı taktikleri sonuç almaya devam ediyor. TC için ise bunun tersi geçerlidir. Karşıdevrimci taktikler boşa çıkarılmış, faşist terör silahı sahibine yöneltilerek ters teptirilmiştir. Bu, çok iddialı olarak uygulamaya konulan özel savaşın yılın sonuna varmadan iflas etmesi anlamına geliyor. Yeni arayışlar kendisini daha fazla dayatacaktır. Ordu içindeki düzenlemeler daha da hızlandırılacaktır. TC'nin iç ve dış politikası, her dönemden daha çok Kürdistan sorununun etkisi altına girecektir. Sistemi yaşatma sorunu bütün yakıcılığıyla gündeme ağırlığını koyuyor. Seçeneksizlik daha fazla derinleşiyor. *"Arka bahçemizi temizlemeden, iç düzenimizi sağlam zeminlere oturtmadan uluslararası piyasalarda özlediğimiz saygınlığı, aradığımız etkinliği yakalamamız hayal değil mi? İçte güçlü olacağız ki, dışta sözümüz geçsin."* 24 Ağustos tarihli Hürriyet gazetesi, haftalık yorumunun başında bu sözleri aktarıyordu.

Öte yandan TC'nin PKK karşısında başarısız kalarak çürümeye daha çok yüz tuttuğunu gören emper-

yalizm, Kürdistan sorunuyla daha fazla ilgilenecektir. Dolayısıyla TC, bu sorunun çözümünde söz hakkını daha fazla yitirecektir. Çünkü emperyalizm TC'ye "terörü ezmede" önemli destekler verdi. Ancak bu konuda verilen sürenin az kaldığı ve TC'nin bırakalım "terörü" ezmesini, tersine bir yıl öncesine göre çok daha gerilemeye girdiği görülmektedir. TC, Batı'ya verdiği sözlerde "terörü" ezmeye çalışırken demokratik ilkelere bağlı kalacağı mesajını verdi. Fakat sonuçta ne "terörü" ezebildi, ne de bahsedilen demokratik adımları atabildi. M. Ali Birand, 14 Temmuz tarihli Sabah gazetesinde yer alan bir köşe yazısında, *"Demirel-İnönü koalisyonu, Kürt konusunda da önemli değişiklikler vaat etti. Anayasa'da ve yasalardaki yeni düzenlemelerde Kürt vatandaşların hakları da korunacaktı. Demirel bu konuda kendini öylesine bağladı,öylesine kesin demeçler ve güvenceler verdi ki, uluslararası kamuoyunda prestiji birdenbire arttı. Bu vaatler üzerine de, Türk hükümetine tüm uluslararası kuruluşlarda önemli bir 'zaman kredisi' açıldı. Halen bu kredi sürüyor. Ancak tek farkla. Gittikçe kuşkular artıyor. Nedeni de verilen sözlerden hemen hemen hiçbirinin yerine getirilmemiş olması. Bol laf var. Hareket yok"* diyerek, sömürgeci rejimi uyarıyordu.

TC, rejiminin artık yürüyemeyeceğini görmek, bu temelde kendi gerçeğini sorgulamak ve karşısındaki PKK gücünü kabul etmek zorundadır. Bu istense de istenmese de böyle olmak zorundadır. Çünkü, Kürdistan sorununun boyutları uluslararası alanda da daha çok genişliyor ve bütün bunlar da TC'nin iradesini aşan gelişmeler niteliğindedir. Bu gerçeği görme eğilimleri gittikçe belirmeye başlıyor. Ancak bu eğilim soruna gerçekçi yaklaşımdan uzaktır. PKK'yi Kürdistan sorunundan ya da Kürdistan sorununu PKK'den ayrı düşünmek ve bu konudaki çözümleri öylesine bir temele oturtmak, sadece sahiplerinin çözümsüzlüğünü derinleştirir.

Öte yandan Şırnak katliamı ardından, Kürdistan sorunu daha çok tartışmaların gündemine oturmaya başladı. Bu yönüyle Şırnak katliamı TC'nin aleyhine dönüştü. TC bu tartışmalarla neyi amaçlıyorsa amaçlasın, bunlar mücadelemiz lehine dönüşen gelişmeler oluyor. Her şeyden önce PKK'nin sıradan bir hareket ve yenilgisi kolay kolay gerçekleşebilecek bir güç olmadığı gittikçe beyinlere kazınıyor. 24 Ağustos 1992 tarihli Milliyet gazetesinin manşeti şöyleydi:

"Özal: PKK kök saldı..."

Yine hükümetinin ilk aylarında "teröre" kısa ömür biçen Başbakan Süleyman Demirel, şimdi ise yaptığı bir mülakatta, "Terör ne zaman bitecek" sorusuna karşılık olarak "Terörde zaman veremem" diyor. TC'nin nasıl tüm gücüyle PKK'ye yöneldiğini de şu sözlerle ifade ediyor: *"Türkiye Cumhuriyeti devleti, hiçbir zaman bu kadar güçlü olmadı. Hiçbir zaman da terörün kökünü kazmak için bu kadar kararlı davranmadı. Ayrıca Türkiye hiçbir zaman terörle mücadelede böylesine bir bütünlük içinde olmadı. Parlamentosuyla, partileriyle aynı doğrultuda olmadı."*

Süleyman Demirel'in bu açıklamaları bir yerde gerçektir. Gerçekten de ilk defa sömürgeci kurumlar bu düzeyde "teröre" karşı seferber olmuşlardır. Fakat TC devleti, kendisi için en güçlü olduğu bir dönemde PKK'ye karşı en zayıf bir dönemini yaşıyor. ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz ise, Demirel'in yukarıdaki açıklamaları yaptığı gün şu sözleri safediyordu: *"Bu hükümet, Güneydoğu politikaları itibarıyla eksik ve hatalı bile değildir; yoktur. Bir siyasi boşluktan ibarettir."* Mesut Yılmaz, aynı açıklamasında *"Maalesef Güneydoğu'da yaşayan vatandaşlarımız devlete değil, eşkıyaya sığınmak zorunda bırakılmaktır"* itirafında bulunuyor.

12 Eylül cuntasının ANAP hükümeti, rejimin yüklediği misyona uygun olarak görevlerini icra ederken, diğer düzen içi muhalefet güçleri de figüranlık rollerini oynuyorlardı. Örneğin Turgut Özal sürekli alternatifsizlikleri işliyordu. Bu, düzen içi güçler kapsamında doğruydu. Nitekim ANAP hem iktidar ve hem de muhalefet görevini yerine getiriyordu. Böyle yapmayı gerektiriyordu yüklenen misyon. İcraatın mimarı değil, onun sözcüsü ya da uygulayıcı gücüydü. Rejimin yaşadığı güçlükler, kendisini yaşatması sorunları nedeniyle, diğer kapitalist devletlerden farklı olarak temsilcilerini tümden yıpranana kadar kullanmak zorundaydı. ANAP bu çerçevede muhalefete alındı. Düzen içi sağ ve solu temsil eden DYP ve SHP'den bir koalisyon hükümeti kuruldu. Bu ciddi ve riskli bir denemeydi. Çünkü, eğer bu deneme de TC'nin sorunlarını çözüme kavuşturmasaydı, ne olacaktı? Sağ ve sol uzlaştırılarak denendikten sonra, elde hangi maskeli seçenek kalacaktı? Şimdi de Adnan Menderes'in oğlu Aydın Menderes'e belli misyonların yüklenerek, onun kamuoyuna umut olarak sunulması çabaları tesadüfi değildir. Süleyman Demirel'in yanında yetişen Aydın Menderes de, *"Türkiye'de sadece başbakan ve hükümet değişmiştir. Ne iç, ne dış politikada ciddi bir değişiklik var. İktidar daha önce eleştirdiği en hayati meselelerde bile farklı bir tutum sergilemedi"* diyerek, bir muhalefet gücünün temsilcisi gibi konuşuyordu.

Öte taraftan bugünkü hükümetin başı Süleyman Demirel, Çankırı'da yaptığı bir konuşmada, *"Bizim aşamadığımız sıkıntıyı kimse aşamaz. Bize güvenmeye devam edin"* sözlerini sarfederken, kendisine göre haklı nedenleri vardı. Yani bir dönemler Turgut Özal'ın "alternatifimiz yok" dediği gibi, Demirel de "bu kadar desteğe rağmen biz yapamıyorsak, başkası hiç yapamaz" demek istiyor. Aynı zamanda bir çözümsüzlüğü de yansıtıyor. Evet hükümet tüm gücüyle görevleri üzerine yürüyor olmasına rağmen başaramıyor. Diğer taraftan da bir gazetecinin deyimiyle "zaman azalıyor."

SAVAŞI KAYBETME TELAŞI

Son aylara kadar, gerek hükümet cephesinde ve gerekse de burjuva basında Kürdistan sorununa yaklaşımlarda onu artık hallettikleri yolunda bir hava esiyordu. Hükümet her vesilede "terörü ezmede" mesafe aldığını açıklıyor ve basın da hükümetin bu "başarısını" kutlayarak alkışlıyordu. Nitekim sorun bu çerçevede dile getiriliyor, devrimci cepheden yükselecek savaş dalgalarına inanılmıyordu. Kendilerince "PKK'nin beli kırılmış"tı, bazı eylemleri olsa da, bunlar "PKK'nin son çırpınışları" idi. PKK'nin savaş kasırgası, TC'yi bütün kurumlarıyla sarıp sarsınca zafer sarhoşları amansız yakalandı. Bunun telaşıyla uyanan devlet yetkilileri, diğer akıl hocaları adeta bir kuşatma altında ilk akıllarına geleni söylemeye başladılar. Suçluluk psikolojisiyle herkes kendisini haklı çıkarma çabasıyla bir şeyler söylemeye ve yazmaya başladı. Ya da daha önce düşünüp de kafalarında sakladıklarının tam zamanıdır deyip dökmede yarıştılar.

"Böyle giderse PKK ile masaya oturmak zorunda kalacağız" başlığı altında M. Ali Birand, bazı önemli noktalara dikkat çekerek, hemen tedbirlerin alınmasını öneriyor ve hiç olmasa bundan sonraki gelişmelerin önünün alınması gerektiğini belirtiyor.

"Her şeyin başında PKK'nin artık basit bir terör örgütü olmadığını, yavaş yavaş, düzenli bir orduya geçme aşamasına geldiğini gösterme çabası var... Apo'nun hayali buydu.

"PKK başlarda gençleri bazen zorla, bazen korkutarak kendi saflarında savaştırmıştır. Ancak bu dönem geride kalmıştır.

"Olayların genişleme şekli, PKK'nin halk arasındaki desteğini her yıl biraz daha artırdığını gösteriyor.

Artık 'korkudan destekliyorlar' diye kendimizi avutamayız."

M. Ali Birand, devletin gelişmeler karşısında hep aynı demeçlerle zaman harcadığını, etkili önlemler almada geç kaldığını belirtiyor ve şunları söylüyor:

"Aylardır, hem kendi kamuoyumuzu, hem dünya kamuoyunu büyük bir beklentiye soktuk. Anayasa ve yasalar değişecek, yöre halkına rahat nefes aldıracaktı.

Oysa ne bir ses, ne bir nefes.

Üstelik her geçen gün adım atmak biraz daha zorlaşıyor.

"TC devleti bu aşamada PKK ile masaya oturamaz. Ancak dikkatli olalım, eğer yukarıda sözünü ettiğimiz mekanizmaları kuramaz, gerekli reformları yapamaz ve halkı yanımıza çekemezsek, günün birinde PKK ile diyaloğa mecbur kalabiliriz..." (Aktaran Hürriyet, 23 Ağustos 1992)

"Tüm Batı'nın reddettiği bir örgüt, istediğini başarmıştır" diyen M. Ali Birand, TC'nin PKK'ye karşı nasıl zorlandığını yansıtıyor. PKK hareketi, doğuşu ve daha sonraki bütün gelişmesi, sadece Batının karşıtlığı değil, sömürgeciliğin, işbirlikçiliğin, reformizmin, sosyal-şovenizmin, birçok sol çevrenin karşıtlığına rağmen engellenememiştir. Bu nedenledir ki, PKK'nin gelişmesi bir mucize olarak değerlendirilmektedir. Buna kimi çevreler inanamamakta, kimi çevreler de inanmak istememektedir. İşte en çok da bu noktada PKK'yi bir terör hareketi olarak görmek, onu ısrarla reddetmeye çalışarak dıştalamak çabası anlamsızlaşıyor.

"Kürt olayı uluslararası planda giderek büyüyen bir media desteği kazanıyor. Dünyanın önde gelen gazete ve dergileri bu konuya geniş yer ayırıyor. Ünlü coğrafya dergisi National Geographie bu konuyu kapak yapıyor.

Böylesine yaygın mediatik düzeye ulaşan bir hareketi artık, var olan düzeyde korumak mümkün değildir. O nedenle Cumhurbaşkanı Özal, 'Cesur adımlar atılmalı' derken haklıdır. Buna karşılık Bülent Ecevit'in bu sözlere bakarak, 'Özal artık devlet sorunu haline gelmiştir' demesini anlamak da mümkün değildir." (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 20 Ağustos 1992)

İster emperyalist sistem olsun ve isterse de sömürgeci TC rejimi olsun kendilerine rağmen PKK, sorunu önce ulusallaştırdı ve ardından uluslararasılaştırdı. Hem iç kamuoyuna ve hem de dünya kamuoyuna bu sorunun var olduğunu kendi öz gücüne dayanarak kabul ettirdi. Hem de birçok cepheden yöneltilen saldırılara ve dikilen engellere rağmen, bu başarıyı gerçekleştirme gücünü gösterdi. Böylece Kürdistan sorununun en doğal ve meşru tarafı olmaya hak kazandı. En açık deyimiyle bir Kürdistan sorunu vardır ve bu sorunu gün yüzüne çıkaran ve önce kabul ettiren, şimdi de çözümünde kararlı adımlar atan PKK hareketinin ta kendisidir. Bunu temel almayan hiçbir çözüm yöntemi, şimdiye kadar boşta kaldığı gibi, bundan sonra da boşta kalmaya mahkumdur.

Cengiz Çandar, *"Demokrasi deneyimi Irak'tan fersah fersah fazla olan Türkiye'de 'kültürel özerklik' düşünülemez mi? Kürtlerin hiç değilse, 'kültürel özerklik' sahibi olabilecekleri bir Türkiye"* önermesinde bulunuyor. Yine Uğur Mumcu, Kürdistan'ı tümden kaybetmenin telaşıyla, emperyalizmin parmağını yokluyor ve bu endişesini, *"Bu sorun, çokuluslu desteklerle evrensel boyutlara ulaşmıştır. Amerika'sından Fransa'sına, Fransa'sından Almanya'sına kadar birçok Batılı hükümet, bu sorunu kendi çıkarları açısından çözmeye çalışıyor"* şeklinde dile getiriyor. Ve o da, *"Kürtlere, kültürel kimliklerini geliştirmek için gerekli olan bütün hak ve özgürlükler verilmelidir"* diyor. M. Ali Birand ve diğer bazı köşe yazarlarının önermeleri de benzer biçimlerdedir.

TC Cumhurbaşkanı Turgut Özal da adeta Şırnak katliamını fırsat bilerek diğer siyasilerden farklı açıklamalarda bulundu. Meselenin, yani "terörün" temelinde fikir mücadelesi olduğunu ve bu mücadeleyi iyi yapamadıklarını açıklayan Özal, "Her şey tartışılsın" diyor. Federasyona karşı olduğunu, fakat bunu anlatarak yapmak gerektiğini savunan Özal, *"PKK'ya asla taviz verilmez. 100 sene de sürse terörle mücadele edilmelidir"* açıklamasında bulunuyor. Cesur adımların atılmasının şart olduğunu söyleyen Özal, daha sonraki günlerde 24 Ağustos 1992 tarihli Milliyet gazetesinde yer alan açıklamalarında, *"Tabii ki, PKK'ya sempati duyanlar var. Bunu inkar etmek mümkün değil... Ciddi tahliller yapmak lazım. PKK'nin bölge halkı içinde kök tutabilmesinin nedeni mutlaka araştırılmalıdır. Eğer kök salabilmişse, bunun sebebi nedir?.. Durumun tekrar bir analizinin yapılması lazımdır..."*

Özal'ın bu açıklamaları, rejim içerisinde soruna farklı yaklaşan kliklerin oluştuğunu gösteriyor. Esasta ayrılık değil bu. PKK'yi nasıl tasfiye etmenin ve sorunu nasıl rejim için tehlikeli bir konumdan zararsız bir duruma getirmenin arayışları sonucu gündeme gelen yaklaşım metodlarıdır. Bunun da ulusal kurtuluş mücadelemiz için bir avantaj ya da gelişme noktası olduğunu belirtmek gerekiyor. TC'nin bir zorlanmayı yaşadığı belirgince yansıyor. Demirel'in son günlerde yaptığı bir açıklamada, "PKK ile asla diyaloğa girmeyeceğiz" sözleri, gelişmelerin ağır dayatması sonucudur. Özal'ın da hayalinin gerçekleşmesi beklenmemelidir. Çünkü, Kürdistan sorununda kabul edilecek her parça, PKK'nin bir parçasının kabul edilmesidir. Eğer böyle olmazsa, Özal'ın bahsettiği "cesur adımlar"ın atılmaması için bir neden kalmayacaktı. Kürdistan sorununun benzerlerinden en önemli farkı, onun ölü bir konumdan PKK ile var olmasıdır. Bu, öyle yabana atılacak türden bir durum değildir.

SAVAŞIN OLASI SEYRİ

TC, sağlıklı ve gerçekçi bir çözüme yanaşmadığı müddetçe, geçecek zaman süresi onun aleyhine işleyecektir. Zaman kaybının ağır bedellere yol açacağını, sömürgeciliğin yıkımını daha da yakınlaştıracağını TC'nin kendisi de biliyor. "Zaman azalıyor" başlıklı yorumunda Mehmet Altan'ın *"Devlet, Kuyucu Murat Paşa'nın torunlarına yaraşır bir şekilde 'sopa'nın her şeyi halledeceğini düşünüyor... Ama şimdi görüyoruz ki, 'devletin sopası' devletin zaaflarını gizlemeye yetmiyor"* sözlerini, yine Milliyet gazetesinden Altan Öymen'in *"Hükümetin, bu konuyu artık, gündeminin ilk sırasına almakta daha fazla gecikmemesi şarttır... Sanırız artık, canımızın sıkılması pahasına da olsa, onları görmeye kendimizi alıştırma zamanı gelmiştir"* şeklindeki uyarılarını devlet dikkate almak zorunda kalacaktır. Derya Sazak, Özal'ın "PKK, Güneydoğu'da kök salmaya başlamış" biçimindeki sözlerinin, 28 Ağustos'ta toplanacak Milli Güvenlik Kurulu'ndaki tartışmaların seyrini göstermesi bakımından hayli çarpıcı olduğunu belirtiyor.

23 Ağustos 1992 tarihli Milliyet'te Yalçın Doğan, *"Güneydoğu'da yeni insan tipi"* başlıklı köşe yazısında, *"İzliyor, sorguluyor, öğreniyor. tartışıyor ve 'en dar anlamda oluşan değer yargıları ve dünya görüşüyle' kendine yeni bir yol çiziyor: Dağa çıkıyor!.. Güneydoğu'da yeni bir insan tipi beliriyor"* sözlerine yer vererek, *"Eğer, devlet bundan sonra yeni çözümler üretmeye yönelmezse, dili varmıyor insanın söylemeye ama, 'başka isyanlar' mayalanıyor"* diyor.

Tüm bunlar devletin bugüne kadarki politikasının sadece çözümsüzlük ürettiğini gösterirken, yaşanan bir iflasın da açık belgeleri durumundadır. Nitekim TC artık kendi savunucuları tarafından tartışılmaya sunulmuştur. PKK'nin direnişi karşısında yürüme gücünü gösteremeyen ve durgun bir enkazı andıran Türkiye Cumhuriyeti vardır. Bu cumhuriyetin yükünü, onu şimdiye kadar çok yönlü desteklerle donatan emperyalizm de taşımak istemeyecektir. Bu çerçevede politika değişikliklerinin gündeme gelmesi olasıdır. Ancak TC bir süre daha şiddete asılacaktır, hem de her dönemden daha fazla sert bir tutumla. Genelkurmay'ta yapılan tartışmalarda, gelişmelerin devam etmesi durumunda, savaş hükümleri ve kurallarının egemen olacağı noktası üzerinde durulmuştur. Bu durumda da, *"Bunda artık görev tamamen askerindir, kolluk kuvvetlerinin suçlu araması söz konusu olmaz"* denildiği belirtiliyor. Bu, Kürdistan'a karşı bir savaşın resmileştirilmesi, sivil ve suçsuz insanlar da dahil herkesin bu savaşın hedefi olarak görülmesi anlamına geliyor. Yine bu, artık kelimenin tam anlamıyla halkımıza karşı çılgınca bir savaşın başlatılması demektir. Demirel, *"Analarından doğduklarına pişman edeceğiz"*, Türkeş, *"Bölücülüğe karşı herkesi savaşa çağırıyorum"*, Erdal İnönü, *"Güç kullanarak mücadeleye devam edeceğiz"* vb. gibi demeçler, gelecek ayların, kızışmış bir savaşa tanıklık edeceğini gösteriyor.

TC'nin en son kozlarına başvurma girişimlerinde bulunması, mücadelemizin zafere yakınlaştığını göstermesi bakımından önemli bir işarettir. Partimiz, karşısındaki rejimin her türlü çılgın savaş yöntemlerine karşılık tedbirli ve hazırlıklıdır. Bu çılgın savaşa karşı koyma gücünü uygun alanlara yerleştirerek mevzilendirmiştir. Yine bu savaşta zaferi yakalayan taraf olmanın bütün taktiklerini ayrıntısına kadar belirlemiştir. Buna bütün partili kadro ve savaşçıların da hazır olması ve yurtsever halkımızın da kurtuluş cephesinde gücünü konuşturması zaferi kazanmada en önemli etken olacaktır. Zaferimiz her zamankinden daha çok imkan dahiline girmiştir. Kaybımız olursa, bu düşmandan değil, ancak kendi hatalarımızdan kaynaklanabilir. Bu nedenle, çok önemli ve ciddi bir aşamayı yaşadığımız bu süreçte, en azından düşmana karşı olduğu kadar, kendi hata ve yenilgiye zemin sunan her türlü yetmezliklerimize karşı da acımasız olmak zorundayız...

ŞIRNAK'TA KATLİAM!

Katledilen insanlarımızın kanı yerde kalmayacak, eli kanlı TC devleti bunun hesabını ağır ödeyecektir!

18 Ağustos 1992 gününden itibaren Şırnak'ta TC'nin başlattığı katliam, savaşın vardığı düzeyi gösterdiği gibi, düşman cephesinin de artık kaybetmekten başka bir yolunun kalmadığını her yönüyle göstermiş oldu. Halkıyla bütünleşmiş olan bir önderliğin yenilgiyi tanımayacağı, zaferi yakalamak için güç ve olanaklarını seferber edeceği ve dökülen her damla kanın düşmanı biraz daha boğacağı inkar edilemez bir gerçeklik haline gelmiştir. Faşist TC bütün gücüyle, siyasetiyle, ekonomisiyle, dış ve iç ilişkileriyle halkımızı ayağa kaldıran, savaştıran, ideolojik ve politik olarak donatan parti öncülüğümüzden koparmanın çabası içindedir. Olanaklarını bunun için seferber ediyor, katliamları bunun için yapıyor. Bununla nereye kadar gidecektir? Kuşkusuz döktüğü kanlar, yaptığı vahşi ve pervasız saldırılar onu daha çok halkımız ve dünya kamuoyu nezdinde tecrite götürecektir. İşte bunun için Şırnak'ı halkıyla birlikte yerle bir etmek istedi, ama sonuçta kendisini bir çıkmaz içine sokmaktan kurtaramadı. Bunalımı daha da arttı, çözümsüzlüğün bataklığına bir daha çıkmamacasına battı. Artık şunu iyice anladı ki, karşısındaki güç, halkıyla bütünleşmiş PKK, ideolojisi, politikası, stratejisi ve taktiğiyle kolay kolay tasfiye edilemez, Kürt halkı kolay kolay bu güçten koparılamaz. Daha doğrusu bu gücün bizzat Kürt halkı olduğunu bugün daha iyi anlamıştır. Bunu TC bir türlü kabullenemiyor ve katliamlara girişmekten başka çıkar yol bulamıyor.

Şırnak katliamı öyle aniden oluşmuş bir olay değildir. Seçilen ortam bile bu barbarlığın, bu vahşetin belli hazırlık ve planların sonucu olduğunu gösteriyor. Askeri güçlerin mevzilendirilmesinden tutalım da basının konumlandırılmasına kadar her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmıştır. Bir sömürgeci gücün böylesine geniş boyutlu kitlesel katliamlara girişmesi, onun halkımız karşısında çözümsüz kaldığını da göstermektedir. Sömürgeci TC'nin yaptığı hazırlıklara baktığımızda, eğer fırsat bulsa bunu diğer alanlara da yayacağı gayet açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Sömürgeci cavanar ağzını açıp halkımızı bir hamlede midesine indirip sindirmek istemektedir. Ama *"büyük balığın kılçığı da büyük olur"*, kimin gırtlağına saplansa onu parçalar ve soluksuz bırakır. TC'nin her alandan halkımıza yaptığı saldırılar karşısında nefes almak bile başlı başına bir kavgayı gerekli kılmaktadır. Yani Kürdistan'da en basitinden bir insani hakkı elde etmek dahi kan dökülmeden, bedel ödenmeden kazanılamıyor. İnsana ait, insana özgü ne varsa hepsi yeryüzünden silinmeye göre ayarlanmıştır. Sömürgeci kanunlar yüzyıllardır böyle işledi. Kürt halkının bu kanunların işleyişini ortadan kaldırması için daha fazla insanlığın direniş tavrını en kararlı bir şekilde dayatması, izlemesi gereken tek doğru yoldur. Bundan dolayı Kürdistan herhangi sıradan bir ülke değildir. Kanunlar en acımasız yönleriyle işliyor, acılar gözyaşlarına değil, öfkeye dönüşüyor. Kürdistan'da savaşmayan, savaşa kendini vermeyen hiçbir insan yaşayamaz. Kürdistan artık, *"varılacak yere kanla varılacaktır"* gerçekliğinin kendisini dayattığı bir ülke haline gelmiştir.

Yüzyılların değerlerinin tarihsel kalıntılarının bir müzesi konumunda olan Şırnak, şimdi yıkılmış ve yakılmıştır. Şehrin her yanından dumanlar yükselmekte, sokak ortalarında katledilmiş insan ve hayvan cesetlerinin dayanılmaz kokuları yayılmaktadır. Şırnak'ta ortadan kaldırılmak istenen birkaç bin nüfusa sahip olan bir şehir değildir. İnsanlık alemine girmek isteyen ve bunun doğum sancılarını çeken bir halkı ana rahminde katletmenin provolarıdır, ilk hamleleridir. Daha dün Halepçe'yi bir lokmada yutmak isteyenler, bugün Şırnak'ı da yutmak istediler. Halkımıza ibreti alem türünden örnekler yaşatılarak özgürlüğe olan doyumsuz isteğini bastırmaya giriştiler.

Genelde Kürdistan, özelde de Şırnak bir savaş alanıdır. Ama Kürdistan normal savaş kurallarının uygulandığı bir ülke değildir. Düşman, savaşını en kirli, en çirkef bir tarzda sürdürüyor. İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, *"PKK'yla mücadeleyi onun kurallarına göre yapacağız"* diyor. *"PKK'nin kuralları çok dürüsttür"* diyen Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş ise buna şu yanıtı veriyor: *"Keşke PKK'nin kurallarıyla mücadele edebilseydi. Kendisi kontrgerilla yöntemleriyle mücadele yürütmeye çabalamaktadır. Bilemiyoruz, PKK'ye karşı mücadeleyi onun kurallarıyla yapmak ne anlama geliyor! Herhalde bu son Şırnak'taki katliam akla geliyor. Büyük ihtimalle, PKK'nin şehir taktik planları böyledir, bizimkiler de böyle katliam biçiminde olur. Aslında İsmet Sezgin bununla kendi gerçek niyetini açığa vurmuş olabilir. Yani bir katliam planından habersiz olmadığını da sanıyorum ortaya koymak istemiş olabilir..."*

Evet günler öncesinde yapılan açıklamalar devletin katliamlara girişeceğinin izlerini taşımaktaydı. 15 Ağustos eylemliliğinin acısını sindiremeyen TC, bunu bir katliamla halkımıza ödettirmenin hesaplarını yapmıştır. Buna karşılık halkımız katliamlardan, ölümlerden korkmadığını, PKK önderliğine sonuna kadar bağlı kalacağını her fırsatta haykırmıştır. Eğer TC dediklerine bağlı kalıp normal savaş kurallarını uygulama yoluna gitse, gerillalarımızın vuruşları karşısında bir gün bile ayakta kalamaz. Ama tam tersini yaparak, aklın, hayalin bile kabul edemeyeceği yöntemlere başvuruyor ve 21. yüzyılın eşiğinde bulunmamıza rağmen toplu kitle katliamlarına girişiyor, hiçbir insani gelişmeye fırsat tanımak istemiyor. Kürdistan'da bulunan mevcut askeri gücü yetmiyormuş gibi, hala akseri güç ve araç sevkiyatı yapmaya devam ediyor. Bu kadar güçle sözümona "Ülkenin bütünlüğünü koruma" değil, onca kitleler imha edilebilir. Serîhildanların yoğunlaştığı, halkımızın partimizle bütünleştiği bölgelere askeri yığınakların yapılması başka ne anlama gelebilir? Madem *"bölge halkının PKK'ya desteği yok, halk devletten yanadır"* o zaman bu telaş, bu yığınak ve bu askeri yatırımlar niye?

Faşist TC, Şırnak katliamıyla ne yapmak istedi? Kenti kuşatma altına alarak neden yerle bir etme yoluna gitti? Bu soruların cevabı, önümüzdeki dönemin gerillanın savaş taktiğine bakılarak ancak bulunabilir. Çünkü TC bu taktiklere göre kendisini konumlandırmaya çalışmaktadır. Gerilla savaşımız düşmanı siyasal çözümlere çekme özelliğine sahiptir. Çöküşün aşamasına gelmiş olmasına rağmen TC, bu siyasal çözümleri bir türlü kabullenemiyor. Hele Musul-Kerkük gibi petrol kaynaklarını da sömürgeleştirmek isteyen, bunun için Türkî Cumhuriyetler yaratma yoluna bile giden bir düşmanın elinde tuttuğu parçayı da kaybetme durumuyla karşı karşıya kalması öyle kolaylıkla kabulleneceği bir olay değildir. Gerilla savaşı hem TC'nin yayılmacılığının önünde bir engeldir, hem de Orta-Batı-Kuzey Kürdistan'daki otoritesini dağıtmıştır. Düşman bu çıkmazdan kurtulmak için "denize düşen yılana sarılır" misali Kürdistan'ı yerle bir ederek otoritesini yeni baştan oluşturmak istemektedir. Zaten kırsal alanda zaman zaman operasyonlara çıkmanın dışında bir otoritesi kalmamıştır. Gerillanın düşmanın en güçlü olduğu şehirlerde örgütlenmeye ve eylemliliğe girişmesi bu gücü de büyük oranda yıkmıştır. 15 Ağustos'ta partimizin çağrısına uyan halkımız ulusal bayramımızı özüne uygun bir eylemlilikle Kürdistan'ın bütün şehirlerinde kepenkler indirilip, kontaklar kapatılarak kutlaması bu gerçekliği açıkça göstermiştir. Halkımız serîhildanlarda düşmana ait binaları, araçları taşa tutuyor, yakıp-yıkıyorsa bu, siyasal bir tavırdır, sadece baskı ve sömürüden duyduğu öfke ve kinin dışa vurumu değildir. Önümüzdeki dönemin en önemli özelliği, kırsaldaki gerillaya dayalı, onunla organizeli, onun korumasında şehir gerillacılığının geliştirilerek, şehir devrimlerine gidilmesidir. Çünkü dağlarda devrim yapılmıştır, dağlar boydan boya gerillanın denetimi altındadadır. Düşmanın buralara hükmedecek durumu kalmamıştır. Yaptığı operasyonlarda bile büyük kayıplar vermekten kurtulamamaktadır. Bundan dolayı şehirlerde silahlı veya silahsız direniş güçlerinin örgütlendirilmesi, donanımlar sağlanması demek, düşmanı bir daha dirilmemecesine toprağa gömmek için gerekli hazırlıkların yapılması demektir. TC hazırlıkları bu yönde olduğunu görünce halkımıza ve partimize olan yönelimini yoğunlaştırdı ve şehir devrimlerini bastırmak için ilk adımını Şırnak'ta attı. Şırnak bundan dolayı sömürgeciliğin ilk boy hedefi oldu. 18 Ağustos öncesinde de Şırnak kuşatma altında tutuluyordu. Giriş-çıkışlar yasak, telefon bağlantıları bile kesilmişti. Bütün bunlar Şırnak'ta bir provokasyonun tezgahlandığını gösteriyordu.

Yaygın 15 Ağustos eylemliliği düşmanı hemen hemen her yerde ininde vurdu diyebiliriz. Şırnak'a pusu kuran düşmana, bu şekilde halkımızın iradesi dayatıldı. Bu, düşman için bir yenilgi demekti. Çünkü istemediği ve ummadığı alanlarda darbe yemişti. Basılan karakollar, atılan pusular, cezalandırılan korucu çeteler, halkın yürüyüşleri, kepenk ve kontak kapatmalar, sokağa çıkmayı protesto etmeler Kürdistan'ı boydan boya sararak düşmanın yüreğine korku saldı. Düşman yenilgi ve korkuyu bir arada ve bir anda yaşadı. Nerede, neyi nasıl önleyeceğini şaşırdı. Daha 15 Ağustos gelmeden düşman, Kürdistan'ın çoğu illerinde denetimleri sıklaştırmış, giriş-çıkışları yasaklamış ya da kontrolü altına almaya çalışmıştı. Bununla birlikte yurtseverleri kontra cinayet şebekeleriyle katletme, yoğun tutuklama ve işkencelerle kitlelerin eylemliliğinin önüne geçmek istedi. Özgürlükten başka yol, partimizden başka önderlik tanımayan halkımız düşmana her zamankinden daha fazla kin ve nefretle karşı koydu. Kadınlar, çocuklar, gençler ve yaşlılar sokaklara döküldü, esnaf kepenkleri indirdi, şoförler kontakları kapattı. Eylemlerin Adana, İstanbul, İzmir, Antalya vb. Türkiye'nin metropol kentlerine de sıçradığı, yayıldığı bir ortamda faşist TC Şırnak'ı kuşatma altına aldı ve burayı kamuoyuna kapattı.

Bu sırada bir saat gibi kurulmuş olan burjuva, ırkçı, şoven Türk basını çalışmaya, rotatiflerini döndürmeye, kan damlayan kalemlerini kullanmaya başladı. Manşetten hazırlanan planın senaryolarını birbiri ardına verdi:

"Güneydoğu kaynıyor"

"Kürtler Almanya'nın iç güvenliğini tehdit eden bir potansiyel tehlike"

"Burası Şırnak değil, Adana"

"Şırnak savaş alanı gibi"

"Şırnak Beyrut'a döndü"

"Şırnak'a saldırı"

"PKK güç denedi"

"Bölücü gruplar kent dışı ve içinden otomatik silahlar, roketler ve havan toplarıyla yoğun saldırıya geçti"

"İşte PKK'nın hayali: Kurtarılmış il"

"Demirel: 11 bin PKK militanı var"

"Demirel: Kendilerini devletten üstün sanıyorlarsa analarından doğduklarına pişman edeceğiz"

"Savaş alanı Şırnak'a girdik"

"Devletin işi zor"

Evet bu birkaç gazete başlığı, burjuva basınının katliamın nasıl bir aracı olarak çalıştığını rahatlıkla gös-

teriyor. Bosna-Hersek için kıyametleri koparan basın, hemen yanıbaşında, hem de gözlerinin önünde katledilen yüzlerce insan için "ne kadar iyi oldu" dercesine kayıtsız bir tavır içine giriyordu. Burjuva basını katliamın dünya kamuoyuna duyurulmasının önüne adeta set çekti. Türk halkının da şoven duygularını körükleyerek katliama karşı sessiz kalmasını sağladı, onu da devletin işlediği insanlık suçuna ortak etmeye çalıştı. Barbar sömürgecilerin bu işten rahatlıkla kurtulmasını sağlamak için aynı tavrını burjuva basını

bugün de devam ettiriyor. Bütün yazarlar, muhabirler gerçekleri bildikleri halde her şeyi tam tersine yazmayı devletin bekaası için uygun görüyorlar. Devleti devletten daha fazla koruyorlar. Burjuva basını şunu iyi bilmeli ki, Kürdistan halkı eskisi gibi dünyadan izole edilmiş, insanlığından çıkarılmış bir halk değildir. Kendi mücadelesini, yaşadığı acıları, zorlukları ve katliamları dünya kamuoyuna duyuracak güç ve olanaklara artık sahiptir. Hiç kimse Kürdistan'da olup-bitenleri gizleme veya örtbas etme yoluna gidemez. Bu halk artık kendi kendisini yönetecek duruma gelmiştir. Burjuva basınının gerçekleri gizleme çabaları nafiledir, asla bir sonuç vermemektedir, vermeyecektir de.

Böyle bir hazırlıktan sonra faşist düşman güçleri hiçbir gerilla grubumuzun Şırnak'ta bulunmadığı bir anda savunmasız halkımıza ağır silahlarla saldırmaya başladılar. Top, tank, panzer ve kariyerlerden açılan ateşlerle evler yerle bir edildi. Günlerce devam eden top atışları yüzlerce evin yıkılmasına, yanmasına, yüzlerce insanın ölümüne ve yaralanmasına neden oldu. İnsanlarımız sokak ortalarında, evlerinin içinde özel tim, komando, Tatarlardan oluşturulan cinayet çeteleriyle görüldükleri yerde kurşuna dizildi. *"Evlerden bize silahla karşılık verdiler, biz de ateş açtık"* diyen bu caniler özellikle yurtseverlerin evlerini yaylım ateşine tutup, yaktılar. Gerilla baskını olduğu süsü vermek için de devlete ait binalar bizzat askerler tarafından tarandı. Gerillanın elinde bulunan silahların bu katliamda kullanılması da bu oyunun bir parçasıydı. Yaygın roket atışları çoğu ev ve işyerlerini yaktı-yıktı. Bunlar sadece Şırnak'ın içinde yapılmadı. Yurtsever olarak bilinen civar köyler de aynı akibete uğradı. Halkın en önemli geçim kaynağı olan hayvanlar, kedi ve köpekler bile öldürüldü, telef edildi. Günlerce olduğu yerde kalan hayvan leşleri ve insan cesetleri etrafa vahşetin dayanılmaz kokularını yaydı. Halkımız bu duruma dayanamayarak leşleri ve cesetleri bulunduğu yerde toprağa gömmeye çalıştı. Yüzlerce insan böylece alelacele toprağa gömüldü. Şırnak büyük bir mezarlığa dönüştürüldü. Ve bu insanlarımız özgürlüğü ve bağımsızlığı arzuladığı için katledildi.

Faşist TC, *"PKK Şırnak'ı bastı, askerler de karşılık verdi, çatışma çıktı"* diyerek halkımızı katletmede suçu üstünden atmak için kılıflar bulmaya çalışıyor. Katlettiği çocuk ve kadınları gerilla olarak gösteriyor. Tutuklananlar içinde de çok sayıda PKK'li militanların bulunduğunu iddia ediyor. Bu söylenenlerin gerçeklerle hiçbir alakası yoktur. Şırnak'ta o sıralarda bulunan milisler bile tek kurşun atmış değildir. Provokasyonun başarılı sonuçlanması için bu yalanlar uyduruluyor. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş Şırnak'a hiçbir gerilla grubunun girmediğini söyleyerek, Aktüel dergisiyle yaptığı röportajda şu açıklamayı yaptı:

"... PKK'nin gerilla güçleri şehre girmemiştir. Ne büyük grup, ne küçük grup, ne söyledikleri 1500 kişi, ne de 500 kişi. Böyle bir giriş olmamıştır. Olsaydı zaten biz kendimiz ilan ediyoruz. Bu konuda yaptığımız herhangi bir eylemi saklamak gibi bir tutumumuz yoktur... Tek bir gerilla ne sağ, ne de ölü ele geçirilmiştir. Yine vurulanlar halktan çocuklar, kadınlar ve ihtiyarlardır. O, 400 kişi yakaladık dediklerine bakın, tek birisinin gerillayla alakasının olmadığı anlaşılacaktır. Orta yerde, sokaklarda hayvanlar bol bol öldürülmüştür. Kurumlarına yönelik saldırılar da kesinlikle PKK gerillalarından kaynaklanmamıştır. Bu da olayın provokasyon yönünün çok güçlü olduğunu ortaya koymaktadır. Kapsamlı bir provokasyon olduğunu ortaya koymaktadır. Gerçekten eğer, sonuca doğru gitmek istiyorsanız araştırmalarınızı derinleştirebilirsiniz. Yeraltı sığınakları denildi, ki tek bir tanesi ortaya çıkmamıştır. Yine İçişleri Bakanı, 'PKK 100'den fazla ölü verdi' dedi. Bilmem cenazeleri götürdüler denildi. Bunlar doğru değildir..."

Görüldüğü gibi Şırnak katliamı TC'nin bir provokasyonudur. Gerillalar tarafından öldürüldü denen düşman askerleri de bizzat devletin kendisi provokasyonunun bir parçası olarak öldürülmüşlerdir.

Şırnak'ta gerçekten bir gerilla birliğimiz o sırada şehirde bulunsaydı, ya da milislere savunma emri verilseydi düşman güçleri kesinlikle böyle yapamazlardı. Gerillanın düşmanla temasa geçmesi durumunda çatışması, en az kayıpla alandan uzaklaşması ya da düşmana zayıf olduğu noktalardan darbeler vurması onun savaşma yöntemidir. Gerilla, düşmanı gördüğü yerde, düşürdüğü pusuda, yaptığı baskında mutlaka vurur. İmha olacağını bildiği anda bile bunu düşmana ağır ödettirir. Şehirde bir gerilla birliğimiz olacak, düşman katliam yapacak, yüzlerce insanı öldürecek, evleri yakıp-yıkacak ama karşılık vermeyecek! Bu mümkün değildir. Eğer Şırnak'a gerilla baskını olsaydı tek bir düşman askeri mevzisinden dışarıya çıkamazdı.

Şırnak'ta gerilla birliği yoktu. Gerilla birliği olsaydı en azından TC bu barbarlığının bedelini ağır ödemiş olacaktı. ARGK gerillalarımız bir ili basmış olsalardı, bunu inkar etmenin ve saklamanın da bir anlamı olmazdı. Şehirleri işgal etme, saatlerce, günlerce, hatta daha uzun bir süre elde tutma dönemin taktikleri arasında bulunmaktadır ve yapılacaktır da. İşte devlet bunu bildiği için taktiğin geliştirilmesini engellemeye çalışıyor. Böyle bir sonuca ulaşmak için de katliamları, şehirleri yerle bir etmeyi gündemine almıştır. Şırnak'a giren bütün gözlemciler halktan kiminle konuşmuşsa, kentte gerillaların bulunmadığını dinlemiştir. Kasrik Jandarma Karakolundaki bir astsubay devletin ne yapmak istediğini şu sözleriyle hiç çekinmeden gazetecinin birine aktarıyor:

"Geçen Newroz'da bir kere yaptılar, yanlarına kâr kaldı. Unutuldu mu bütün bunlar? Hem kentin yakılıp-yıkılmasına katılacaksın, hem de bunun hesabını kimse senden sormayacak! Yok öyle yağma. Ünal Erkan Şırnak'a sabah gelmeseydi bütün Şırnak dümdüz olacaktı. Şimdi bir kısmı yakıldı. Oranın haritadan silinmesi gerekiyor. Oranın halkı tüm bunların PKK yüzünden başına geldiğini anlayıncaya kadar bu böyle gidecek..."

Şırnak "haritadan silinmek" istenmiştir. Halkımız PKK'nin önderliğinde savaştığı için dünyaya geldiğine pişman ettirilecek, böylece PKK önderliği de tarihten silinmiş olacak! Hesaplar bunun üzerine yapılmış, planlar bunun üzerine kurulmuş. Faşist TC Şırnak'ı "haritadan silmiş" olsa bunu Kürdistan'ın geneline yayacak ve bir "baş belası" olarak gördüğü PKK'den kurtulacak! Şırnak katliamı, halkımızı düşmanın istediği ve arzuladığı böyle bir sonuca asla götürmeyecektir. Çünkü halkımız karşısındaki düşmanın ne kadar vahşi ve katliamcı olduğunu bile bile, ona karşı savaşa savaşa bu aşmaya gelmiştir. Tam bağımsızlığa gittiği bir sırada yolundan dönmesi artık mümkün değildir. Bundan sonra da TC katliamlara başvuracaktır. Ama ordulaşmasını sağlamış bir halkın bunlara asla sessiz kalmayacağı, tek başına da olsa dökülen kanların hesabını düşmandan soracağı unutulmamalıdır. Kürdistan halkı faşist TC'yi döktüğü kanda boğacak güç ve araçlara sahiptir. İlerici insanlığın tam desteğini almamış olsa bile, kendisini koruyacak gücü de yaratmıştır. Bugüne kadar da kendi özgücüne dayanarak kavgasını yürütmüştür. Bundan dolayı da halkımız yüce insanlık adına bir kavga verdiğinin de bilincindedir. Katliamlara yine uğratılabilir, evleri yakılıp-yıkılabilir ama özgürlük yürüyüşünü kesintisiz sürdürecektir. TC hiç boşuna "bu yürüyüşü engelledim" duygusuna kapılmasın. Kan akıtarak yaşamını sürdüren sömürgeciliğin sevinci kursağında kalacaktır. Partimiz halkımızın üzerinde çevrilen dolapları bir bir boşa çıkaracak siyasete de sahiptir. Bu siyaset bugüne kadar TC'ye hep yenilgi üstüne yenilgi yaşatmışsa, bundan sonra bu durum derinleşerek devam edecektir.

Şırnak TC için önemli bir karargah durumundadır. Yıllardır özel savaşın üssü durumunda olan Şırnak'ta yaşanan gelişmeler, TC'nin kabul edeceği bir olay değildir. Şırnak'ın coğrafik konumu bölgeye anında müdahale etmeye oldukça müsaittir. Özellikle Botan-Behdinan Savaş Hükümeti'nin oluşumunu engellemek için Şırnak'ı tam kontrolü altında tutmak istiyor. Rahat hareket etmek için de Şırnak'ın yurtsever halktan temizlenmesi gerekiyor. Şırnak'ın il yapılmasının da asıl amacı özel savaş karargahının oluşturulmasına yönelikti. Oraya bu durumda istediği kadar askeri güç yığarak gelişmelere rahatlıkla müdahale etmeyi amaçlamıştı. Böyle bir alanın giderek partimizin denetimine girmesi TC'yi istediği gibi hareket etmede engelleyen bir konuma soktu. İşte Şırnak'taki yurtseverlerin katledilmesi, geri kalan kesimin de ya teslim alınması ya da şehri terk etmeye zorlanması bu üs alanının sağlama alınmasını da içeriyordu.

Katliamdan sonra sağ kalan insanlarımız Şırnak'ı terk etmeye başladı. Bu terk etme TC'nin amaçladığı biçimde bir kaçış değildir. Saldırılara kolay hedef olmamak, kolay ölmemek için geliştirilen bir direniş hareketidir. Çünkü halkımızın çoğu Cudi dağına çekilip çadır açtı. Cizre gibi civar ilçelere gidip yerleşti. TC bu toplu tavır karşısında şaşkına dönmüş durumda. Halkımızı katlederek korkutmayı hedefledi ama tam tersi oldu. Halk direnişe geçti. Şırnak'ta sömürgeciler yıkıp-yaktığı ibret belgesi harabelerle başbaşa kaldı. Halkımız gerillanın korumasına sığınarak sömürgeciliğe en iyi cevabı verdi.

Şırnak katliamı bir gerçekliği daha gözler önüne sermiştir. Dünyanın hiçbir devletinde sivil siyaset adamlarının bizzat böyle katliamları yönetmesine rastlanmış değildir. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan Şırnak'a giderek operasyonun başında bulunmuş ve yönetmiştir. Hazırladıkları senaryolara uygun olarak da basına açıklamalarda bulunmuştur. Yani devlet yüzüne sivil maske takmış olsa bile, gerçekte askeri yönetimin hala devam ettiğidir. Böylece parlamento, siyasi parti, demokrasi, ikinci cumhuriyet vb. konulu tartışmaların halkın gözünü boyamadan başka bir şey olmadığı anlaşılıyor. Bu tartışmalar "Türkiye'de demokrasi var, TC demokrattır" görünümünü vermek içindir. Halkın kafası bunlarla meşgul edilirken, öte yandan da katliam, talan, göç ettirme, yoğun gözaltılar ve işkenceler yapılmaktadır. Bu uygulamaların demokrasiyle hiçbir alakası yoktur. Aksine demokrasiyi katletmenin değişik biçimleridir.

TC, Şırnak'ta bir katliam yaptı ve halkımıza da acı çektirdi. Halk olarak yüzyıllardır acılara katlanmayı başardık, ama şimdi kayıplarımız bizi acılara gömmüyor, bizi özgürlüğe yürümeye zorluyor. Partimiz şehitlerimize bağlı olmanın bir gereği olarak Şırnak'ta şehit düşenlerin anısına 23-26 Ağustos 1992 tarihleri arasında **"Ulusal Yas"** ilan etmiştir. Bu yas gözyaşları biçiminde değil, eylemler yapılarak gerçekleştirilmiştir. Kürdistan'dan Türkiye'ye, Avrupa'ya kadar uzanan "Ulusal Yas" eylemliliği yine TC'ye iyi bir cevap niteliğinde olmuştur. Faşist TC yine halkımızı partimizden koparmayı amaçladı. Ama halkımız en güzel tavrı takınarak partimizle daha çok bütünleşti.

İlerici insanlığa sesleniyoruz!

Şırnak'ta gerçekleştirilen katliama Kürdistan halkı sessiz kalmayacaktır. Gerillalarımız dökülen kanların hesabını mutlaka soracaktır. TC katliamlarla halkımızın yürüttüğü yüce insanlık kavgasını engelleyeceğini sanıyorsa kendisini aldatıyor. Halkımız bugüne kadar ilerici insanlığın desteğini almadan bu savaşı kendi özgücüne dayanarak yürüttü ve bu aşamaya getirdi. Bütün bu gelişmeleri, elde ettiği insanlık mevzilerini partimizin öncülüğünde kazandı. Halkımızı böyle bir konuma yükselten partimiz PKK'ye sömürgeciler ve emperyalistler sürekli "terörist" suçlamalarında bulundu. Ama bugün kadın-çocuk, genç-yaşlı ayrımı yapmadan insanlarımızı katledenlerin kimler olduğu ortadadır. Terörist suçlamasında bulunanlar en iğrenç terörizmi kitle kıyımı yaparak uygulayanlardır.

İlerici dünya kamuoyu bu katliam karşısında hala sessizliğini koruyor. Hayvanseverler, doğaseverler katledilen insanlar için olmasa bile Şırnak'ta telef edilen binlerce hayvanın, yakılan ormanların hesabını sormak için Kürdistan halkıyla dayanışma içine girerek seslerini yükseltmelidirler. Kenti terk ederek dağlara ve civar ilçelere çekilerek zorlu bir direnişe geçen halkımıza yardım eli uzatılmalıdır! Gıda ve tıbbi yardım kampanyasının başlatılmasıyla halkların mücadelesinin yanında yer alındığı gösterilmelidir. İnceleme ekipleri oluşturularak Şırnak'a gönderilip gerçeklerin görülmesi, gerçek teröristlerin barbarlıklarının ve vahşiliklerinin yerinde görülmesi kendisine insanım diyen herkesin görevi olarak kabul edilmelidir.

Dayatılan sahte demokrasiciliği, sağlam parti militan kişiliğiyle aşalım gerçek demokrasiciliği yaşamımıza hakim kılalım!

Baştarafı 1. sayfada

gelecek, tek bir örgüt yok, bir mücadele yok ve sonuna kadar uşak kişilikler, bir "çözüme" gidecekler. Yine, "Anti-emperyalist tekerlemeler bırakılmalı, bu dünya yepyeni bir dünyadır, halk savaşı, devrim lafları bırakılmalı, bütün bunların modası geçti" diyorlar. Şimdi bunların yeni modası nedir? Bu, "demokrasi" modasıdır tabii.

Peki demokrasi nedir? Biz bunu da epey açmaya çalıştık. Demokrasi bir halkın yönetimi ise, her şeyden önce bu halkın kendi kendine sahip çıkması gerekir. Bir halk, adını bile ağzına alamayacak duruma getirilmişse, varlığı-yokluğu belli değilse ve ölü bir kişilikten öteye gidemiyorsa, şimdi kalkıp "demokrasiyle işe girişeceğiz" demek ya çok sefil olmak ya da başka niyetle hareket etmek anlamına geliyor. Aslında bunların niyetleri başkadır.

PKK demokratik bir harekettir. Bugün ortaya çıkardığı kitle gücü ile Ortadoğu'ya, dünyaya inanılmaz bir biçimde bunu gösteriyor. Bunu da sözle değil, her gün kahramanca eylemleriyle gösteriyor. PKK'nin önderlik ettiği demokratik savaş, kurtuluş savaşı ile, gerilla savaşı ile mümkündür. Bu da çok açıktır. Demokrasi, bir halkın idaresi, bir halkın gösteri yapması, bir halkın kendi adına, kendi çıkarına söz ve eylem sahibi olmasıdır. Bunun önünü de, kurtuluş güçleri ölümüne mücadele ederek açıyorlar. Şimdi böyle olmasaydı, Kürdistan'da bir tek kişi bile, "benim ülkem var, adım var" diyebilir miydi? Diyemeyeceğini, dünkü yaşantımızdan iyi biliyoruz.

Onlarca yıl Avrupa'da her türlü aşağılık yaşamın peşinde koşacaksın, ülkene bir merhaba bile göndermeyeceksin, ülkeye gelmeyi eziyet bileceksin ve günün birinde ülkeni hatırlayacaksın! PKK'nin Kürdistan'da dengeleri zorladığını gören efendileri, kaçanları devreye sokmak istiyorlar. Sözümona politik çözüm, demokratik çözüm altında yapılan, Avrupa'nın veya emperyalizmin çıkarlarının sağlama alınmasıdır. Bizim piyonlar bilerek veya bilmeyerek bunun figüranlığını yapıyorlar. Şimdi düşünmek gerekir; Kürdistan nerede, demokrasi nerede! Kürdistan'daki demokrasi ile ABD emperyalizminin, Avrupa emperyalizminin ve hatta bütün diğer devletlerin ne alakası vardır? Onlar daha düne kadar bir zalimin -Türk sömürgeciliğinin, faşizminin- sonuna kadar destekçisi değiller miydi? Her türlü tankı ve topuyla bu rejimi, generallerini başa bela eden değiller miydi? Sadece demokrasinin katili de değil, bir halkın katili değiller miydi?

"Dönem değişmiştir", "dünya değişmiştir" deniliyor. "Yeni çözümler buluruz; Talabani canbazı, Barzani uşağı bir şeyler yapıyorlar, bunları daha da geliştirebiliriz" diyorlar. Bazı böyle yeni uşaklarla, demokrasiyi çözüm olarak başaracaklar! Şimdi Avrupa, Türk militarizminin eylemlerimiz karşısında gerçekten zorlandığını, başarıya gidemediğini yeni farketmiştir. Çok istedi başarıya gitmesini, yıllarca destekledi, fakat sonuç alamadı. ABD halen günlük olarak savaşın içindedir. TC sömürgeciliği iyi kıstırılmıştır, sonuç alamıyor. Başarı sağlaması gerçekten zor. Şimdi kazanan PKK oluyor, onun savaşımı oluyor. Bu savaşımda büyük bir devrim olduğunu onlar da iyi biliyorlar. Bu devrimin bölgedeki dengelerini zorlayacağını, devrimi ilerleteceğini çok iyi tespit etmiş durumdadırlar. Yoksa PKK'nin ne kadar demokratik olduğunu bilmeyecek durumda değiller. PKK, demokratik olmaktan da öte insani bir harekettir, bir halkın varlık hareketidir. Bunu bizden daha iyi bilirler. Fakat çıkarlarına ters düşüyor, hem de çok köklü bir biçimde. O zaman ne gerekiyor? Üçüncü bir yola ihtiyaç var. TC onların çıkarını tam sağlama alamıyor, PKK bu çıkarlarını yerle bir edebilir. O zaman üçüncü yol nedir? Evet, bunun adına da "demokrasi" yolu diyorlar, "diplomasi yolu" diyorlar. "İki taraf da artık yorulur" diyorlar. Onlara göre, PKK zaten yorulacağı kadar yorulmuş, TC de yorulacağı kadar yorulmuştur; yeni efendiler devreye girmelidir. Bunu Yugoslavya'ya, Letonya'ya da yapmadılar mı? Tarafları önce savaştırıp güçten düşürüyorlar, ondan sonra da Lord Carington gibilerle "çözüm" peşinde koşuyorlar. Tabii bunları dikkatle değerlendirmek gerekiyor. Sağlama alınmak istenilen, Avrupa'nın çıkarlarıdır. Kocaman bir Arap alemini İsrail'e önce ezdirdiler, şimdi de "biraz dur" diyorlar. "Sen de yenemezsin, Araplar da yenemez, zaten imkanlarını kullana kullana mahvoldun" diyorlar. İşte onların ikisini de kendilerine böyle bağlıyorlar. Önce birini her şeyi ile desteklediler, şimdi de diğerine "sen de gel beni tut, ben seni desteklerim" diyor. Diğeri zaten zayıf, canı çıkıyor; böylece bunları da tam etkileri altına alıyorlar.

Şimdi Sovyetler'e de aynı planı uyguluyorlar. Ve böylece Avrupa emperyalizminin yeni dönemi başlıyor. Bu yeni dünya nizamının Kürdistan'a düşen kısmını anlatmaya çalıştık. Irak'ı dizginlenmeye alıştırıyorlar. Onun için de Kürtleri kullanıyorlar. Kürtler çok zayıf bir konumda oldukları için zaten böylesine bir bağlanmaya hazır; birkaç işbirlikçi de zaten onların kontrolündedir. Saddam'ın da dört tarafını kuşatarak teslim almaya ve onu da kendilerine bağlamaya çalışıyorlar. Türkiye için de plan budur. Bir Türki tehlikesinin dizginlenmesi gerekir. Bunun için de Kürt hareketi düşünülebilir, Ermeni hareketi düşünülebilir. Böylece iki tarafı da tutan bir üçüncü yolu dayatır. Üçüncü yol "demokrasi" yoludur, AGİK sürecidir. Bu sürecin bugün zirvesi Helsinki'de geliştiriliyor; daha da oturtulmaya çalışılacaktır. Kendilerine göre pürüz olan noktalara, sıcak savaş noktalarına model geliştirecekler. İnsan hakları maskesi altında, demokratik gelişme maskesi adı altında bunu uygulamak isteyecekler. "Yeni Dünya Düzeni" bu temelde gelişecektir. Güney'deki işbirlikçilerin de kabul ettikleri bu nizam işte bu sahte demokrasi modeli ile geliştirilmek isteniyor. Bunu giderek Türkiye'ye de taşırarak anlaşmaya çalışıyorlar. Özellikle bunu KDP işbirlikçilerine sadece öğretme değil, bir yaşam tarzıyla benimsetme vardır. Şimdi bunları İsveç'te semirtip yetiştiriyorlar. Sözümona en değme demokrasiyi özümsetiyorlarmış! Örneğin Siverek'ten birkaç yüz kişi gitti, bunlara demokrasicilik öğretmişler! Öyle Güney'den de almışlar, Kuzey'den de almışlar, her taraftan bir sürü Kürdü almışlar. Kasımlo'yu nasıl yaptılar? Şimdi de güya barış ödülü vereceklermiş. Mezardayken barış ödülünü ne yapsın? Maksat soytarılaştırmaktır. Barzani de bir şairi Nobel edebiyat ödülüne önermiş. Çok eminim ki, bu ödül yoluyla, bu ödül silahını kullanarak Kürt işbirlikçiliğini mükafatlandırmak istiyorlar, güçlendirmek istiyorlar. Bunun için aday arıyorlar. Nobel barış ödülünü kim ne yapacak? Yeter ki, Kürdistan devrimine, Kürdistan edebiyatına karşıt bir kişilik çıksın; Nobel barış ödülü, Nobel edebiyat ödülü onlara verilir. Emperyalizm para veriyor olmuyor, silah veriyor olmuyor, "daha nasıl güçlendirelim" diyor. "Demokrat" diyelim bunlara diyor. Barzani gibi bir aşiret ağası demokrat olabilir mi? Kendisi büyük demokrat, biz de İdi Amin! Bunu Avrupa söylettiriyor. Bir Nobel barış ödülü, edebiyat ödülü bunlara biraz siyasi itibar sağlayacak, böylece ayakta tutulacaklar!

Şimdi bunlar MİT, CIA beyniyle, ruhuyla yoğrulmuş, yapma kişiliklerdir. Avrupa bunların mamasını bir gün ağızlarından alsın, ölüdürler. İşte demokrasi militanları da bunlar oluyor... Bir tek eylem, örgütlenme olmayacak; Avrupa ile Ankara arasında mekik dokuyacaklar. Oteller de yerleri bile hazır. Beni de çağırmadılar mı? Güya tartışacaklar ve ondan sonra Kürtler "demokratik" yolla mükemmel kurtuluşa gidecek! İşte bu Avrupa'da yetiştirmeler böyledir. Bizi demokrasiden anlamamazlıkla, yaşamadan anlamamazlıkla itham ediyorlar. Peki sen ne yapıyorsun orada? Bir eleştiri de şu: Güney'de biz Türkçe şarkı söylüyormuşuz! Sanki çok büyük bir şey. Aslında bunların Kürtçülükleri de birkaç kelime Kürtçe bilmektir. Bizim kadar Kürtçe konuşmuyorlar. Kaldı ki, hepsi değme bir kemalist gibidir. Öyle Kürtlükle de alakası yok. Kaldı ki, Hindistan, Cezayir gibi ulusal kurtuluş savaşı veren ülkeler eğitimlerini sömürgeci ülkenin diliyle yaptıkları gibi, bugün de o dille eğitim yapıyorlar. Sömürgelerin büyük bir kısmı kurtuluştan sonra da halen sömürgecilerin diliyle devletini, ekonomisini, eğitimini örgütleyebiliyor, üstelik bizimki o kadar da değil. Zaten yarısı Türkçe biliyor; okuyor, yazıyor. Tabii ki o dili de kullanacaksın, o dille bilinç vereceksin ki örgütleme yapılsın, savaş verilsin. Nitekim bu dille örgütleme yapıp savaş veriyoruz. Bu, alkışlanacak bir durumdur. Çok normal, mutlaka da yapılması gereken bir durumdur. Sadece Kürtçeyle örgütleme yapmak istesek, yüzde doksanı örgütlenmeye gelemez, bilinçlenmeye gelemez. Çünkü sömürgecilik objektif olarak bu durumu sağlamıştır. Buradan sözümona bizi vurmaya çalışıyorlar. "Ayıbımızı" burada yakalamışlar! Sen onu bırak, sen en alçakça bir yaşamın içindesin. Bunların halen bunu yazmaları bile dehşet verici. Maalesef bizim yazarlar da hiç yazı geliştiremiyorlar. Ele alınacak öyle konular var ki... Bunların değil yazarlık yapmaları, diplomatlık yapmaları, kendilerine birazcık saygıları varsa dışarı bile çıkmamaları gerekir; halkın arasına da bir adım atmamaları gerekir. Bu kadar sahtekarlık, bu kadar gerçeklerle oynama, bu kadar saygısızlık olur mu? Bunlara göre olur! Aslında dahası da var, fakat hepsini anlatacak durumda değilim. Bütün bunların arkasındaki güç bellidir. Papağan gibidirler. Efendileri öt derse öterler, ne derse onu tekrarlarlar. Bunların da değeri o kadar.

Kürdistan'da gerçek demokrasinin yolu ancak, ilk iki sözcükten tutalım günümüzün militan savaşım eylemleriyle açılabilir. Demokrasi ancak ve ancak bu temelde vücut bulabilir. Sadece demokrasinin değil, insan olmanın, kendi kimliğine sahip çıkmanın tek yolu, PKK'nin yolu olduğu ispatlıdır. Geçen son ononbeş yıl içinde diğerlerinin hepsi pes etti; Güney'dekiler, Kuzey'dekiler, demokratik maskelisinden sosyalist maskelisine kadar hepsi pes etti, düşmana boyun eğdi. Kalanlar kaçtı. Onlar da düşkünlüğü yaşadılar, biz bir daha bu işte yokuz dercesine kendilerini yere attılar. Bir defa değil bin defa, bir biçimde değil binbir biçimde en aşağılık yenilgiyi, teslimiyeti, boyun eğmenin her biçimini yaşadılar. Bunların tekrar kalkıp da bir halk adına, üçüncü bir yol, demokrasi yolu adına böyle yavaş yavaş ötmeleri, aldatıcı çabalara girmeleri ya gafil ya da artniyetli olduklarını gösterir. Bunların bu durumu iyi bilmeleri gerekir.

Şimdi burada bir günü kurtarmak için, sizleri biraz demokratlaştırmak için varımızı yoğumuzu ortaya koyuyoruz; bu 14 yıl boyunca taş olsaydı çatlardı, dökülürdü. Biz burada böyle bütün gücümüzle insani kavgayı, ulusal kimlik kavgasını kazanmak ve sizin bir güç sahibi olmanız için her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Onlar ise, İsveç'lerde, Paris'lerde kahvaltısını yapacak, hem de saat 12'lerde. Beyefendilerin uykusunun bir saatinin bile bozulması suç. Mükemmel kahvaltı yapacak, istediği gibi uyuyacak, tabii diğer özel yaşantısına da halel getirilmeyecek. Neymiş, bunlar demokratik düşünüyorlarmış, demokratik çözüm olabilirmiş. Bu liderler, bu kişilikler bir halkın en büyük talihsizliğidir. Kürdistan son 10-15 yıldır bunların eliyle tamamen ihanete uğradı, teslimiyete uğradı, boyun eğdirildi, peşkeş çekildi veya aslı inkar ettirildi, imhaya uğratıldı. En az düşmanın vurucu gücü kadar, bunların bu durumu da bunda rol oynadı. Yargılanması gereken bir süreç, yargılanması gereken kişiliklerdir. Mesele kişileri idam etmek değil, mesele anlayışlarını yargılamak, anlayışlarının bir halkın tarihinde ne kadar kara ve bitirici bir sonuca yol açtığını göstermektir. Anlayışı idam etmek lazım. Verilmesi gereken cezanın ne olması gerektiğini göstermezsek, biz de biraz gafiliz veya biz de kötü devrimcileriz. Öyle olmadığımızı göstermek boynumuzun borcudur.

Zindanda da hainler çıkmıştı. Bir çorbaya kırk arkadaşını satanlar çıkmıştı. Ama bunların yanında büyük kahramanlar da vardı. Karar vermişlerdi; şeref, namus, onur için, adımızı inkar etmemek için, davaya bağlılığı sürdürmek için o büyük eylemi başlattılar. Şimdi kendi ihanetlerinin adına demokrasi, bizimkine ise terörizm diyorlar. Avrupa'da da aynısını diyorlar. Kendi ihanetleri, teslim olmuşlukları demokrasi, bizim eylemimiz ise terörizm! Korkunç bir değerlendirmeyle karşı karşıyayız. Bunlar ahlaksız, çılgın, sefil insanlardır. Çok acı bir durum ki, bunlar biraz akıllandılar diyorduk ama, bu kadar kahramanca eylem, bu kadar savaş, her birisi bir abide değerinde direniş şehitleri ortadayken halen utanmazlık, halen iflah olmamak aklın, vicdanın kaldıracağı bir durum değil. Ve maalesef halen de sürdürüyorlar. Ne yapmalıyız peki bunlara karşı? Çok büyük kışılık işte bunun için gerekli diyorum size. Bırakalım düşmanı, bu içimizdeki namussuzları serbest bırakırsak, başımıza düşmandan daha kötü bir bela kesilecekler, düşmandan daha kötüsünü başa getirecekler. İnsan önce kendi ailesi içindeki namussuzu tespit etmeli, ona gerekeni yapmalı.

Şimdi bunlar bizi Türkçe konuşmakla suçluyorlar, tam Kürtçülük yapmadığımızı söylüyorlar. Tek Kürtçü kendileridir tabii ki! Türkleri de beğenmezler, Türklük üzerine öyle bir yazı yazarlar ki, Türklük bitti sanırsın. PKK için zaten en kabasından bir hareket derler. Peki o zaman sen kiminle iş yapacaksın demezler mi adama? Emperyalizme midenle bağlı değil misin? Ülkene bir haftalık ziyarete gelip kendi köyünde yaşayabilir misin? Değil onun savaşını vermek, gel misafir olarak yaşa bu ülkede. Bir hafta tahammül edebilir misin? Tahammül edemezsin, o zaman ne diye Kürt, Kürdistan kelimelerini ağzına alıyorsun, demokrasi kelimesini ağzına alıyorsun? Çünkü efendileri diyor ki, yazın, ötün. Bunlara zaman zaman uyarılar yapıyoruz. Yine uyarı yapmaya devam ediyoruz. Akıllarını başlarına alsınlar. Efendileri bize ne yapmak istiyorsa gelsin yapsınlar. Avrupa hep Türk militarizmini desteklemiştir. Bunu bilmiyorlar mı? Her gün desteklemiyorlar mı? Ardına kadar desteklesin, o güvendiği Türk gücünü, militarizmini istedikleri kadar desteklesinler. Şimdiye kadar yaptıkları gibi bundan sonra da yapsınlar. Destek de yetmiyorsa Avrupa'nın kendisi gelsin, Amerika'nın kendisi gelsin. Zaten "Çevik Kuvvet"le, "Çekiç Güç"le geliyorlar. Daha da gelsinler. Ama bizim figüran ötmesin. Bizim figürana fazla ihtiyaçları yok. Bizimkini zaten basit bir istihbarat elemanı gibi kullanıyorlar. Kürtlükmüş, demokrasicilikmiş, devrimcilikmiş, bunları da yapmasınlar. Bir maaş gerekiyor ve onlara yetiyor. Bunlara söylüyoruz: Çıkmayın insanlık karşısına. Hayvan gibi yaşıyorsunuz. Bu yaşamı yaşadığınız yerden çıkmayın. Değil böyle Ankara'da konuşmak, iki kelime bile söylemeyin, çünkü siz en büyük şerefsizlik durumunu seçmişsiniz. Anlayamayacak durumda değiliz, değerlendiremeyecek durumda da değiliz. Bizim, bunların yol göstermesiyle demokrasiyi tanımaya ihtiyacımız yok. Demokrasinin de, nefes almanın da ne olduğunu biz iyi biliriz. Avrupa'nın demokratlarını da iyi biliriz, kimin ne kadar canavarlaştığını iyi biliriz. Demokrasi savaşımımızı, hatta nefes alışımızı nasıl sağladığımızı, kendi adımızı bile nasıl kabul ettirdiğimizi iyi biliriz. O, önce üçüncü yolu bıraksın, Avrupa yolunu bıraksın, kendi suçunun hesabını vermeye çalışsın. Avrupa neden bizi İdi Amin'e benzetme çabası içinde? İdi Amin kimdi? Sen bu ağaları, bu canavarları bu kadar besle, bir halkın kanını emsin, canını çıkarsın! Şimdi de, "PKK teröristtir, kan döküyor, kan içiyor" diyerek kendi suçunu bize mal edeceksin! Kendi yarattığın canavarı görmeyeceksin, bizi canavar yerine koyacaksın! Olur mu bu? Bunlar birçok gerçeği tam ter-

sine çevirerek yutturmasını bilirler ve bunu biraz da başarmışlardır. Tabii biz biraz uyarırız bu konuda. İyi hesap soran pozisyonu da her zaman canlı tuttuk. Yani bu konularda gafil olmadık; ne bel bağladık, ne de yersiz taktik adım attık. Yerli yerinde, çok iyi hesap sorabilecek pozisyonlarda kaldık.

Alman devleti, Türk sömürgeciliğini, Türk militarizmini sonuna kadar destekler. Almanların kalkıp da bize demokrasi dersi vermelerine gerek yok. 150 yıldır bu canavarı başımıza onlar bela etmiştir. Ve biz bu canavarın dişini, tırnaklarını sökünce, al senin canavarın senin olsun diyeceğiz. Onun elinden de o zaman Anadolu gider, Mezopotamya gider, Ortadoğu gider. Bunu kendisi de çok iyi biliyor ve bu durumdan kurtulmanın telaşı içindedir. Demokrasicilik de bunun maskesidir. Bunu da İsveç'e uygulattırıyor, Avusturya'ya uygulattırıyor. Uygulatsın. ABD, uşaklarına uygulattırıyor; uygulatsın. Akıl hocalığını da İngilizler geliştirsin. Ajanlarını da devreye koysunlar. Kürt devleti de kursunlar. Lawrence de bir Arap devleti kurmadı mı? O da İngiliz ajanıydı. Başlasınlar, Kürt devletçiklerini de yaratsınlar.

Biz şimdiye kadar onurumuzu muhafaza ettik. Bir halkın özgücünü, onurunu, değerlerini çok iyi görüp değerlendiren ve bu temelde ayağa kalkıp hareket olmasını bilen, eylemci olmasını bilen bir önder hareketiz. Kişiliğimiz bu konuda mükemmeldir ve kendisini iyi örgütlemiştir. Bunlar da bu durumu bildikleri için son dönemin o saldırıları gelişiyor. Özellikle bizim ne kadar diktatör olduğumuz, demokrasiden anlamadığımız suçlamaları da bunun için yapılıyor.

Kürtlükle, demokrasiyle, kurtuluşçulukla, insan haklarıyla hiç alakası bile olmayanların en büyük insan hakları savunucuları, insan hakları kahramanları kesilmeleri, Kürt halkının savunucuları kesilmeleri sahtekarlıktır. Bir Fransa bugün Türkiye ile her türlü anlaşmayı yaparken, bir Bayan Mitterrand Kürtlerin anası gibi yutturulmaya çalışılır. Devleti gelip Türk sömürgeciliğiyle her türlü anlaşmaya varacak, bir kocakarı da gelip Kürtlerin anası geçinecek! Biz bu kadar dalga geçilecek bir halk mıyız? Ama bizdeki uşaklar, "nasıl güzel uşaklık yapıyoruz ve nasıl güzel Fransızca konuşuyoruz" diyorlar. Bayana yol gösteriyorlar; "bizim Kürtler o kadar geri değil artık, ehlileşmişler" diyorlar. Bunu ispatlamaya çalışıyor, bir-iki de aferin alıyorlar. Uşaklık bu, başka değeri var mı? 20 yıldır kendilerini Avrupa'ya beğendirmeye çalışıyorlar. Halkların böyle beğendirilmeye ihtiyacı yoktur. Halkın öz kimliğini, varsa bilinçleri tarihini kavratmak, öz kişiliklerini konuşturmak, varsa yiğitlik kendi yiğitliklerini konuşturmak, dilsiz de yapılsa, bunların yabancı dillerle veya kimliklerle yaptıklarından bin kat daha değerlidir. Bir çoban bile biraz ulusal onurunu, kimliğini taşısın, o Avrupa'da yetişmişlerden bin kat daha değerli bir insandır. Bir halkı yanıltmak istiyorlar. Bunlar son yirmi yılda çok kötü bela edildi başımıza. Şimdi de sonuç almak istiyorlar. Hem de zoraki bir Kürt devletçiği yaratılarak. Şimdi PKK Kuzey'de devletleşmeye gidiyor ya, bunlar da Güney'deki devletçiği ortaya çıkarıyorlar. Bu çok önemli. Çoğu tabii bunu değerlendirebilecek durumda değil. Ama şimdi biz iyi değerlendirebiliriz. Güney'deki istem şimdiye kadar otonomiydi, şimdi ise, "bir devlet de olabilir" diyorlar. Çünkü yanıbaşında PKK bir devletin temellerini atmaya çalışıyor. Eğer biz biraz daha başarılı olsak, devletleşmeye doğru birkaç adım daha atsak, Güney'dekiler devlet ilan ederler ve Birleşmiş Milletler'e üye de yaparlar, NATO koruması altına da alırlar ve her türlü desteği de sunarlar. Neden? Çünkü PKK'nin yaratacağı devlet onların kırk yıllık planlarına, çıkarlarına darbedir.

Şimdi niye her gün uğruyorlar bu işbirlikçilerinin yanına? Her türlü ihtiyaçlarını, yiyeceklerini karşılıyorlar; yol açıyorlar, hava köprüsü kuruyorlar. Eğer biz kendi büyük savaşımımıza büyük sahiplik edersek, kendi kendimize kaybettirmezsek, başarıya gideriz. Düşmanın dayatmalarına, oyunlarına dayanamazsak, onların işbirlikçileri kolaylıkla başarıya ulaşır. Sahte demokrasi ile gerçek demokrasi, sahte Kürdistan ulusal kurtuluşçuluğu ile gerçek Kürdistan ulusal kurtuluşçuluğu, sahte Kürtçülükle gerçek Kürtçülük, uyduruk, sahte ve demagojik kimlik sahipliği ile öz kimliği kazanma arasındaki fark ancak bu günlük savaşımla ayrışır. Burada bir tehlike de var tabii. Ortam bunlara bırakılsa girmeyecekleri renk, girmeyecekleri kılık yoktur. Halk da zaten kendine sahip çıkmaktan uzak. Onun için de öncü hareket, PKK öncülüğü hayatidir. PKK devrim için hayatidir; kutsallığı, büyüklüğü önemlidir, savaş taktikleri önemlidir. Öneminden bir şey yitirmek şurda kalsın, çok daha büyük bir maharetle taktik önderliğe soyunmak gerekir. İşte düşmana karşı da, bu uşaklara karşı da böyle ayakta kalınabilir. Ama ağzınız laf yapmasını, eliniz iş yapmasını bilmezse, iki tane numarayı da zamanında anlamazsa, en önemlisi de pratiği ve tekniği geliştiremezse onlardan daha beter olursunuz.

Bu iş bu temelde yiğit öncülük, kişilik istiyor, günümüzü, zamanımızı amansız vermeyi istiyor. Onlar cin gibidir, çok imkanları da var. Sizin gibi zavallılar onların karşısında kazanamaz. Benim kişisel savaşımımı yanlış yorumlamayın. Sizin gibi yapmıyorum ben; kendimi sürekli hazır tutuyorum. Düşünce ve hareket tarzıma, başarıdan başka bir fırsat vermeyecek bir tarzda düzeltmeyi dayatıyorum, yetkinleşmeyi dayatıyorum. Çoğunuzun kişiliğine bakıyorum, enkaz. Ve başıma bela. Bakın, hangi savaşımla karşı karşıyasınız, kimlerle savaşıyorsunuz. İdeolojik, askeri, siyasi, örgütsel konularda derinlik kazanın. İyi niyetlisiniz, fakat savaş yakıcıdır. Biraz delikanlı, yiğit geçiniyorsunuz. Ama onun ölçütü, düşmanlarıyla ve onun her türlü hilesiyle başetmeyi bilmekten geçer. PKK tarzı bir militanlık böyledir. Oralı bile olmuyorsunuz. İstiyorsunuz ki, bir aşiret ağası gibi size önderlik edelim. Mümkün değil bu. Sizi öyle bir gün bile idare etmek bitirir bizi. Önderlik gerçeğimiz böyle bir duruma fırsat vermez. Onun için oldukça açıyorum bu konuları ki doğru kavrayıp özümseyesiniz. Ben kendi işlerimi yürütürken, kimlerle yol aldığımı tayin ederken gerçekten planlıyım, gerçekçiyim, gönül hatırı için değil militanlık için yol arkadaşlığı yaparım. Hatta kendimden daha çok onların görev sahibi olmalarını isterim. Bunun başka türlü anlaşılmasına fırsat vermem. Önce savaş arkadaşlığı, her düzeyde mükemmel arkadaşlık, yoldaşlık; ondan sonra yarenlik, dostluk. Ve önce görevde tam başarıyı temel alırım. Bu konuda asla geriye, kaybetmeye fırsat vermeyen kişilik tarzı kendini ispatladıysa, o zaman senin yerin var bizim katımızda, bizim yoldaşlık safımızda. Kemal PİR'lerin, Hayri DURMUŞ'ların bu konudaki yerleri çok anlamlıdır. Onlar borçlardan bahsederken, bu eylemleri bizim yapmamız gerekir derken, bizim tarzımızı uygulamak zorunda olduklarını biliyorlardı. Başka tür bir yaşam tarzını kabul etmeyeceğimizi bilerek eylemlerini düzenlemişlerdi. Onlara saygılı olacağız. Unutuldu, onların kişisel kahramanlık eylemiydi diyemezsiniz. Eylemleri, partinin yaşayan özünün dışavurumuydu. Gördüğünüz bütün kahramanlıklar kişisel marifetten kaynaklanmıyor. PKK'yi PKK yapan temel değerler esastır, egemendir ve tamamen uygulanmak içindir. Bunları böyle anlayacaksınız ve kendinizi artık yetiştirme işine, eğitim işine ve her sahadaki görevlere hazırlamaya böyle yöneleceksiniz. Anlatımlar açıktır sanıyorum. Biraz kendinizi yoklasanız, biraz sarsıntı yaratsanız kişiliğinizde, bu çerçevede yürümeniz zor değil. Görüyorsunuz hiç de gerilemeye fırsat vermemişim, bende ilerleme esastır. Lafımızla, özümüzle, yürüyüşümüzle böyle çalışıyoruz, böyle yaşıyoruz. Öyle elimde fazla silah da yok. Eğitim silahını kullanıyorum, propaganda silahını kullanıyorum. Siz benden daha fazla silaha sahipsiniz. Parti silahıyla ben bir bölgeye gireceğim de, o bölge aylarca-yıllarca geri kalacak veya savaşa çekilmeyecek... PKK çizgisinde yürüyen bir savaşçının bu durumu yaşaması onun bitmişliğini ifade eder. PKK militanlığında sonuç almak için bazı temel ilişkiler ve kısa bir zaman süresi yeterlidir. Siz nereye giderseniz gidin bunu yakalayacaksınız.

Zindandaki direnişlerin büyük anlamı nedir, bir Mazlum'un direnişinin anlamı nedir? Her şey yitirildiğinde, ölümden başka yapılacak hiçbir eylem imkanı kalmadığında onu yapmak... Bunu bileceksiniz. Kaldı ki, sizin bir hücreden daha fazla mücadele imkanlarınız var. Dev gibi bir örgüt var, savaşan bir birlik var, silahın her türlüsü var. Özgürsünüz, istediğiniz kadar plan, taktik yönelim içinde olacaksınız. Bütün bunları PKK tarzı ile yaparsanız kazanmamak mümkün mü? Onun için sabır, onun için bilinç, onun için kendini hazırlama sizin asıl, öz görevinizdir. Zamanınız var, parti de bir şeyler veriyor. Birçokları karşıma geliyorlar, suçlu gibi duruyorlar. Ölü gibi yapacaklarına, defolup gitsinler. Bizim kampımızdan böyle çıkılmaz. Başarısız adam, kişiliğini kaybetmiş adam olarak çıkmayacaksınız benim karşıma; kaçacaksınız buradan. Kendinizi bu temelde hazırlamıyorsanız eğer, burada durmayacaksınız bile. Bizim tarzımız Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin tarzıdır ve buna bağlı kalacaksınız. Bu gücü kendinizde görmüyorsanız, ne geziyorsunuz burada? Yeni bir tarz mı dayatacaksınız, yeni bir kişilik mi dayatacaksınız? Ben durdukça bu mümkün müdür? Biraz akıllı olalım. Biz öyle sıradan bir bekçi değiliz burada. Sizi ürkütmek istemiyorum, zorlamak istemiyorum ama, dünya uğraştı bizi sarsamadı, siz bu yetmezliklerinizle mi bizi sarsacaksınız! Ürkmeyesiniz diye, zorlanmayasınız diye pek birşey yapmıyorum. Yoksa biz adamı hamur gibi yoğurmasını da biliriz. Kesinlikle dürüst olun, PKK tarzında savaşmasını bilin.

Bu tarzda başarıdan başka hiçbir şeye fırsat vermeyin. PKK tarzı budur, PKK savaşçılığı budur. Bu silahla biz savaşıyoruz ve kazanıyoruz. Bazıları gelsin üzerine ucuz yatsın diye yapmıyoruz bunu tabii. Daha fazla başarı için kendine yüklenecksin diyorum ve ben kendime yükleniyorum. Günlük başarıları bununla sağlıyoruz. Ben bunu bu kadar yıldır gittikçe artan bir tempoyla, yoğunlukla yaptığıma göre, siz sıradan bir görevi niye bu temelde ele almayacaksınız. Her türlü yetmezlikle yaşamak düşünülebilir mi? O zaman bizimle çelişirsiniz. Çelişirseniz de aşınırsınız, atılırsınız.

Çeşitli değerlendirmeler yapmıştık. Parti tarihi çok net konulmuştur burada. Onu özümsemek sizin işiniz. Biz görevlerimizi fazlasıyla yaptığımıza inanıyoruz. Siz de alacaksınız o zaman. Kişiliğinize yönelmezseniz, kimse sizi bu kişiliğinizle kabul etmez. Nasıl satarsanız satın, nasıl kullanırsanız kullanın bu kişiliği; ama bana satamazsınız. Ben satın almam böyle kişilikleri. Benim oluşturacağım kişilikler altın değerinde kişiliklerdir. Bunda kendinize bir çıkış görüyorsanız yeriniz var. Yoksa, ucuza satarım, daha çok da el koyarım, kullanırım diyorsanız, başınıza gelecek olanları düşünün.

Bizim adımıza sahtelik yapanlardan ben daha hesap sormadım, daha bir mahkemeye geçmedim. Geçsem çok kötü olursunuz. Ama insan kendini suçlu duruma düşürmemeli. Ben kendimi bu kadar disipline etmeye çalışırken tarihe hesap vermek için, halkın huzuruna iyi çıkmak için yapıyorum bunu. Siz bütün bunlardan habersiz misiniz? Ondan sonra da nasıl bir kişilikle düşmana karşı çıkalım. Tuhafıma gidiyor; bu düşmanı yeni mi tanıyorsunuz, devrimci savaşımın gereklerini yeni mi tanıyorsunuz? Eğer öyleyse vay halinize. Biz ucuz ölümü bile kabul etmiyoruz. Ölümü, ancak yerinde olursa kabul edebiliriz. Biz bir damla kanın bile boşa akıtılmaması gerektiğini söyleyen bir hareketiz. Dikkat edin, yaşantımız, bir tek damla kanın boşa akıtılmasına fırsat veriyor mu, bir nefesin bile boşa gitmesine fırsat veriyor mu? Kesinlikle hayır! "Bu can benimdir, istediğim gibi kullanırım, intiharvari de kullanırım" diyemezsiniz! PKK çizgisinde bir damla kanı bile boşa akıtamazsınız. İşte partimiz, böyle disiplinli bir partidir. Tabii bazıları bırak kan akıtmayı, onlarca yoldaşın kanına giriyor. Bunlar çılgınlık.

PKK'de kazanan tarz budur, kazanan kişilik budur. Günlerdir bunu açıyorum, bunu vurguluyorum. Biz, bu kazanan kişiliğin amansız takipçisiyiz, onun savunucusuyuz, onun kendisiyiz. Sizden de beklenen, gücünüz oranında bu kişiliğe katılmak, bu kişiliği özümsemektir. Kürdistan'da tek çare olan kişilik, bu kişiliktir. Gençsiniz, verin kendinizi. Bundan başka çareniz de yok. Başka tutkularınızın olamayacağını da kendinize tam yedirin. Sonra bakacaksınız ki, bu kişilik hem kazanıyor ve hem de kazandırıyor; yeniyor, yenilmiyor. Bunu da böylece bağlıyoruz.

Evet, başarabilecek misiniz? Kendinizi aldatmayın, vereceğiniz cevap tatminkar olmalı. Başka türlü kendinizi satmaya kalkarsanız kimse sizi almaz. Ben ne yapayım! Değeriniz böyle düşürülmüş. Utanç duyuyorum, acı duyuyorum. Ama başkaları yapmış, ben bunu ne yapayım! İşgücünüzü satmak istiyorsunuz, kimse metelik değer vermez. PKK'ye kendinizi satmak istiyorsanız, ben adam satın almam! Küçük-burjuvalar gibi bir şeyler verip bir şeyler almak istiyorsunuz, ama ben tüccar değilim! İnsanlara böyle yaklaşmayı en büyük hakaret kabul ederim. Kendi eylemimiz, sosyalist eylemimiz bunu kabul etmez. Kendinizi bir ücretli gibi, bir küçük-burjuva gibi farklı bir tarzda pazarlamak istiyorsunuz. Her pazara da ağa gibi el koymak istiyorsunuz. Burada bir kandırmaca var; PKK kandırılacak bir hareket midir? Gerçekten kimin kimi kandıracağını bir düşünelim. Ben yaşadıkça, bu büyük hareketi kandıramayacağınızı hepinize göstereceğim. Birbirimize saygılı olalım. Kürdistan'ı, sizin kişilik gerçeğinizi bu kadar anlamaya çalışacağız da, siz hala bizi en keyfi yorumlara tabi tutacaksınız. Yapmayın bunu.

Görülüyor ki, günümüzü de bu çerçevede değerlendiriyoruz. Militan kişilikte ısrarlıyız. Bu nedenle hep bu konu etrafında dönüp-dolaşıyoruz. Demek ki, buna oldukça ihtiyacımız var. O halde başarmaya çalışın. Büyük bir kısmınız benden daha gençtir. Ben, bütün bu süreçleri en zorlu, en dezavantajlı koşullarda aşmaya çalıştım. İşinizi kolaylaştıran etkenler fazla, ortam ve olanak da iyi, bütün bunları değerlendirin. Ama böyle ucuz, basit değerlendirmelere tabi tutmayın. Madem düşman karşısında yenilmez kişilik istiyorsunuz, işte o kişilik, yenilmez kişilik bu anlatım çerçevesindedir. Yüzeysel yaklaşımlarla asla yenilmez kişiliğe ulaşamazsınız. İlkeye, esasa ve öze bağlanarak büyük oynamalısınız. Kendinizi buna yönlendireceksiniz. Neleri nasıl yaşayacaksınız, neleri nasıl duyacaksınız... Yenilgi nerede, güçlülük nerede, başarı nerede, yücelme nerede? Bütün bunları bilince çıkaracaksınız. PKK tabiriyle sabrınız varsa, kendinize güveniniz varsa gelin! Gecegündüz uğraşın, işte düşman karşınızda; yenilmez kişilik budur!

Ben bunu biraz yapmaya çalıştım. Benden yararlanarak daha fazlasını yapmaya çalışın. Eğer gerçekten düşmanı düşman bellemişseniz, gerçekten bir yücelik sorununuz olduğunu söylüyorsanız, artık bir şeyler yapılabilir. Eğer dost-düşman ayrımı silinmişse, özgürlük, yücelik, düşkünlük ayrımı silinmişse, elbette fazla gelişme şansınız olmaz. Bunu hiç unutmayın ki, ne kadar "kavrıyoruz" diyorsanız da, özlü kavrama-

Devamı 25. sayfada

Uluslararası Kürdistan Festivali bir gerçekliği dile getirdi:

Kürdistan halkı artık kendisini yönetecek bir güce, birliğe ve bütünlüğe ulaşmıştır

1 Ağustos 1992 günü Almanya'nın Bochum şehir stadyumunda "Uluslararası Kürdistan Festivali" yapıldı. İlk defa yapılan böyle bir festivale 60 binin üzerinde kitle katıldı. Festivale davet edilen başka ülkelerden konuklar da katıldı. Katılamayanlar ise mesajlar yolladılar. Basklılar, Katalonlar, Süryaniler, Belçika, İspanya, Küba, Kıbrıs (Rum kesimi), Filistin, Almanya ve Güney Kürdistan'dan katılan konuklar festivali ilgiyle izlediler ve bunun muhteşem bir olay olduğunu dile getirdiler. Kürdistan gibi bölünmüş, parçalanmış bir halkın böyle 60 bin kişiyle Avrupa gibi bir alanda bir araya gelmesi elbette basit bir olay değildir. Baş döndürücü gelişmeler, kararlılıkla sürdürülen özgürlük ve bağımsızlık kavgasının gücünün gösterildiği bir şenlikti festival. Orada şu veya bu örgütün gücü değil, Kürdistan halkının iradesi vardır. PKK önderliğine olan bağlılık, onunla sağladığı bütünleşme, onun dışında yaşayamayacağının tüm dünyaya ilan edilmesiydi.

Kürt halkı böyle bir aşamaya nasıl geldi? Neden bir uluslararası festivale ihtiyaç duyuldu? Elbette bunun Kürdistan'da sürdürülen mücadeleyle yakın bağları olduğu gibi, bir de emperyalizme meydan okumayı da içeriyordu. Kürdistan halkı artık kendi adına sürdürülen kavganın bizzat takipçisi olduğunu, bunun için de hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağını göstermek istemiştir. Özellikle son günlerde emperyalizmin Kürdistan'a bizzat fiili müdahalede bulunma yönündeki yaklaşımlarına karşı festival en iyi cevabı vermiştir. Binbir emekle kendi bağrından yaratarak çıkardığı özgürlük savaşçılarına, TC sömürgeciliğinin ve emperyalizmin sık sık "terörizm" suçlamalarında bulunması ve emperyalizmin bu "terörizmi" bastırması için TC'ye yoğun destek vermesi, onun yaptıklarına göz yumması, barbarlıklarını gizlemeye çalışması Kürdistan halkının öfkesini daha da artırmıştır. Artık Kürdistan halkı gerçek önderlikle sahte önderliği, haklı ile haksız olanı ayırdedebilecek gücü yakalamış bulunmaktadır; bundan aldığı güç ve ilhamla özgürlük savaşına daha çok sahip çıkmaya özen göstermektedir. Demek ki festivale salt bir şenlik günü olarak bakılamaz. Daha geniş bir çerçeveden yaklaşmak gerekiyor.

PKK'nin ortaya çıkışı ve bir üst aşamaya geçerek 15 Ağustos 1984 Eruh-Şemdinli Atılımı ile devam eden bu gelişmeler öyle bir noktaya tırmanmış bulunuyor ki, siyasetle bağlantısı olan tüm güçlerin bir tavır belirleme zorunluluğunu ortaya koyuyor. Yıllardır Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük kavgasına gerçekliğimizi yansıtmayan çeşitli isimlerle suçlamalar yapılmıştır. Tabii bir olay ve olguya değişik isimler takmak veya değişik nitelendirmelerde bulunmak sorunun özünü, gelişimini ve boyutunu asla değiştirmiyor. Belki bunlar geçici "çözümler" olabilir ama, gerçeklik her geçen gün kendisini yakıcı bir tarzda dışa vurdukça, bunların da anlamsızlığı kendiliğinden ortaya çıkıyor. 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirildiğinde TC sömürgeciliği, "bu eylemler bir avuç eşkıyanın işidir", "kısa bir sürede işleri biter", "bölge halkı devletten yanadır" vb. söylemlerde bulunmuştu. Oysa 15 Ağustos Atılımı sadece birkaç karakolun basılması eylemi değildi. Ve çoğu devrimci geçinen çevreler bile böylesi değerlendirme yapma hatalarına düştüler. O gün gerçekleştirilen eylemlerin şahsında bir halkın ayağa kalkışını ne yazık ki göremediler, görmüş olsalar bile, "ilk kurşun" olduğunu cesaret edip açıkça ifade edemediler.

Neydi 15 Ağustos Atılımı? 15 Ağustos silahlı atılımı, 12 Eylül faşizminin alabildiğine karanttığı bir ortamda özgürlük savaşçılarının Kürdistan halkının ufuklarına bir güneş gibi doğmasıdır. Diğer yandan Ortadoğu bölgesinin başına bela kesilecek olan azgın bir faşist diktatörlüğün dizginlenmesidir. Güneşin ışınları ölü aşamasındaki Kürdistan halkının bedenini canlandırdı, ona güç verdi, yürümesi için yol gösterdi. Gerillanın bu süreçten itibaren devam eden eylemliliği bütün sömürgeci yapıları altüst ederek ortalığı sarstı.

Kürdistan halkı bu atılıma hemen karşılık verdi, zorluklara rağmen tüm organik bağlarını kurdu, gerillayı benimsedi, ona sahip çıktı, onun belirlediği yolda o günden bugüne kahramanca yürüdü. Kürdistan halkı ayaklanıp yürüdükçe, sömürgecilik kendi "görkemliliği"ni yitirdi. Beyinlerde bile kurumlaşan bir sömürgecilik, böyle bir atılımla tarihsel yenilgisini yaşamaya başladı. Aralıksız sürdürülen savaş, yıllar sonra serihildanlarda yürüyen bir halk gerçekliğine ulaştı. Tamamen ortadan kaldırılmak istenen Kürt ve Kürdistan sorunu bu gelişmelerle birlikte TC'nin ve emperyalizmin gündemine oturdu. TC, aşırı ırkçı, inkarcı ve şoven politikasından dolayı Kürdistan halkının mücadelesini bir türlü kabullenemedi, katı inkarcı tutumunu inatla sürdürdü. Evren-Özal faşist kliği Kürdistan'ı kan gölüne çevirerek bu sorunu tekrar bastırmak istediyse de, PKK önderliği bunları da boşa çıkararak TC'yi iflasın eşiğine getirdi.

Ortadoğu gibi sorunlar yumağı olan bir bölgede, sosyalist temellerde kurulacak bir bağımsız Kürdistan'ın daha geniş çaplı sonuçlara yol açacağını gören emperyalizm, direkt devreye girme durumuyla karşı karşıya kaldı. Bugün bunu açıkça ifade ediyorsa da, daha o zamandan böyle bir hazırlığın içindeydi. Eğer bugün koşullar uygun olsa bunu yapmaktan çekinmeyeceği açıktır. Özellikle de Güney'de aradığı ortamı bulsa bu amacını gerçekleştirecektir. Bu yüzden emperyalizm, TC'nin inkarcı tutumunun tersine Kürt sorununu kabul ederek PKK önderliğini dıştalama, boşa çıkarma ve tasfiye etme çabası içindedir. Saflarımızda örgütlemeye çalıştığı provokasyonlar, komplolar yoluyla "Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır!", "PKK'ye evet, APO'ya hayır!" politikasını hayata geçirmeye ve bunlarla sonuç almaya gitti. Emperyalizm bugün bu politikasından vazgeçmiş değildir. Aksine daha da netleştirmiştir. Dayattığı sahte demokrasi modelleriyle, yedeğine aldığı ilkel milliyetçi, işbirlikçi güçlerle PKK'yi engelleme, öncü güç konumundan çıkarma, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük istemlerini sahte demokrasi provalarıyla köreltme; Kuzey'de de TC sömürgeciliğini donatarak destekleme temelinde, PKK'yi yok etme uygulamalarına özellikle son günlerde hız vermiştir: "Kürt sorunu artık vardır ve kabul edilmesi gerekir ama, bunun çözümü PKK'siz olmalıdır." Şimdilik yapılmak istenen de budur. Emperyalizmin son günlerde sık sık vurguladığı, "PKK dünyadaki tek tehlikeli örgüttür" sözü, partimize karşı yönelimin boyutunu da ortaya koymaktadır. Bundan çıkarılması gereken sonuç, günümüzde sosyalizmin gerçek anlamda tek savunucusunun PKK olduğudur. Bu da görevlerin önemini ve sorumluluk düzeyini daha da ağırlaştırıyor. Reel sosyalizmi bir güç olmaktan çıkaran emperyalizm, bu sefer de en büyük engel olarak gördüğü partimizi ve onun önderliğinde geliştirilen mücadelemizi tasfiye etmeyi hedeflemiş durumdadır.

Kirli savaş taktiğiyle halkımızın mücadelesini bastırmaya yönelen TC sömürgeciliği, içine girdiği hazin çıkmazdan kurtulmak için emperyalizme daha fazla yaslanma gereğini duymaktadır. Çünkü bu savaşta TC sadece "terörist", "bölücü" olarak nitelendirdiği partimizi değil, onbinlere varan gerilla ordusunu kendi evlatlarından oluşturan kahraman halkımızı bulmaktadır.

İşte "Uluslararası Kürdistan Festivali"ne böylesine ağır ve sancılı süreçler yaşanarak gelindi. Halk olma iddiasının, kavgasının ve bunun kararlılığının bedeli çok ağır ödendi. Parti, Ordu ve Cephe'nin yaratılması bile Kürdistan halkı açısından başlı başına bir devrim özelliği taşımaktadır. Toprağından, geleneğinden, hatta kendisinden kaçan bir halkın görkemli birliklere ulaşması, sağladığı bu birliği ile dünya halklarında bile saygınlık uyandırması, ulusal problemleri olan halklara yol gösterir zenginlikte pratik savaş deneyimlerini sergilemesi ve bu özelliklerinden dolayı da önderlik konumuna ulaşması anlamlı olduğu kadar tarihsel bir olaydır da. Bu düzeye, binlerle ifade edilen şehitlerin kanı, canı ve emeği pahasına ulaşıldı. Gerçeklik bu olmasına rağmen, TC sömürgeciliğinin ve emperyalizmin, halkımızın partimiz öncülüğündeki mücadelesini "terörizm"le tanımlaması da bütün bunlardan duyduğu korku ve endişenin dışa vurumu ve barbarca saldırılarına haklı gerekçeler bulma girişimlerinden başkaca bir anlam ifade etmemektedir. Festivalle emperyalizmin beyninde gerçekleştirilen bu eylem, her bakımdan Kürt halkının artık bağımsız ve özgür yaşamaktan başka bir şey düşünmediğini göstermiştir. Çünkü Kürdistan halkı "terörizm" suçlamasına karşı tek kurtuluş yolunun sosyalizm olduğu cevabını vermiştir. Zaten emperyalizm de öncüsüyle, PKK'nin sosyalizm yoluyla bu kadar bütünleşmiş olduğu için Kürdistan halkına "terörist" demektedir. Birbirleriyle kanlı-bıçaklı olan bölge devletleri bile bu sorun karşısında rahatlıkla işbirliği içine girebilmektedirler. Festivalde halkların mücadelesinden yana olan cepheyle, karşı olan cephenin hangi düzeylerde seyrettiği de yaşanmıştır. Çünkü festivalde biraraya gelen sadece Kürt halkı değildi; festival aynı zamanda dünya halklarının kurtuluşundan yana olanların bir toplantısı olmuştur. Ya da festival bu yönde atılan çok önemli bir adım olmuştur. PKK önderliğinin bu toplantıyı, emperyalizmin sosyalizme karşı halkların inancını karartmaya yöneldiği bir ortamda gerçekleştirmiş olması da ayrı bir tarihsel gelişim olarak görülmelidir.

PKK'nin ortaya çıkışına kadar ne emperyalizmin, ne de TC sömürgeciliğinin çıkarlarını altüst eden ciddi bir tarzda Kürt ve Kürdistan meselesi yoktu. Ama PKK, sorun olmaktan çıkarılan, halk özelliklerinden uzaklaştırılan, uygarlık dışı bırakılan bir halkı bugün ayağa kaldırmış, emperyalizmin ve faşist TC'nin karşısına zaptedilmez kale surları gibi dikmiş durumdadır. Öyle ki, Kürt halkı her türlü eşitsiz koşullara rağmen, tepeden tırnağa donanımlı sömürgeci güçlere karşı kesintisiz bir savaşımı sürdürebilmektedir. Halkımız bunu nasıl gerçekleştiriyor, gücünü, taktiğini, ideolojisini ve inancını nereden alıyor? Bunlar, sonuna kadar savaşmaya karar kılmış bir halkın tavrıdır, özgürlükten başka her türlü bağımlılığa meydan okumasıdır. Bunlar basit yöntemlerle sağlanmış aşamalar değildir. Daha 12 Eylül faşist darbesinin ilk yıllarında çoğu Kürt insanı devrimcilik yapan, özgürlük kavgası yürüten kendi çocuklarını yakalayıp bizzat kendi elleriyle sömürgeci canilere teslim ediyordu. "Devlete karşı gelmek suçtur" diyordu. Ama bugün festivalde, serihildanlarda, 15 Ağustos'larda, 27 Kasım'larda ve Newroz'larda özgürlük savaşçılarıyla yürüyen, slogan atan ve gerektiğinde şehit düşen, sömürgeciliğe lanetler yağdıran, savaşın devam ettirilmesi için varını-yoğununu ortaya koyan yine bu insanlardır. Uygarlıkla arasında oluşan mesafeyi kapatmak için azimli bir çabayla atağa geçen halkımızı "terörist"likle itham edenlerin bu tavırlardan çıkarmaları gereken sonuçlar olmalıdır. İçinde bulunduğu konum ne olursa olsun, bir halkın siyasal taleplerde bulunması, kendi kaderini tayin etmesi onun en doğal hakkıdır. Buna karşı çıkan davranışlara verilecek bir cevap varsa, o da, halkımızın, yoğun bir terörizmle, kirli savaş taktikleriyle özgürlük kavgasının bastırılmak istenmesi karşısında sessiz kalmayacağı ve yaşamı bunları yapanlara zehir edeceğidir. Artık savaş meydanlarından kaçan, dağların doruklarına sığınan, yaşama küsmüş, boynu bükük, yüreği yaralı bir halk değil, komuta gücü yüksek, inancı ve iradesi bir bıçak gibi bilenmiş, vuruş tarzıyla sömürgeciliği parça parça yıkan ordu yapısına kavuşmuş, kendi kendisini yönetebilecek siyasal etkinliğe ulaşmış bir halk bulunmaktadır.

Bugün TC faşizmi ve emperyalizm Kürt sorunundan ve haklarından söz ediyorlarsa, yine halkımızın kararlı dayatmalarının bir sonucudur. Bunu, halkımıza karşı besledik-

Devamı 25. sayfada

Bağımsızlık yolunda kararlıca yürüyen halkımız, Kürdistan'ı satmaya kalkışan işbirlikçi-ihanetçilere izin vermeyecektir!

Mayıs ayında, Çekiç Güç'ün himayesi altında gerçekleştirilen sahte seçim ile, Güney Kürdistan parçasında geleneksel işbirlikçi-ihanetçi önderliklerin eliyle, tamamen emperyalist çıkarlar temelinde bir meclis oluşturuldu. Meclis'in işlevi, halkın çıkarlarını ve en doğal insani haklarını esas almaktan uzak, talan ve sömürüyü daha da geliştirerek kitlelerin emeklerini, özlem ve istemlerini bir avuç ağa-eşraf takımının çıkarları için iliklerine dek emen, onunla oynamada büyük bir cüretkarlığı gösteren, Çekiç Güç'e bağlı askerleri daha fazla rahatlatmak için ahlaksızlığı-yozluğu ayyuka çıkaran bir oluşum olmaktan öteye gitmediği; halkımızın tarihinde en kötü bir rolü ifa etmeye çalıştığı, bu geçen kısa süre içerisinde çok açık ve net olarak ortaya çıktı.

İşbirlikçi-ihanetçi önderliğin yaşam felsefesi: Vatanı satma

Güney Kürdistan'daki geleneksel işbirlikçi önderlik neyi amaçlamaktadır? TC ile geliştirilen ilişkilerin, emperyalistlerden alınan desteklerin ulaştığı düzey nedir, ne hedeflenmektedir? Türk silahlı kuvvetlerine her türlü istihbaratı sağlayarak ve silahlı güçleriyle halkımıza yönelik saldırılara öncülük ederek gerçekleştirdikleri operasyonlarda neden iğrenç yüzlerini artık gizleme gereğini duymuyorlar? Halkın malına, mülküne ve canına bu kadar saldırı, komplo ve ihanet nereye kadar devam eder? Halkın, ulusun, insanlık onurunu ayaklar altından kurtarmak için bile olsa, artık bu yapılanlara bir dur demek gerekmez mi? Kısaca ülkemizin bu parçasında mevcut durumda yaşananlar ve yaşatılmak istenen nedir, emperyalizm ve TC ne istemektedir? Kısaca da olsa bu sorulara açıklık getirmek gerekecektir.

Güney Kürdistan'daki gelişmeler hiç kuşkusuz başta TC olmak üzere bütün emperyalist-sömürgeci güçlerin ilgisini üzerine çekiyor. "Kürtlerin haklarını koruma, güvenceye alma" adı altında, PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşımıza karşı komplo, tecrite alma ve imha etme politikalarının bir ürünü olarak ilginin daha da arttığını ve bunun için de her türlü yol ve yöntemin halkımızın imhasında mübah görüldüğünü söylemek mümkündür. Abdullah ÖCALAN yoldaş bu konuya önemle dikkat çekerek, *"Burada ilk anlaşılması gereken şudur: Emperyalizm, siyonizm ve kemalizmle elele vererek, sözümona Kürdistan sorununu çözmeye çalışıyorlar. Saddam önderlikli Irak rejiminin Körfez Savaşı'ndaki tutumuna karşı Güneyli işbirlikçileri kullanarak bir denge oluşturma ve sonuçta her ikisini de kendine bağlama çabası içinde olan emperyalizm, meseleyi Irak rejimine karşı kullanarak bu rejimi küçük düşürme ve tasfiye etme çabası içine girdi... Diğer yandan da sorunu küçük Kürdistan parçası sorununa indirgeyerek ve sorunu Arap sahası içine çekerek, böylece asıl sorunun ağırlık noktası olan ve baskı, imha yöntemiyle tasfiye edilmek istenen Kürdistan ulusal sorununu örtbas etmek istiyorlar"* diyor. Kürt halkının adeta "hamisi" kesilen emperyalist güçler ve TC, halkımızın çağdaş, demokratik, ulusal kurtuluş savaşımını, varlıkyokluk mücadelesini imhaya uğrattırmak için, işbirlikçi-ihanetçi gerici önderliği kullanarak sinsi, komplocu yöntemlerle, tamamen özel savaşın başarısı için ne lazımsa onu yaparak sonuca gitmek istiyorlar.

Emperyalizm ve TC, ulusal bağımsızlık savaşımımıza karşı bu kadar yoğun bir destekle işbirlikçi-ihanetçi önderliğe güç sunmakta sınır tanımıyor ve Saddam rejimine karşı bunları temel dayanak olarak ele alıyorsa da, zaman zaman tam güvenmediklerini ifade etmekten de çekinmiyorlar. Bir ABD'li yetkili, *"Eğer Güney Kürtleri kendilerine biçilen statüyü zorlar, özerkliği aşan bir yönelime girerlerse, bu durum büyük dostumuz olan Türk devletini zorlar ve biz buna karşı duracağız"* diyerek hem Türk devletine güvence vermekte ve hem de işbirlikçi-ihanetçi önderliğe biçilen rolü açıkça ortaya koymaktadır. ABD emperyalizminin, ulusal bağımsızlık savaşımımıza karşı bu güçleri nasıl birer paravan olarak kullanmak istediği Türk burjuva basınına da sık sık yansımaktadır. Türk basını, devletinin mantığıyla soruna yaklaşmış olsa da, belli bazı noktalarda, işbirlikçiliğin nasıl kullanılmak istenildiğini ortaya koymaktadır.

31 Temmuz tarihli Milliyet gazetesinde, "Kürt-ABD yakınlaşması" başlığıyla sorun değerlendirilirken, şu görüşlere yer verilmektedir: *"ABD'nin stratejisi, Saddam Hüseyin'i devirmek için, Irak'taki muhalefetten ve güçlü durumdaki Kürtlerden yararlanmaktır. Bush yönetimi, Saddam rejimini alaşağı etmek için şimdi bu yolu denemek istiyor... Saddam'ın kontrolünden çıkan bölge, Saddam'a karşı bir sıçrama tahtası olarak kullanılabilir."* ABD'nin işbirlikçiliği hangi amaçlar doğrultusunda kullanmak istediği açıktır. İşbirlikçilik kullanıldığı kadar kullanıldıktan sonra, bunlar tutulup bir kenara atılacak, Kürdistan halkının ulusal çıkarları için bağımsız gelişme doğrultusunda en ufak bir adıma bile tahammül gösterilmeyecektir. Çıkarları için gerekirse katliamlar bile gerçekleştirebileceklerini hem tarihi dersler ve hem de güncel somut yönelim ve amaçlar bize göstermektedir.

Güney Kürdistan'da konumlandırılan Çekiç Güç, ABD ve TC'nin çıkarları için bu alanı yüzde yüz denetim altında tutarak işbirlikçi-ihanetçileri güçlendirmeye çalışırken, öte yandan bağımsızlık ve özgürlük davamızı ezmekle görevli. Günümüze kadar KDP-YNK önderliklerinin TC'ye yaptıkları ziyaretlerin hemen ardından kamplarımıza yönelik yapılan hava ve kara saldırıları tesadüfi değildir. Bunun için MİT karargahlarında yapılan toplantılarda konuşulan temel konu PKK olmuştur; PKK nasıl ezilecek, kirli özel savaşı boyutlandırmada kendilerine düşen görevler ne olacak ve TC'ye nasıl güven verilecektir. Bu hususlar tartışılmış, bu doğrultuda kararlar alınmıştır. TC'ye verilen istihbaratlar doğrultusunda, ARGK birliklerine karşı onlarca hava ve kara saldırıları gerçekleştirilmiştir. Güney'deki halkımızla Kuzey'deki halkımız arasındaki birliği parçalamak için suni ayrılıklar daha da körüklenmekte, özellikle ulusal bağımsızlık çizgisi ışığında uyanan kitlelerin sindirilmesi için KDP-YNK güçleri köylere yönelik operasyonlar gerçekleştirmekte, yurtsever köylüleri ve aşiret ileri gelenlerini katletmektedir. Bütün bu saldırılar furyasına Çekiç Güç kuvvetleri hem hava denetimleriyle ve hem de istihbaratlarıyla katılmaktadırlar. Son dönemlerde Güney Kürdistan'a yapılan hava saldırılarında, ARGK birliği tarafından düşürülen TC savaş uçağında Çekiç Güç'e bağlı bir pilotun da bulunması, bağımsızlık savaşımıza karşı emperyalist güçlerin hedef ve yönelimlerini ortaya koymaya yeterlidir. Ve yine bu örnek Çekiç Güç'ün hangi amaçla Kürdistan'da konumlandırıldığını ve kirli özel savaşın nasıl tek merkezden yönetildiğini ortaya çıkarmaktadır.

İşbirlikçi-ihanetçi önderlik, emperyalizme tam bir bağımlılık ilişkisi içindedir ve dünyada eşine rastlanmamış biçimde halkımızı katliam korkusuyla kendisine bağlamaya çalışmaktadır. "Bize bağlanırsanız ABD'den, Türkiye'den her türlü gıda-giyecek maddelerini sağlarız, köyünüzü-kasabanızı yeniden imar edersiniz, güvenliğinizi sağlarız" vs. denilerek halka yüklenildikçe yüklenilmektedir. Tabii emperyalizm ve TC de bunların amaçlarına ulaşabilmelerini sağlamak için her türlü ihtiyaçlarını göndermekte ve dolarlar bu işbirlikçi-hainlerin ceplerine akıtılmaktadır. Sözde bununla halkın üzerinde denetim sağlayacaklar! Oluşturulan sahte meclisin halkın çıkarlarını koruduğunu, ihtiyaçlarını karşıladığını benimsetecekler ve kendilerini devlet diye dünya insanlığına yutturmaya çalışacaklar! Ama aynı zamanda politika yapmasını bilmediklerinden dolayı ne kadar zavallı olduklarını da yine kendileri ortaya koymaktadırlar. Değil devletin temsilcileri olmayı, ABD'siz, Türkiye'siz bir dakika bile ayakta kalmalarının mümkün olmadığını, halkın çıkarlarının kendilerini ilgilendirmediğini, daha fazla dolar kazanmak ve emperyalist-sömürgeci babalarına daha fazla yaranmak için ne lazımsa onu yapacaklarını, ulusal bağımsızlık fikrinden vazgeçirmek için gerekirse halkı katliamdan geçirebileceklerini, sindirebileceklerini açıklayacak düzeyde niteliklerini ortaya koymaktalar. Kirli özel savaşın nasıl birer aleti durumuna düştükleri doğrultusunda verdikleri demeçler, birer ibret belgesi olarak karşımızda durmaktadır.

30 Temmuz 1992 tarihli Tercüman gazetesinde Talabani-Demirel arasında yapılan görüşmedeki bu ibretlik duruma kısaca değinilmektedir: *"Talabani Demirel'e bir-iki ay içinde sınırda ve Kuzey Irak'ta güvenliği sağlama taahhüdünde bulunuyor. Bu güvenliği sağlarız, bundan emin olunuz. Türkiye güçlü, demokratik bir hukuk devletidir. Biz sizleri kardeş sayıyoruz... Bugün bağımsızlığa karşıyız. Biz tek başımıza kalamayız. En büyük devletler bile entegrasyon ihtiyacı duyuyorlar."*

Bu işbirlikçilerin "demokratik hukuk devleti" dedikleri TC, özel savaş güçleriyle her gün onlarca insanımızı Kürdistan'da katletmektedir, Kürtlük namına en ufak bağımsız bir gelişmeye müsaade etmemektedir. Bir HEP ve ona bağlı milletvekilleri bile biraz Kürt sorununa değindikleri için idam tehditi altında bulunmaktadırlar. Böylesine gaddar bir devletle girilen bu ilişki başka neyle izah edilebilir? Türkiye'de "demokrasi"nin olduğundan dem vuran bu işbirlikçi güruhlar biraz kendilerine gelmeliler.

İşbirlikçi güçlerin son iki ayda Türkiye'ye ve emperyalist devletlere ziyaretleri sıklaştırdıkları ve bu ziyaretlerin halen devam ettiği bilinmektedir. Demirel ile yapılan görüşmelerde ortaya çıkan sonuç şu: "PKK bizleri zorluyor, sosyalizme ve ulusal kurtuluşçuluğa sen de karşısın ben de. O zaman bu sorun bizleri ilgilendiriyor. Seninle Güney işini halledelim, bir taşla birçok kuş vurmuş oluruz. Ne de olsa Güney misak-ı milli sınırları içindedir. Bunu başarırsak oradaki güçleri PKK denilen belaya karşı savaştırırız." İşte aşiretçi-feodal işbirlikçi çıkarlar için vatanı satma, ulusu ölüme mahkum etme bunların yaşam felsefesi haline gelmiş. Güney Kürdistan'da yaşanan gerçek durum bu.

Emperyalist çıkarlara dayalı otonom bir Kürdistan için Çekiç Güç denetiminde oluşturulan "Milli Meclis"in güvenliğini ve uygulanırlılığını sağlamak ve bu temelde kurulan sahte hükümeti güvenceye almak için TC'ye daha çok yaslanan işbirlikçi önderlik, tüm uşakça çabalarına rağmen, TC devletine tam güveni veremiyor. Hatta TC devletinin Musul'a kadar girmesi halinde her türlü destekten çekinmeyecekleri, kendileriyle birleşeceklerinin teminatını vermelerine rağmen, TC daha temkinli davranmayı yeğliyor. TC'nin Musul-Kerkük hayaliyle yaşadığı, fırsat olur ve koşullar elverirse, ele geçirmeyi her zaman amaç edineceği bilinmektedir. İşbirlikçilere karşı TC devleti her ne kadar Irak'ın toprak bütünlüğünü savunuyorsa da, bu sadece bir aldatmacadır. Eğer TC, Körfez Savaşı'yla birlikte ortaya çıkan olanakları değerlendirememişse, bunun en temel nedeni PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık savaşımıdır. Kendi bünyesinde ciddi boyutlara varan bir ulusal kurtuluş sorunuyla karşı karşıya olan TC'nin kalkıp da böyle bir maceraya girmesi ölümünü yakınlaştırması demektir. Yine işbirlikçilerine güvenmiyorsa bunun da nedeni, yine ulusal kurtuluş savaşımımızdır; Kürdistan halkının bağımsızlık çizgisiyle uyanmasının ve işbirlikçilerin kaybettiği kitle tabanının yarattığı ürküntüdür. Günlük Türk basınında bu konunun sık sık tekrarlandığı görülmektedir. Bu konuda TC'nin akıl hocaları uyarılar yapmaktalar.

4 Ağustos tarihli Hürriyet gazetesinde Oktay Ekşi de soruna önemle dikkat çekmektedir: *"PKK'nin başı ezilecek ve bu örgütün bir Kürt devleti kurmasına hiçbir şekilde izin verilmeyecektir.*

"Bu temel politikanın yanına, Turgut Özal tarafından konulan ve şimdi DYP-SHP koalisyonu tarafından benimsenen 'Kürt' politikasını koyun ve bakın: ... Kuzey Irak'taki Kürtleri koruma gerekçesiyle önce bir 'güvenlik kuşağı' oluşturulmasını, sonra da Türkiye'de konuşlandırılmış bir uluslararası güç (Çekiç Güç) aracılığıyla Kuzey Irak Kürtlerinin güvenliklerinin sağlanmasını isteyen Turgut Özal değil miydi? Daha sonra 'bu bölgedeki Kürtleri de himayemiz altına alma' özlemini ifade eden sözler söyleyen, Musul-Kerkük rüyaları gören, böylece 'Yeni Osmanlı' olmaya soyunan?..

"... Şimdilik 'Irak'ın toprak bütünlüğü korunuyormuş gibi' gösterilecek. Kuzey Irak'taki Kürt devletinin 'bağımsızlık' tan söz etmesine belirli bir süre -belki beş, belki on yıl- izin verilmeyecek.. Ardından, Kuzey Irak'taki Kürt devleti bağımsızlığını ilan edecek.. O Kürt devleti Türkiye ile federasyon kuracak. Böylece Türkiye -tıpkı Osmanlı İmparatorluğu gibi- çok uluslu bir ülke haline gelecek..

"Bu hayalcilerin görüşlerini öğrendikçe sizin aklınıza, ölüm döşeğindeki Osmanlı İmparatorluğu'nu dirilteceğim derken, tümden batıran maceraperest ittihatçılar gelmiyor mu?"

İşbirlikçi ihanetçi güçlere dayanarak ve emperyalizmin onayı ile TC devleti Güney Kürdistan'ı işgal edebilir mi? Emperyalizm, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin imhasını temel hedef olarak önüne koyarsa, askeri-siyasi-ekonomik her alanda TC'yi bütün gücüyle destekler ve bu temelde onay verirse, doğabilecek muhtemel sonuçları da göze alırsa bir işgal hareketi gerçekleşebilir. Günümüzde bunun tartışması yürtülmekte; ABD, İngiltere, Türkiye ile Barzani-Talabani arasında sürdürülen görüşmelerde konunun özenle ele alındığı bilinmektedir.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü, 31 Temmuz'da yaptığı açıklamada, Irak muhalefet güçlerinin -işbirlikçi-ihanetçi güruh- Irak için öngördükleri çözüm paketini ABD'nin tamamen desteklediğini ve bu doğrultuda sık sık görüşmelerin yapıldığını belirterek, ABD'nin soruna yaklaşımını ortaya koydu.

Yine Saddam'ın askeri bir harekatla devrilmesi için Güney Kürdistan'ı bir sıçrama tahtası, işbirlikçi feodal önderliği de kullanmada bir dayanak noktası olarak alan Bush yönetimi, askeri müdahaleye yönelik ABD Kongresi'nde onay istemesi bu doğrultuda bazı işaretler vermektedir. Kongre'nin Bush'a verdiği talimat şudur: *"Askeri harekat için acele etme, ancak Saddam'ın güçlenmesini önlemek için inisiyatifi ele al. Birleşmiş Milletler'den destek gelirse askeri harekata Kongre'de destek verir."* (1 Ağustos 1992, Tercüman) Bu yaklaşımı İngiltere de benimsiyor. Zaten Türkiye biraz kemik parçası kapabilmek için efendilerinin ayakları önünde dolanmaktadır. Eğer BM ve ABD Kongresi onay verirse ve Saddam politik çizgisinde ısrarla diretmeye devam ederse Kürdistan'ın askeri işgale uğraması mümkündür. Tabii emperyalizm Ortadoğu'daki politik güçlerin durumunu ve varolan statüyü de gözönünde bulundurmak ve çıkarlarını temel almak durumundadır. Ama gerek TC ve gerekse ABD açısından bir işgal büyük bir bataklığa gömülme anlamına gelecektir ki, bundan en çok zarar gören söz konusu bu

güçler olacak ve bataklıkta gömülmeleri kaçınılmaz hale gelecektir. Zaten bugün işbirlikçi güruhu tüm güçleriyle desteklemeleri, Çekiç Güç'ün "Kürtlerin güvenliğini sağlama" adı altında Kürdistan'da konumlandırılması objektif olarak işgaldir. Ve yine bu güçler eliyle istediklerini de yapmaktadırlar. İşbirlikçilerin son aylarda TC'ye, ABD ve Avrupa ülkelerine yönelik gerçekleştirdikleri diplomatik seferler tamamen bu çerçevededir. Bahsettiğimiz işgal planı kısa vadede uygulanır veya hiç uygulanmaz, bu o kadar önemli değildir. Biraz da koşullara ve gelişmelere bağlı bir durum. Ama burada önemli olan böyle bir planın uzun süreden beridir tartışıldığı ve belirli sonuçlara ulaşılmaya çalışıldığıdır. Kürt işbirlikçileri de bunda piyondurlar. Emperyalizmin temel çıkarları için, bu güçler eliyle sahte Kürt devleti de kurdurabilirler. *"... Irak'ın petrolü var; Kürde devlet de kurdururlar. Yeter ki bu devlet Batı'nın çıkarlarına hizmet etsin. Menfaatları Irak rejiminde, Saddam'da olduğu zamanlar Halepçe katliamına fetva verenler -ki Türkiye'nin de onayıyla oldu. Talabani o zamanlar Ankara'ya mesajlar yolluyordu- şimdi Kürt devletini destekliyorlar. Çünkü menfaatları Kürt devletinden yanadır. Yarın Kürt devleti halkçı bir özellik kazanırsa başlarına bela olur; o zaman karşı dururlar. Hem de Halepçe'den daha büyük bir katliamı onaylayarak bu tehlikeye son verirler. Batı'nın çıkarları burada belirleyicidir. Ama işbirlikçi bir güruh devlet gibi, bir hükümet bekçisi gibi payeyi aldıktan sonra, milyonları cebine indirdikten sonra, hele hele bir otonomiyi garanti ettikten sonra tehlikeymiş, orta vadeli tehlikeymiş umrunda değil. Güney halkı yarın imha olacakmış, kaçacakmış mühim değil! Mühim olan güncel çıkar. Şimdi bir Kürt meclisi, hükümeti böyle ortaya çıkıyor. Bu hükümet Batı için altın yumurtlayan tavuktur"* diye konuya ilişkin bir değerlendirme yapan Abdullah ÖCALAN yoldaş, feodal işbirlikçi-ihanetçi önderlikle emperyalist güçler arasında derinleştirilen ilişkilerin boyutunun çok kapsamlı olduğunu ve sahte Kürt hükümetinin kuruluşunda neyi amaçladıklarını, aynı değerlendirmesinde devamla şöyle ortaya koyuyor:

"... Arap sahası üzerinde egemenlik geliştirebilmesi, petrol üzerine egemenlik geliştirebilmesi için oldukça önemli. Emperyalizm için çıkar sağlıyor. Aynı zamanda Kürdistan devrimine karşı bir emniyet sübabı da oluyor; Güney'den bir kuşatma çemberi oluşturuluyor. Hatta gerektiğinde İran'a karşı kullanabilecek bir araç. Daha ne istesinler, bunu desteklemesinler de ne yapsınlar!

"... Şimdi bunlar için bir hükümet kurulacak, yarın devlet oldunuz denilecek. Ve eğer PKK gerçekten bu sahada bağımsızlığı biraz ilerletirse, bunlara destek daha da artacak. Başa geçirmeye çalışacaklar, geçemeseler de en azından bize karşı muhalefet olacaklar. Destekledikleri muhalifleri yetmiş yıl sonra sosyalist ülkelerin başına ne getirdilerse, bunları da öyle yapacaklar. Yani PKK çalışır, direnir, savaşır, belki devlet de kurar, bizde o zaman Truva Atı gibi bunları içeri sokarız diyorlar. Zaten PKK'yi, bütün mücadelesini tecrite almışız, boğarız, bunları da tekrar işbaşına getiririz diyorlar. Hesap bu. Bunların hepsi de onların himayesi altında, maddi destekleri ile yaşatılıyor. Hele Kürdistan bir devrim odağı haline geldimi, Güney'i devlet de yaparlar, her şeyi de sunarlar. Sana dayatırlar, kabul edersen seni tanırız; etmezsen onları başına dikeriz, gerekirse zorla... Çok genel anlamda oynanan oyun budur..."

Yine bu amaçlar doğrultusunda hazır bekletilen ve pusuda tutulan çok sayıda işbirlikçi gücün varlığından da bahsetmek gerekir. Bunlar tamamen Avrupa'da semirtiliyor, Kuzey Kürdistan'daki işbirlikçiler olarak çeşitli birlikler altında yaşatılıyorlar. Hesap şu: Kendi mantıklarına göre, PKK imha edilirse mirasa sahip çıkacaklar! Bunun için ehlileşmiş bir Kürt oluşumuna ihtiyaç var ve bu da sahte bir Kürt partisidir. Bir yıldan beri TC bünyesinde ve Avrupa'da bu çabalar sürdürülmektedir. Günümüzde de Güney'deki işbirlikçilerin konumlarına paralel olarak bu çalışmalara hız verilmiş durumdadır. Beş metelik değere bile layık olmayan bu güçler, fena yanıldıklarının da farkında değiller. Şehitlerin kanıyla yaratılan değerlere en ufak olumsuzca yaklaşan ellerin ve kafaların hak ettiği karşılığı bulacağını iyi hesaplamalarını kendilerine salık veririz. Emperyalizme, Kürt halkının düşmanlarına dayanarak, onların çıkarları için her türlü kirliliğe bulaşanlara diyeceğimiz şu: Kendinize gelin. Kimlere hizmet ettiğinizin farkında mısınız? Bu değerler o kadar kolay mı yaratıldı ki, sizlere rahat teslim edilsin. Gafil olmayın, gafillerin nelerle karşı karşıya geldiklerini ve sonlarının nereye vardığını iyi hesaplayın diyoruz .

Bütün bunlardan da anlaşılmaktadır ki, Güney'deki işbirlikçilere biçilen rol büyüktür. Bu rollerin ifa edilmesi için yoğun çabalarına da tanık olmaktayız. Son bir yıl içinde, TC ile yapılan işbölümünün gereği olarak yurtsever halkımıza yönelik sinsi komplolar ve saldırıların devam ettiğini belirttik. ARGK gerillalarına ölüm fermanını çizen bu güçler, TC'ye verdikleri istihbaratla birlikte, operasyonlara öncülük etmekle de yetinmemekte, esir aldıkları yoldaşlarımıza yönelik akıl almaz işkenceler uygulamakta, tek suçları ülkesinin bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmak olan halk çocuklarını kalleşçe arkadan kurşunlayarak katletmektedirler. Esir alınan yoldaşlarımız TC'ye teslim edilmektedir. Hastanedeki yaralılara işkence yapılmaktadır. En son dört yoldaşımız, bu güruhun alçakça komploları sonucu katledilmiştir. Yine yurtsever Sindi aşiretinin lideri olan Sadık Ömer, ülkesini seven, halkı için bağımsızlık ve özgürlük duygusunu besleyen biri olduğu için, bu güruhun komplosu sonucu katledilmiştir. Köylere gerçekleştirdikleri operasyonlarda halkın malına-mülküne el konulmakta, yurtsever köylüler sindirilmek amacıyla katledilmekte ve tutuklanmaktadır. Bağımsızlık ve özgürlük çizgisini esas alan PAK (Partiya Azadiya Kurdistan) hareketi savaşçıları tutuklanarak en ağır işkencelerle karşı karşıya kalmaktadırlar. Tutukladıkları insanlara dayattıkları şudur: *"Bağımsızlık ve özgürlük çizgisinden vazgeçin, yoksa ölürsünüz. Yıllarca zindanlarda kalırsınız, kimse kurtaramaz sizi. Ölümden kurtulmak istiyorsanız teslim olun."* Bu insanlara, insanlık değerlerine ihanet etmeleri için sömürgeci cellatların yaptıklarından daha ağır işkencelerin uygulandığı, tutuklu olan evlatlarına sahip çıkmaya kalkışan ailelerin de aynı akıbetle karşılaştıkları acı bir gerçektir.

Yine Çekiç Güç kuvvetleri için oluşturdukları yozluk merkezlerinde halkımızın değer yargılarıyla oynanmakta, yüzlerce genç kız fuhuş merkezlerine çektirilerek hem Çekiç Güç askerlerinin taleplerine cevap verilmekte ve hem de toplum bir parça ekmek karşılığında tüm insanlık değerlerine ihanet eder hale getirilmektedir. Türkiye merkezlerinden ülkemizin bu parçasına KDP-YNK vasıtasıyla getirilen genelev kadınları eliyle toplum bir de bu yönüyle bitirilmeye çalışılmaktadır. Yine genç kızların para karşılığında başta Suudi Arabistan olmak üzere çok sayıda gerici Arap ülkelerine satıldığı bilinmektedir. Nitekim Temmuz ve Ağustos aylarında YNK ile Kürt islam güçleri arasında meydana gelen çatışmalar bu sorundan dolayı ortaya çıkmıştır. Toplumun fuhuşun pençesine çekilmesine şiddetle karşı duran islami güçlerin, buna önayak olan Çekiç Güç'e bağlı askerlerden bazılarını öldürmeleri sonucu YNK ile çatışmalar başlamış ve onlarca insan bu çatışmalarda yaşamlarını yitirmiştir.

Saldırı ve komplolara karşı ambargo

Son dönemlerde yurtsever insanlarımız kontravari yöntemlerle katledildiği gibi, saldırılar bununla da sınırlı kalmamakta, yurtsever köylere gıda maddelerinin ulaştırılması da bu güçler tarafından engellenmiştir. Ambargoyu ARGK gerilla birliklerine karşı da uygulamaya geçiren işbirlikçi-ihanetçi önderlik, güya güçlerimizi ve halkımızı zorlayarak teslim alma ve abluka altında tutarak işlevsiz kılma gafletine düşmüştür.

Ayrıca son günlerde ARGK gerilla kamplarına yönelik havan topu saldırıları gerçekleşti. Havan toplarını sınır hattına taşıyan KDP, sözümona TC saldırıyı gerçekleştirmiştir imajını yaratma adı altında, saldırı gerçekleştirerek darbe vurmak istemiştir. Yine YNK, ulusal kurtuluş mücadelemize dost olanların mezarlarına yönelik baskın saldırılarını gerçekleştirmiş, halkın hepsini silahsızlandırarak ölümle tehdit etmiş, "PKK'yi buradan çıkaracağız ve artık yöneleceğiz" diye propagandalar geliştirerek halkı sindirmeyi amaçlamıştır. Bununla bağlantılı olarak yollara kurulan pusularla Halk Kurtuluş Ordumuza yönelik komplolar geliştirerek ve sözde güçlerimizi dar alanlara sıkıştıracağını düşünecek kadar pervasız tutumlara girdikleri son dönemlerin yaşanan somut olayları olmaktadır.

İşte bütün bu karşı-devrimci, emperyalist-sömürgeci saldırıları boşa çıkarmak, tersine bu işbirlikçi güruhu insan olmaya ve halk saflarında yer almaya zorlamak, bu başarılmazsa bile gerektiğinde etkin gerilla tedbirleriyle karşı saldırıları, komploları boşa çıkarmak ve etkisiz kılmak amacıyla, Halk Kurtuluş Ordumuz karşı atağa geçerek, etkin bir ambargo uygulamasını başlatmıştır.

Ambargonun hemen ardından Talabani'nin Ankara temsilcisi Serçil Kazaz, Türk hükümetine başvurarak, *"PKK'nin bölgedeki hayata hükmetmesine ve normalleşmeye engel olmasına izin vermemeliyiz"* çağrısını yapmaktadır.

"PKK ve Türkiye'nin güvenlik sorunlarıyla ilgili olarak örgütünüz ile Türkiye hükümeti arasında bir anlaşma var mı?" diye soru soran bir gazeteciye, *"... Bir anlayış birliği var. Hiçbir terörist örgütün ya da bir başka gücün kurtarılmış Kürdistan'ı kullanmasına izin vermeyiz"* diye cevap veren Kazaz, dünya kamuoyuna yönelik yaptığı açıklamada, PKK'nin Güney Kürdistan halkını aç bıraktığı ve Saddam rejimiyle işbirliği yaparak ambargo uyguladığını açıkladı.

Yine KDP Bölge Siyasi Sorumlusu Dr. Kemal Kerküklü daha da ileriye gidip, *"... Bizim için gerçek anlamda kardeş olanlar, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarıdır"* diye açıklamada bulunarak, yüzyılların en katliamcı geleneğini temsil eden faşist, barbar bir rejimin "meşruluğunu, haklılığını" savunacak kadar cüretkar davranıyor.

En başta şunu belirtmek gerekir: Kürdistan şu veya bu ihanetçi gücün himayesine bağlı olan bir ülke değildir. Bu topraklar, insanlığın yerleşik hayata geçişinden günümüze kadar Kürt halkının üzerinde yaşadığı, ama sömürgeci istila ve egemenlikten dolayı bir türlü bağımsız gelişme olanaklarına sahip olmadığı ülke, ulus toprakları olmaktadır. Kim kimi hangi topraklardan kovuyor? İhanetçi güruh toprağa, ulusa bağlı olduğunu iddia ediyorsa, en başta vatanı satmaktan vazgeçsin, sömürgeci egemenliğe karşı savaşma cesaretini göstersin. Emperyalizme, faşist TC gibi katliamcı bir devlete yaslanmayı, onlara yaranmayı bıraksın, Saddam gibi bir düşmanla hala görüşme kapılarını aralamasın. Tarihten günümüze kadar hiçbir ihanet ve işbirlikçilik, Kürt halkını toprağından söküp atamamıştır, bundan sonra da asla bunu başaramayacaktır; bunu en başta kavramaları gerekir. İkincisi ise, hergün insanlarımızı katleden, işkenceden geçiren, tarihinde vahşilikte nam salmış faşist bir rejim, en yakın geçmiş süreçte bir Halepçe katliamına göz göre göre onay veren sömürgeci TC devleti, nasıl oluyor da bu güruhların dostu kesilebiliyor! İhanet batağından biraz ayağınızı çekin, gerçekleri görün, yoksa bataklıkta boğulmanız kaçınılmaz bir sondur demek gerekiyor bunlara.

Saddam'la işbirliği sorununa gelince; öncelikle Saddam'la işbirliği yapan kimlerdir, buna açıklık getirmek gerekecektir. 1988'deki Halepçe katliamı ve yaşanan büyük göç trajedisi ardından Saddam'la sürekli diyalog içinde olanlar, halkı katliamlarla, açlıkla yüzyüze bırakanlar, halkı kaderine terkedenler kimlerdir? 1991 yılındaki halk ayaklanmasının kanla bastırılması; binlerce Kürdün Saddam kuvvetlerince süngüden geçirilerek öldürülmesi, yüzbinlerce insanın yollara düşerek kıyımdan geçirilmesinin hemen sonrasında, katledilenlerin sıcak bedenleri daha soğumadan, dünyanın öfkesini üzerine çekecek ve tiksinti yaratacak kadar bir düşkünlük örneğini sergileyenler, gidip Saddam'la görüşerek öpüşenler ve dökülen kanlar kurumadan daha, bu kanlar üzerinde kadeh tokuşturanlar kimlerdir? Yüzyıllardır halkımıza her türlü katliamı, baskıyı reva gören, halkımızı tarihten silmek için ne lazımsa yapmaktan geri durmayan faşist-katliamcı bir rejimle dostluk ilişkilerini geliştiren, kardeş olduğunu ilan eden, Çekiç Güç'ü, dolayısıyla emperyalist ordu kuvvetlerini Kürdistan'a yerleştirenler kimlerdir? Çekiç Güç'ün uçak ve helikopterleriyle seferler yapan, TC pasaportunu taşıyanlar kimlerdir? Bütün dünya, bütün bu alçaklıkların kimler tarafından yapıldığını çok iyi biliyor. Bunun için izah etmeye bile gerek yoktur. Ulusal bağımsızlığı ve özgürlüğü hedefleyen PKK gibi soylu, bütün insanlık değerlerinin bileşkesi olan bir hareketin, halkımızın kanına giren Saddam gibi bir güçle ilişkiye giremeyeceği dost-düşman herkes tarafından bilinen bir durumdur. Böyle bir iddia, bu güruhun alçakça plan ve emellerine dayanmaktadır. PKK'yi TC rejiminin ağzıyla karalamaya çalışanlar şunu bilmeliler ki, halkımız öyle bir uyanmış ve öyle bir bilinçliliğe ulaşmış ki, artık aldatılması mümkün değildir.

MİT'in kaleminden çıkan açıklamaları dünya kamuoyuna okuyan bu işbirlikçiler, uşaklıkta büyük bir marifet sahibi olduklarını ortaya koymakta gerçekten uzmanlar. Unutulmamalı ki, partimiz önderliğinde gelişen ulusal bağımsızlık ve özgürlük savaşı, sömürgeci TC devletini çıkmaza sokması ve kirli özel savaşın geliştirdiği koruculuk ve birçok savaş taktiğinin boşa çıkarılması sonucu, TC için işbirlikçi-ihanetçi önderliğin önemi artmıştır. Bir anlamda koruculuk sistemiyle amaçlanan, ama başarılmayanları, bu önderlikle başarmayı temel almaya çalışan TC, işbirlikçilerine büyük önem ve değer vermektedir. Bu değerin de nereye kadar olacağı, yine yakın süreçte tarihimizde yaşananlara baktığımızda rahatlıkla anlaşılır.

ARGK'nin uyguladığı ambargo sonrasında Botanlı yurtsever tüccarlar, kamuoyuna yönelik ortak bir bildiri yayınladılar. Ambargo kararını benimseyen ve bütün ilericileri bu haklı talebi desteklemeye çağıran Botanlı tüccarlar, söz konusu ambargo kararına neden onay verdiklerini ve bunun gerekliliğini yayınladıkları bildiride şöyle dile getirmekteler: *"Güney Kürdistanlı tüccarlar, TC'ye istihbarat verme karşılığında serbest ticaret izni aldılar. Türk devleti ile işbirliği ederek bize ticareti yasakladılar. Güney'e giden tüccarlarımızı dövüp mallarını yağmaladılar... Bu işbirlikçilik her iki parçadaki halkımız arasındaki birliği zedeledi; hem düşmanla ihaneti geliştirdi, hem de Türk devletinin fahiş fiatla mallarını Güney'e aktarmasına yardım etti.*

"Halkımızın zararına olan bu duruma son vermek için, biz Botanlı yurtsever tüccarlar olarak, halkımızla birlikte bu işbirlikçi tüccarlara karşı tavır aldık."

Bu temelde ARGK'nin uyguladığı ambargonun amacını kısaca şöyle izah edebiliriz: Halkımızın bağımsızlık ve özgürlük savaşına düşman olan, sömürgeci rejimle her türlü kirli ilişki ve işbirliğine yatan, serbest ticaret izni karşılığında ARGK kuvvetlerine ve yurtseverlere karşı düşmanca çaba içinde olan bir avuç işbirlikçi-ihanetçi tüccar güruhuna karşı takınılan ve bu anlamda önemi büyük olan siyasi bir tavırdır. Böyle bir tavrın geliştirilmesinin asıl sorumlusu olan bu güçlerdir. Bu tavrın asıl amacı, iddia edildiği gibi halkımızı aç bırakmak, zorluklarla karşı karşıya getirmek değildir. Burada amaç, halkımızın kanı ve emeği üzerinde ticaret yapan bu işbirlikçilerin daha fazla ticaret yapmalarına son vermek, Güney ve Kuzey'deki halkımızın birbiriyle sosyal, siyasal, daha geniş ekonomik-ticari ilişkilerini geliştirmelerini sağlamak ve TC ile işbirlikçi güruhların birlikte oluşturdukları sınır gümrüğünü ortadan kaldırmak, ARGK'ye ve yurtseverlere karşı düzenlenen komplo ve saldırıları boşa çıkarmaktır. Kısacası bir komplo ve ihanet vardır, mesele bunu boşa çıkarmaktır.

Halka her türlü ihaneti yapan ve yüzlerce yurtseveri katledenlere karşı halkı koruma, destek verme, halkın bağımsızlığa olan umudunu diri tutma ve örgütleme, kısacası karşı-devrimci tezgahları boşa çıkararak halkı aydınlatma, devrimi ülkemizin bu parçasında da geliştirme sorunu, düşmanın ajan şebekeliğini yapanlara karşı böyle bir tavrın takınılmasını zorunlu kıldı. Bu, kardeş kavgasının veya bir iç çatışmanın yaratılması değil, tersine ulusal birlik için devrim umudunun, halkın ulusal bağımsızlık isteminin yaşatılması, korunması ve geliştirilmesidir. Bu anlamda ambargo kararı doğru kavranmalı ve bilince çıkarılmalıdır. Sorun politiktir ve çözüm de politik olmak durumundadır. Bu güçler işbirlikçilik ve ihanette direttikçe, Kürdistan halkının birliğini ve çıkarlarını korumaya

yanaşmadıkça, sinsi ve alçakça komplolarla yurtseverleri, devrimcileri tutuklayarak katletmekten vazgeçmedikçe, bunlara karşı etkin önlemler geliştirilecek ve yaptıklarına müsaade edilmeyecektir.

Bu tarihi ihanete son vermeleri için, bir kez daha uyarı yapan, bunları dostluğa ve insanlığa davet eden Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle demektedir:

"... PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi tarihi bir aşamanın içine girmiştir. Kürdistan devrimi alevlenmiştir ve dalga dalga bütün Kürdistan'a da yayılmaktadır. Geçmişte yetersizlikleri, hataları ve hatta gafletleri ne olursa olsun, hatta ihanetleri ne olursa olsun, eğer bu noktada samimice yaklaşırlarsa onlara dostane yaklaşırız. Hele hele saflarda yerini alıp savaşmak isterlerse, bizden destek, dayanışma görürler; onları omuzlarımızda taşıyıp, bize birşey olsun, onlara birşey olmasın biçiminde korumaya alırız, öyle savaşın içinde tutarız. Bu bizim yurtseverlik anlayışımızdır, buna dikkat edeceğiz.

"Kürdistan halkı PKK önderliği etrafında gittikçe kenetlenmektedir ve sonuca gitmektedir. Türk sömürgeciliğinin geliştirdiği amansız baskı ve özel savaş bütün yönleriyle sürdürülürken, ona karşı devrimci kurtuluş savaşını nasıl ilerletebildiysek ve hergün yeni mevziler kazandırdıysak Kürtçülük adına –özellikle Güney'de– geliştirilmek istenen ve hatta Kuzey'de de yaygınlaştırılmak istenen sahte cepheyi, tutarlı devrimci politikalarla boşa çıkaracak ve bu sahaları da devrimin güçlü mevzileri haline getireceğiz. Bugün her zamankinden daha fazla devrimci, yurtsever bağımsızlık cephesi kadar, onun birleşik askeri gücünü de geliştirebilecek güçteyiz. Ve bu silahlarla her zamankinden daha fazla devrimin üzerine doğru temelde yürünebilir ve bu görev de her zamankinden daha fazla başarı ile yerine getirilir. Hiçbir özel savaş yöntemi, hiçbir oyun şimdiye kadar başarıya gidemediği gibi, bundan sonra da asla başarıya gidemez; kazanan her zamankinden daha fazla bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kürdistan siyaseti olacaktır."

ARGK'nin uyguladığı ambargo 20 Ağustos günü sonuçlandı. Konuya ilişkin Haftanin Karargah Komutanlığı bir bildiri yayınladı. Konumuzla bağlantı olduğu için, bildiride aldığımız bazı bölümlerle konumuzu noktayalım:

Kürdistanlı yurtsever şoför-esnaf, tüccar ve yiğit Kürdistan halkı!

"KDP ve Kürdistan-i Cephe'nin Kürdistan halkı ve Kuzeyli yurtsever şoför-esnaf ve tüccarlara yönelik sert, yağmacı, tehditkar ve düşmanca tavrı; bu tavrın ABD ve TC'den alınan destekle daha üst boyutlarda tehlikeleri doğurmaya eğilimi nedeniyle, halkımızın sorunlarına sahip çıkmak amacıyla, bu güçlerin de dikkatini çekmek için resmi ya da kaçak tüm ticaret yollarını kapatma kararı alınmıştı.

Bu karar bir protesto, bir uyarı idi. Halka ve yurtseverlere yönelik yapılan düşmanca saldırıların cevabının mutlaka verileceğinin bir ispatıydı. Ve yine bu karar, PKK ile halkın çıkarlarının ve kararlarının ortak olduğunun bir ifadesiydi.

Güney Kürdistan'da ABD ve TC'nin desteği ile güç almak isteyen Kürdistan-i Cephe'nin, Kuzey'de gelişen mücadele ve Kuzey halkına yönelik yanlış, haksız, bastırmacı uygulamalarına karşı tüm kamuoyunun dikkatini çekmeye, halkı sorunlarına sahip çıkmaya davet etme çağrısı da olan ambargo kararı, esas itibarıyla başarılı şekilde uygulandı.

Uzun süredir, halkımız ve Kuzeyli yurtsever esnaf, şoför ve tüccarlar üzerinde uygulanan Kürdistan-i Cephe'nin haksız politikası bilinmekteydi. Tehditler, haraçlar, tutuklamalar, bağımsızlık düşüncesine saldırma, yurtseverleri katletme çabaları artık son sınırına dayanmıştı. Bu gidişe "Dur" diyerek halka sahip çıkmanın zamanı geçiyordu.

Çoluk-çocuğunun, evinin, ailesinin geçimini sağlamaktan başka bir amacı olmayan insanların, yurtseverlerin sorunlarına sahip çıkmak, acılarına ortak olmak, yurtseverlerin üzerinde uygulanan baskı ve zulme son vermek için, öncülük rolünü üstlenmek kaçınılmaz olarak PKK'nin üzerine düştü. Ve PKK, halkı için herşeyi göze alarak bu rolü üstlendi. Halkı, yurtsever esnaf, şoför ve tüccarları göreve çağırdı. Bu ambargonun başarısında da görüldüğü gibi, çağrıya gerekli yanıt alındı ve tüm dünyanın hayret ettiği, hiç de ummadığı güçte bir ambargo gerçekleşti.

Bu ambargoda aile-çocuk, bireysel geçim ya da çıkarlar değil, ülke ve halk çıkarları vardı. Ülke ve halk çıkarı, ölümüne bir direnişle korundu. Açlık, yoksulluk, ölüm pahasına bir direnme sergilendi. Bu direnme Kürdistan-i Cephe, KDP, ABD ve TC'ye karşı gerçekleşti.

Türk basını ve BBC, "Birleşmiş Milletler'den daha etkili bir ambargoyu PKK uyguladı" dedi. Bu bile, halkla PKK'nin ne denli bütünleştiğinin bir ifadesi oldu.

Bu yanıyla gerek halkımızın, gerekse esnaf, şoför ve tüccarlarımızın gücünü göstermesi, gerektiğinde daha etkin eylemlere geçebileceğini ispatlaması ve güçlü bir örgütleme zeminine sahip olduğunu göstermesi açısından eylem başarıya ulaştı.

Yine, halk içinde çözüm aramak yerine Ankara, Londra ve Washington'da çözüm arayan, onların gücüyle birleşerek Kürt halkına saldırı hazırlığına girişen Kürdistan-i Cephe'nin gerçek yüzünü göstermesi açısından da eylem başarıya ulaştı.

Bir yandan böylesi siyasal, örgütsel alanda başarıya ulaşılırken, diğer yandan da Güney Kürdistan halkının Kuzeyli yurtsever esnaf, şoför ve tüccarların içine girdiği ekonomik çıkmaz; özellikle Güney halkının yaşadığı açlık tehdidi, ambargonun daha fazla uzamasını anlamsız kıldı.

Yine Güneyli bazı dost güçlerin Ulusal Önder Başkan APO ile görüşmesi ve ambargonun kalkması için ricada bulunması da ambargonun kalkması için önemli bir gerekçe oldu.

Bunun için hem Güneyli hem de Kuzeyli yurtseverlerin, yoksul halkın daha fazla mağdur olmaması, açlık tehlikesinin artmaması amacıyla Parti Önderliği'ne yapılan rica dikkate alınarak Ulusal Bayramımız 15 Ağustos'un anlam ve önemine uygun olarak 20 Ağustos'ta ambargonun kalkmasına, ticaretin serbest bırakılmasına karar verilmiştir.

Örgütsüz halk hiçbir şey, örgütlü halk ise her şeydir. Bu sözün doğruluğunu bu ambargo bir kez daha göstermiştir."

Dersim Eyaleti 1. Konferansı başarıyla gerçekleşti

Dersim Eyaleti 1. Konferansı tarihsel önemde gelişmeleri yaşadığımız 1992 Temmuz'unda büyük bir başarıyla gerçekleştirildi.

Önemli siyasal gelişmeleri yaşadığımız 1992 yılında mücadelemiz her alanda görkemli gelişmelere sahne olmaktadır. Partimiz PKK'nin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz tüm engellere, saldırı ve imha çabalarına rağmen, gelişme hızından birşey kaybetmemiştir. Sömürgecilik ve emperyalizm baskı ve sömürüyü her alanda kurumlaştırmak için, Kuzey'in egemen güçleri olarak, aralarındaki çelişkilere rağmen ortak saldırı ve egemenlik altına almaya yönelik oluşturdukları çok yönlü birliklerle, başta Güney'in yoksul halkları olmak üzere, ilerici insanlığı esaret altına almaya çalışmaktadırlar. Bu planların "Yeni Dünya Düzeni" dedikleri bir faşist yönelimle gerçekleştirme çabası içindedirler. Halkların bundan zerre kadar çıkarı olmadığı gibi, bu aynı zamanda dünya insanlığına yapılan korkunç bir saldırı hareketidir de. Reel sosyalizmin zaafları sonucunda karşılaştığı son durum ve hortlayan milliyetçilik sonucu meydana gelen ulusal çatışmalar, emperyalizme daha rahat hareket etme şansı vermiştir. Ancak uygulatılmak istenen "Yeni Dünya Düzeni"nin temelinin çürüklüğü, anti-demokratlığı birçok gelişmede de görüldüğü gibi, istedikleri sonucu kolayca alamayacaklarını göstermektedir. Dar milliyetçi çıkışlar, ortaçağ düşüncelerinin ideolojik zayıflığı ve çağ dışı durumu, reel sosyalizmin kendisini yenileyemeyen ve gerileyen konumu, emperyalizmin Batı kültürünün insanlığın sorununu çözmedeki zayıflığı, tükenmişliği sonucu, zorla egemen olma çıkışları dikkate alındığında söz konusu bu yapılanmaların insanlığın sorunlarına çözüm getirmeyeceği ortadadır.

Peki, ulusların özgürleşmesi, halkların kardeşliği ve enternasyonalistlik ruhu nasıl geliştirilecek, insanlığın tükenişe doğru gidişinin önüne nasıl geçilecektir? İşte bu noktada dünya çapında diri uluslar, diri ve ilerici demokratik potansiyelin önemi üzerinde durulması gerekir. Bilimsel sosyalizmin yaratıcı ele alınışı ve yeni iç-dış politik ortama bunu aktif olarak dayatan mücadelelerin varlığı büyük önem taşır. Partimiz PKK de gerek ideolojik, gerekse politik-pratik konumu itibarıyla böyle bir etkinliğe sahip olan dinamiklerin başında gelmektedir.

İdeolojik, politik-pratik konumuyla partimiz, başta TC sömürgeciliği olmak üzere, emperyalizmi ve onun "Yeni Dünya Düzeni" ve planlarını Ortadoğu gibi canalıcı bir sahada en radikal tarzda zorlamaktadır. Bunun için uluslararası sahada mücadelemizin sahip olduğu etkiyi sınırlama, imkan ve olanaklarını daraltma, yine Parti Önderliği'mizin şahsına yönelik saldırılar, özgürlük hareketimizin öncüsünden ve gücünden korkmalarıyla izah edilebilir. İçte de yeni vaatlerle ortaya çıkan ve "Kürt realitesini tanıyoruz, şefkat politikası izleyeceğiz" diyen koalisyon hükümeti Şırnak, Cizre, Nusaybin ve Yüksekova'da halkımıza karşı düzenledikleri katliamlarda da görüldüğü gibi, özel savaşın en gedikli uşakları ve uygulayıcıları olduklarını kanıtlamak için çırpınmaktadırlar. Siyasal, ekonomik çıkmazı daha da derinleşen yönetimin "milli bütünlük" adına giriştiği vahşi saldırıları, mücadelemizin daha istikrarlı ve sağlamlaşarak gelişmesinden, boyutlanmasından başka bir sonuç vermemiştir. KDP ve Talabani gibi işbirlikçilere de içerde işbirlikçi bir sağ "Kürt partisi" kurdurma çabalarıyla, bağımsızlık çizgisinin önüne geçip, kendilerine ciddi alternatif olarak gördükleri mücadelemizi boğmayı amaçladıkları açıktır.

Bu ve benzer durumlarla karşı karşıya olan partimiz, geleceğin görevlerini ideolojik planda, bilimsel sosyalizmin yaratıcılığıyla cevaplarken, politik ve pratik sahada da geliştirdiği mücadelesiyle gerilla cephesinde ciddi ordulaşma adımlarını atarak gelişmeleri karşılarken, halkıyla bütünleşerek serîhildanlar cephesindeki gelişmelerle de halk savaşının en canlı örneklerini vererek kendisini dosta-düşmana kabul ettirmiştir. Bu mücadele pratiği ile partimiz, halkımızın özgür iradesi, demokratik iradesini hiçe sayan sömürgeciliğin ve emperyalizmin sahte demokrasi ve özgürlük yalanına tarihsel önemi olan bir çıkışla karşılık vererek, halkımızın kendi özgür iradesinin ifadesi olan "Botan-Behdînan Savaş Hükümeti" ile "Ulusal Meclis"i kurma çalışmaları ile somut hedefler etrafında halkını birleştirerek ciddi adımlar atmış, bu büyük gelişme potansiyelini doğru yönlendirerek emperyalizmin ve sömürgeciliğin oyunlarını boşa çıkararak büyük ilerlemeler katetmiştir.

İçinde bulunduğumuz 1992 yılı, savaşın kızışarak boyutlanacağının birçok yönlerini ortaya çıkarmıştır. Bu durumda ülkenin her alanında ordulaşma, halk savaşını boyutlandırma çalışmalarını yürüten partimiz, IV. Kongre kararlarının uygulanması, daha ileri sonuçların alınması için, çeşitli şekilde meydana gelen tıkanmaları ve engelleri ortadan kaldırmak, yeni dönem görevlerini daha militanca karşılamak için düzeltme ve yenileme çalışmalarını en üst düzeyde yürüterek, sürece güçlü militan karşılığı vermeye hazırlanmaktadır. Bu çalışmaların yürütüldüğü sahalardan biri de Dersim'dir. Bu savaş cephemizde IV. Kongre sonrasından günümüze kadar yürütülen çalışmalar, parti çizgimizin ve halkımızın beklentilerine karşılık verilip verilmediği üzerinde yoğunca durularak, gelecekte parti ve halkımızın istemlerine en iyi karşılığı vermek için sorunlar ve görevlerimiz üzerine geniş tartışmalar yürütülmüş, önemli ilerlemeler sağlanmıştır. Yüzün üzerinde kadro ve savaşçının katılımıyla en demokratik tarzda yürütülen bu çalışmalar, 13-17 Temmuz tarihleri arasında yapılan resmi toplantılarla Dersim Eyaleti 1. Konferansı gerçekleştirilmiş ve konferans, yoğun çalışmalar sonunda büyük başarıyla sonuçlanmıştır.

Parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizde önemli bir yere sahip olan Dersim Eyaleti kemalizmin, onun sahte demokrat ve sol görünümlü güçlerinin yoğun saldırısı ve kuşatmasıyla önemli tahribatlar yaşamıştır. Partimizin tarihsel çıkışıyla bu yapıda büyük gedik açılmıştır. 15 Ağustos Atılımı'yla başlatılan yeniden varoluş mücadelesine çeşitli katkılarıyla sahiplik yapan Dersim Eyaleti, küçümsenmeyecek değerlere sahiplik yapmıştır. Partimizin bu eyalete verdiği büyük değerlere rağmen, ortaya çıkardığı değerlerin büyüklüğüne uygun her dönemde daha ileri katkı ve değerler sunmamışsa, zayıf kalmışsa, bunun tek sorumlusu parti çizgisini ve her döneme uygun taktik mücadele çalışmalarını layıkıyla yürütme gücünü göstermeyen taktik önderliktir. Bu durumu ele alan partimizin Dersim Eyaleti I. Konferans'ı, temelde bir yıllık faaliyeti değerlendirerek sağlanan önemli birikim ve gelişmelere rağmen, bunun parti ve halkımızın istemlerinin gerisinde kalmasına yol açan yanlış anlayış ve sahiplerinin mahkumiyeti sağlanarak, partimizin doğru temsilinin nasıl sağlanması gerektiğini ortaya çıkarmıştır. Partimizin ve halkımızın yüce önderi Abdullah ÖCALAN yoldaşın talimat, perspektif ve çalışmalara ışık tutan desteğinin, konferansımızın başarı ile yürütülüp sonuçlandırılmasında belirleyici rolü olmuştur. Başta komuta-kurmaylık biçiminde gelişen yönetim sorununun çözümüne cevap verilirken, öte yandan parti öncülüğünü aşındıran, işlemez kılan proletarya dışı sınıf anlayışlarına karşı savaşılarak, bunların silahlı mücadeledeki sağ pasifist etkisi giderilmeye çalışılmış, cephe sahasındaki duyarsız, yanlış, yanılgılı ve reformist yaklaşım etkilerine karşı çıkılarak etkisizleştirilmiştir. Ulusal Meclis ve hükümet çalışmaları esprisiyle hareket eden Halk Meclisleri oluşturma çalışmalarını yoğunlaştırarak, halk kitlelerini mücadelemiz etrafında örgütleyip aktif şekilde harekete geçiren önemli bir düzeltme, yenileme yaratılmıştır. Yapılan yönetim seçimiyle faaliyetlerde daha sıkı kontrol ve denetim ağı kurularak kurumlaşma çalışmalarına tarihsel önemde kararlar alarak sağlama bağlamıştır. Parti çizgisine bağlı, onun taktik uygulayıcılığını en militan tarzda yerine getiren, savaşı boyutlandıracak binlerle ifade edilen ordulaşmayı hedefleyen, kurtarılmış bölgeler esprisiyle görevlere yaklaşım gösteren komutanlık ve onun pratiğinin yolu açılmıştır. Geçmiş deney ve tecrübelerden çıkarılan derslerle sağlam örgütsel kurumlaşma, sömürgeci kurum ve kuruluşlar, ortayolcu, kemalist, küçük-burjuva, sahte "devrimci demokrat" engele karşı her alanda ciddi yönelim ve tasfiye kararına ulaşılmış, topyekün ayağa kalkışın tarihsel önemde adımları atılmıştır.

Dersim sahasında yaşanan gelişmelere bakarak konferansımızın da ortaya çıkardığı gerçekler ışığında düşünüldüğünde artık ağır, sancılı dönemin geride kaldığını rahatlıkla belirtebiliriz. Yeni sürecin coşkusunu halkımızın muazzam beklenti, talep ve desteğiyle ortaya koymuştur. Dersim Eyaleti 1. Konferansı'nda bu coşku üst zirveye tırmanmıştır. Parti ve halkımızdan aldığımız güçle, bundan sonra hiçbir engeli bahane göstererek görev ve sorumlulukların yerine getirilmemesini haklı bir neden olarak gösteremeyiz. Neden görevlerin gereğinin yerine getirmediğinin teorisini yapacak yetmez, yanılgılı kişilik ve pratiğini gizleme mümkün olmadığı gibi, gelinen aşamada buna asla müsaade edilmeyecektir. Bu, halkımıza, partimize ve tarihe karşı olan büyük sorumluluğumuzun bir gereğidir. Bunun için, sorumluluklarımızın ciddiyetinin bilinciyle hareket ederek, taşıdığımız ve sahip olduğumuz kararlılıkla militan yürüyüşümüzü daha güçlü kılarken, halkımızın da her geçen gün giderek artan bir şekilde mücadele saflarına katılıp layık olduğu yeri alacağına dair duyduğumuz inanç büyüktür. Bizler buna layık olan karşılığı vermek için tüm gücümüzü ortaya koyarak başaracağımıza dair söz veriyoruz.

Tarihi hesaplaşmayı yapmanın sabırsızlığıyla, görevlerimize yeniden sarılırken, geçmişin çekilen acılarının intikamını bir bir soracak tarihi bir fırsatı yakalamış bulunmaktayız. Şerefli, onurlu bir yaşam ve gelecek özgür günleri yakalamak için, bu tarihi şansımızı en iyi şekilde kullanarak mutlaka başaracağız.

- Yaşasın önderimiz Abdullah ÖCALAN!
- Yaşasın partimiz PKK!
- Yaşasın Dersim Eyaleti 1. Konferansı!
- Yaşasın halkların kardeşliği!
- Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve yerli gericilik!

18 Temmuz 1992
PKK Dersim Eyalet Komitesi

14 Temmuz'un çağrısı!

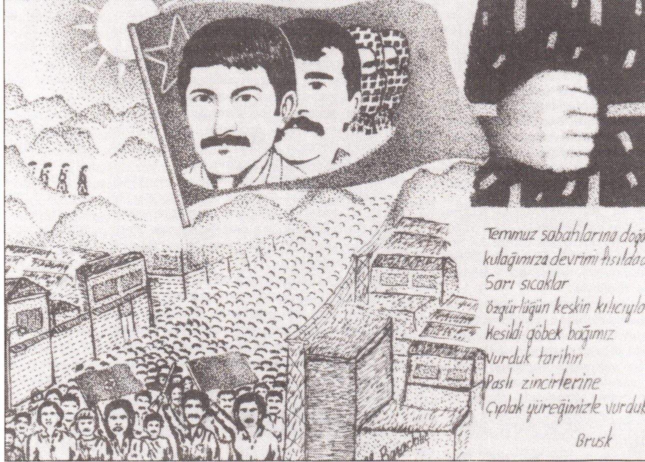
14 Temmuz'un 10. yıldönümünü yaşıyoruz. 14 Temmuz direnişinin, hem Dıyarbakır Cezaevi, hem genel olarak ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki yerinin önemi biliniyor. Bu on yıl içinde ülkemizde gelişen mücadele ve ortaya çıkan değişimler 14 Temmuz eyleminin tarihi önemini defalarca kanıtlamıştır. Bu nedenle 14 Temmuz'un önemini ortaya koyan yeni bir yazının yazılmasını böyle büyük bir eylemin 10. yıldönümünde yararlı görmüyoruz. Önemli günlerin 10. yıllardaki yıldönümleri daha değişik, daha içerikli değerlendirilmeye çalışılıyor. Biz de böyle yapmaya çalışacağız. Halkımız için önemi açık olan 1992 yılında 14 Temmuz'un önemini anlatmakla yetinmek halkımızın içinde bulunduğu günlerin önemini kavramamak ve geriye düşmek olur. 14 Temmuz eylemi gibi çok geniş ufuklu bir eylemin her yıldönümü, geçmişi tekrarlama değil, gelecekte neleri kurtarmamız ve yaratmamız gerektiği konusunda yoğunlaşmanın ifadesi olmalıdır.

Bilindiği gibi, 1'4 Temmuz eylemi güncel kaygılar taşısa da asıl olarak geleceği kurtarmak için, geleceği kazanmak için gerçekleştirilmiştir. 14 Temmuz'un halkımızın kaderiyle yakından ilgili olduğu; böyle bir eylem gerçekleştirilmezse tutsaklar şahsında bir halkın mücadelesinin karartılacağı biliniyordu. Varolan güncel kaygılar da işte böyle uzun vadeli ve tarihselliği olan kaygılar içinde bir anlam kazanabiliyordu. İşte böyle bir eylemi anarken önümüzdeki görevleri tespit etmek, tespit edilenlere yüklenmek şehitlerimize saygının bir gereğidir.

Ulusal kurtuluş savaşımız 1990'lı yıllarda katlanarak büyüdü. Halk tarihimizde hiçbir zaman zaferi bu kadar somut hissetmedik. Hiç bir zaman halkın geleceğe güveni bu kadar artmamıştır. 1991 yılı; gerilla savaşı, ordulaşma ve serihildanların katlanarak yükselmesi biçiminde geçti. Bu durum, tehlikenin düşman için de çok somut hale gelmesi demektir. Yalnız Kürt halkının değil, Kürdistan'ın da kaybedildiğini görmüştür. Parti olarak, halk olarak, somut olarak hissedilen zaferi kesinlikle kazanmak için mücadeleye yüklenme ihtiyacı duyuyorsak, düşmanın da, Kürdistan'ın kaybedilmesini önlemek ve elinde tutmak için çabasını eskisinden çok fazla arttıracağı açıktır.

1991'in ortalarından itibaren kontr-gerilla saldırıları artarak devam etti. Diyarbakır, Lice, Kulp'ta halka saldırılarak gerçekleştirilen katliamlar 1992 yılı Newroz'unda doruklandırıldı. Her sokağa çıkma ve slogan atmaya mermiyle karşılık verildi. Özcesi, sömürgeci-faşist TC özel savaşı en üst seviyeye tırmandırarak, kısa sürede mücadeleyi imha etme niyetini açığa vurdu. Kitle katliamları, böyle bir imha savaşının parçası olarak daha sık ve boyutlu biçimde gerçekleştirildi. Bu aynı zamanda devletin, birtakım şeyleri telaffuz ediyor gözükse de, 70 yıllık politikadan vazgeçmediğini gösteriyordu. Kürdistan üzerinde yitirdiği etkinliği klasik yöntemlerle yeniden sağlamak istiyordu. İşte TC'nin sürdürdüğü bu politikanın amacı Kürdistan'ı sessizliğe gömmektir. Uyanan Kürt halkının ayağına pranga, diline kilit vurma umudunu tümden yitirmediğini göstermektedir.

Halka karşı savaşın bu kadar açık hale getirilmesi doğal olarak Kürdistan'daki en zayıf hallerini yaşadıklarının kanıtıdır. Şimdiye kadar halka karşı yürütülen savaşın hiçbir gizlemeye ihtiyaç duymadan dünyanın gözü önünde yürütülmesi çok çaresiz ve zayıf olduklarının, halkı katliamla yıldırmaktan başka çarelerinin kalmadığının ifadesidir. Ancak şu görülmelidir: Bu, savaşın hafiflemesini değil daha da boyutlanmasını getirecektir. Nitekim İçişleri Bakanı'nın sık sık, "Şimdiye kadar teşhis yanlış konulduğu için etkili mücadele yapılamıyordu" dediğini duyuyoruz. Bunun anlamı: "Olay büyüktür. Öyle elli kişi, yüz kişi sorunu değildir; karşıda savaşılacak bir ordu, bir düşman cephesi vardır. Böyle bir teşhis, oyunu kuralına göre oynamayı zorunlu kılar. Bu nedenle, bu durumu uygun bir savaş düzenlemesi ve mantığı içinde hareket edilmelidir." Sorun böyle konulunca, eskisinden daha kapsamlı bir savaş düzenine girmişlerdir. Tüm imkanlarını eskisinden daha çok bu savaşın hizmetine sunmuşlardır. Çözüm deyince aklına işkence, öldürme ve katliam gelen eski işkenceci polis şefi Ünal Erkan "bölgedeki hainler ve yardım ettiği ve koruduğu için teröristler eylem yapabilmektedir" demektedir. Ünal Erkan'a göre Kürt halkı tümden düşman ve haindir. Savaşta "hain" ve "düşman"a ne yapıldığını Türk tarihinden çok iyi biliyoruz.

14 Temmuz en zor ve en umutsuz koşullarda zafere inançtır; cesaret edildiği taktirde, imkansız denildiği zaman ve ortamda bile zaferi elde etmektir; en zayıf canlılık belirtisinden, irade, azim ve inançla ölümsüz bir yaşamın gerçekleştirilebileceğinin kanıtıdır. Özcesi, bedeli ödendiği taktirde Kürt halkının da, Kürt ülkesinin de özgürlüğünü kazanacağının, zafere ulaşılacağının sembolik olarak o gün ifade edilmesidir.

Mücadelenin ve savaşın bu boyuta gelmesi aynı zamanda herhangi bir çözümün arifesidir. TC'nin belirtilen düzeyde savaşı yükseltmesi ve boyutlandırmasının boşa çıkarılması aynı zamanda izlenen politikalar devreye girecektir, radikal değişiklikler gündeme gelecektir. Bu yeni politikaların ve herhangi bir çözümün niteliğini doğal olarak süreç içindeki gelişmeler, güçlerin karşılıklı durumu belirleyecektir. Konumuz bunu irdeleme olmadığından geçiyoruz. Yok, TC boyutlanan savaşta kârlı çıkarsa geleneksel politikaların onarılarak, yeni döneme uydurularak devam ettirilmesi söz konusu olabilecektir. Kuşkusuz Kürt halkını da, mücadelesini de durdurup geleneksel politikalara devam etmek, gelinen noktada imkansız denebilecek düzeyde zordur. Ancak zaferin kendiliğinden gelmeyeceği; kazanmak için önümüze çıkmış fırsatı iyi kullanmamız gerektiği açıktır. Aksi taktirde zafer için her türlü imkan ve en uygun zemin varken kaybetmekte mümkündür. Bu kaybediş Kürt halkı için sonuçları çok tehlikeli, bir ulus olarak varlığını tümden yitirmeye kadar götürebilecek bir kaybediş olabilecektir. Tarih, böyle bir imkanı ve fırsatı herhalde bir daha Kürt halkına vermeyecektir. Bu nedenle zaferi elde etme imkanımız çok yüksek diyerek mücadeleye bireyler olarak, halk olarak gereken duyarlılığı göstermeme lüksüne kapılamayız. Buna hakkımız da yoktur.

İşte halk ve ülke tarihimizin kritik bu döneminde; 14 Temmuz eyleminde, 14 Temmuz şehitlerinde, güç alacağımız, öğreneceğimiz, yolumuzu aydınlatacak birçok şey bulabiliriz. Böyle bir dönemde partimiz için, savaşçılar için, halk için 14 Temmuz ruhuna her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. 14 Temmuz ruhu ile hareket etmek, 14 Temmuz şehitlerinin komutası altında yürümek zaferi kazanmakla eş anlamlıdır.

14 Temmuz en zor ve en umutsuz koşullarda zafere inançtır; cesaret edildiği taktirde, imkansız denildiği zaman ve ortamda bile zaferi elde etmektir; en zayıf canlılık belirtisinden, irade, azim ve inançla ölümsüz bir yaşamın gerçekleştirilebileceğinin kanıtıdır. Özcesi, bedeli ödendiği taktirde Kürt halkının da, Kürt ülkesinin de özgürlüğünü kazanacağının, zafere ulaşılacağının sembolik olarak o gün ifade edilmesidir.

14 Temmuz 1982 yılında Diyarbakır Cezaevine dışardan umut olacak tek bir sözcük dahi giremiyordu. İçerdeki durumun dışarda gerçek anlamıyla bilinmediği, içerden dışarıya da fazla bir şeyin sızmaması söz konusuydu. Günün her saniyesi, solunulan havası işkence olan cezaevinde, insanlar işkence altında ölüyor, insanlar vahşeti protesto için kendini yakıyor ama vahşet durmuyordu. İçerdeki insan için umut değil, umutsuzluk için her şey vardır. Sömürgeci düşman bu koşullarda tüm kitle üzerinde zaferini kesinleştirmek, düşmemiş, düşürülmemiş tek bir insan bırakmamak istiyordu. Amacı her şeyden önce PKK'yi cezaevinde bozguna uğratmaktı. Cezaevinde bunu gerçekleştirecek her imkana ve en elverişli zemine kavuşmuştu. İşte böyle bir zamanda kendini zafere yakın gören, kesin zaferini ilan etmek istiyen TC yenildi; kazanmak için hiç bir imkan, zemin ve cesaret verici hiç bir belirtiye sahip olmayanlar ise zafer kazandı. 14 Temmuz kahramanları, ölüm olarak verecekleri bedelin zafer olduğunun kesin bilincindeydiler. Tarihsel değerinin ve gelecek için neyi kurtardıklarının farkındaydılar. Belki kurtardıkları, kazandırdıkları farkında olduklarından daha boyutlu oldu; ama kazandıkları, kazanacakları zaferin bilincindeydiler. Kemal, daha şehit düşmeden önce "dün altı, bugün onaltı, yarın binler ve milyonlar olacağız" diyerek bu gerçeği dillendirmişti.

En zor koşullarda zafere inanç ve kazanma azmi, 14 Temmuz şehitleri için daha Kürdistan'a ayak bastıkları sırada, güçlü düzeyde bulunması söz konusudur. Kürdistan'a ayak bastıklarında kendilerini çevreleyecek herhangi bir kitle yoktu. Siyasal ortam ve bireyler Türk solu ve Kürt reformistlerinin etkisindeydi. Eskiyi eleştiri temelinde ortaya çıkıp Kürdistan'da devrim gerçekleştirme iddiasında bulunan bu insanlarımıza en hafifinden, alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriliyordu. Halk da, eski isyanların acı izleri nedeniyle devimcilere çekingen yaklaşıyor; iyimser durumda ise, "söylediklerimiz güzel ama bizim halkımız birlik olmaz, bir araya gelmez" diyordu. En önemlisi, 50-60 yıllık devlet politikası ülkemizde olumlu ve canlı her şeyi dumura uğratmış ya da çarpıtmıştır. Kısaca umut yüklü değil umutsuz olmak için fazlasıyla neden vardı. Böyle bir ortamda "biz bunu başaracağız, bu işi zafere götüreceğiz" demek önemli olaydı. Çok zor koşullarda yola çıkılmıştı. Halkın "Kürdistan'da, devrim yapacağız, bağımsızlık ve özgürlük savaşını yükselteceğiz", diyen bu insanlara nasıl bir karşılık vereceği bilinmiyordu. Halk, söylenenlere sahip çıkarak bağımsızlık ve özgürlük yoluna girecek miydi? Dağlara gerilla çıkarılabilecek miydi? Özcesi, Kürdistan halkı ayağa kaldırılıp savaş içine çekilebilecek miydi? Böyle bir savaşı TC'ye karşı uzun süre yürütecek bir örgütlenme ve değerler birikimi yaratılabilecek miydi? Bunlara net ve olumlu cevap verebilecek belirtiler pek fazla yoktu. Yukarıda belirttiğimiz gibi umut kırıcı etmenler fazlaydı. İşte buna rağmen hiçbir kararsızlık ve ikircilik içine düşmeden mücadeleye atıldılar. Bu kararlılık azim ve inançla, zaferin ne pahasına olursa olsun kazanılacağını ortaya koydular. Dört-beş yıl içinde hiçbir gücün beklemediği gelişme ortaya çıkarıldı. TC korkuları içinde yaşamaya başladı.

14 Temmuz ruhunun öncesi de işte böyleydi. 14 Temmuz en zor ve imkansız denen koşullarda düşmanın yenilgiye uğratılıp zafer kazanılacağını çok net bir biçimde gösteren bir olgudur. 14 Temmuz; azim, irade, inanç ve zor koşullarda kazanmanın sembolik ifadesidir. Belirtilen özellikleriyle 14 Temmuz halkımıza ve savaşçılara kazanmanın nereden geçtiğini yalın bir biçimde göstermiş olmaktadır.

Sömürgeci devlet bugün mücadeleyi imha etmek için bütün imkanlarını seferber etmiş. Kürdistan'ı kaybettiğinde, artık, Adriyatik'ten Çin'e kadar Türklük dünyasından söz edemiyeceğini, imparatorluk özlemlerini tümden bırakmak durumunda kalacağını çok iyi bilmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin; her türlü sömürgeci, yayılmacı, hegemonyacı anlayışı ve politikası önünde engel olduğunu, kendisini güçten düşürdüğünü son 8 yıllık yaşadığı deneyden görmüştür. Sömürgecilik üzerine, başka halkların imhası, sömürüsü üzerine kurulmuş bu devletin köklü bir değişime uğramadığı, uğratılmadığı taktirde Kürdistan üzerindeki egemenliğini zorla sürdürme politikasında ısrar etmesi şaşırtıcı değildir. Son dönemdeki politikasını kaybetmenin yakınlaşmasının saldırganlığı, son bir hamleyle hakimiyetini yeniden pekiştirme isteği olarak görmeliyiz. Bunu gerçekleştirebilir mi? Tabii ki hayır! Aslında kendileri bile bu politikalarının başarıya ulaşacağı konusunda inançsızdırlar. Ancak 1000 yıllık alışkanlık, politika ve yapılanmaların değişmesi kolay değildir. Anlaşılıyor ki, kafaların biraz daha dövülmesi gerekiyor. Geleneksel politikalarının doruklandığı bu dönemde yenilgiye uğratılmaları gerekiyor.

Dün bizi yenemeyen düşman bugün hiç yenemez! Dün en zor koşullardan zafer çıkaranlar bugün haydi haydi zaferi kazanacaklardır.

Dün hangi koşullardan zaferin çıkarıldığını, zafere inancın gösterildiğini kısaca izah ettik. Bugün bir halk ayağa kalkmış, onbinlerle ifade edilen bir ordulaşmaya ulaşılmış, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgür-

lüğü sorunu bugün uzanılırsa elle tutulacak biçimde somut bir hal almıştır. 10-15 yıl önce düşüncede, sözde dile getirilen birçok şey bugün gerçeklik haline gelmiştir. Yalnız Kuzey-Batı'da değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve dünyanın diğer yerlerine dağılmış milyonlarca Kürt insanı PKK'nin yaktığı özgürlük ateşi etrafında toplanmıştır. Kürdistan sorunu tarihteki gibi, tecrit olma durumundan kurtarılmış, dünya kamuoyunun dikkatlerinin üstünde olduğu bir alan haline getirilmiştir. Kısacası bugünkü insanlarımızın, savaşçılarımızın elindeki imkan ve kazanma umudu; dün, en zor koşullarda, hiçbir imkanın bulunmadığı bir dönem ve zamanda zafer çıkaranlardan kat kat fazladır. 15 yıldır, özellikle son 8 yıldır yaratılan değerler o kadar fazladır ki, eskilerin olanaksızlığıyla, bugün bu mücadele içinde olanların ellerindeki tüm değerlerin birikimi ve avantajları karşılaştırmak bile doğru değildir. Dün gelecekten umutlu olmak için fazla bir şey yokken, bugün gelecekten umutlu olmak için her şey vardır. Geleceğe umutlu bakmamız ve zafere yürümemiz için herhangi bir şeyin eksikliği ileri sürülemez!

Bu kadar imkanın ve gelişmenin bulunduğu bir ülkede 14 Temmuz ruhunu kısmen yaşatmak bile zaferi garantilemek için yeterlidir. İşte bu nedenle düşmanın tüm gücüyle yüklenmeye çalıştığı bu dönemde 14 Temmuz ruhuna fazlasıyla ihtiyaç vardır diyoruz. 14 Temmuz ruhunun yukarıda belirttiğimiz gelişme ve olanaklarla birleşmesi, tüm dünyanın birleşse başedemeyeceği bir güç ortaya çıkaracaktır, çıkarır.

14 Temmuz'un en önemli özelliği ve taşıdığı ruh, yalnız zafere inanç değil, aynı zamanda zafere ulaşmaktır da. Düşmanı tümden yenilgiye uğratarak sonuca ulaşmak düşüncesine sahip olmak 14 Temmuz'u doğru kavramak, doğru anlamaktır. Görevlere böyle yüklenmek, mücadeleye böyle asılmak zorunludur. Halkımızın tarihi mücadelelerle, isyanlarla doludur. Ancak tümü zafere ulaşma-

14 Temmuz'un en önemli özelliği ve taşıdığı ruh, yalnız zafere inanç değil, aynı zamanda zafere ulaşmaktır da. Düşmanı tümden yenilgiye uğratarak sonuca ulaşmak düşüncesine sahip olmak 14 Temmuz'u doğru kavramak, doğru anlamaktır. Görevlere böyle yüklenmek, mücadeleye böyle asılmak zorunludur. Halkımızın tarihi mücadelelerle, isyanlarla doludur. Ancak tümü zafere ulaşmayan, sonuca ulaşmayan çabalar olarak tarihe geçmiştir. Halkımız, artık bu geçmişi bir daha yaşamak istemiyor. Çünkü mücadele süreci ve zafere ulaşmak için ödeyeceği, ödediği bedelin çok ağırını ve daha fazlasını sonuçsuz mücadeleler sonrası gelen dönemde yaşamıştır.

yan, sonuca ulaşmayan çabalar olarak tarihe geçmiştir. Halkımız, artık bu geçmişi bir daha yaşamak istemiyor. Çünkü mücadele süreci ve zafere ulaşmak için ödeyeceği, ödediği bedelin çok ağırını ve daha fazlasını sonuçsuz mücadeleler sonrası gelen dönemde yaşamıştır.

Mücadele etmek, düşmana darbeler vurmak, düşmana güç kaybettirmek güzel şeylerdir, yapılması gereken şeylerdir. Zafere ulaşmak için bunlar gereklidir. Ancak bunlar gerçekleştiriliyor ama, sonuca ulaşılmıyorsa fazla bir değer taşımıyor. Artık kendimize "Kürtler ve PKK şu şu tarihte büyük direnişler, kahramanlıklar gösterdiler; örnek fedakarlıklar, mücadeleler ortaya koydular, direniş ve isyan tarihlerine bir yenisini eklediler" dedirttirmeyelim.

Artık "mücadele ettiler, dünyaya örnek bir bağımsızlık savaşı vererek, ülkelerini kurtararak, kölelikle özdeşleşmiş tarihlerini değiştirdiler" dedirttirelim kendimize. Halkımız bunu hak etmiştir; şehitlerimizin yarattığı değerler ve anıları bunu emretmektedir. Bağımsızlık ve özgürlüğe layık olduğumuzu gösteren bir mücadele ortaya konulmuştur. O halde bunu sonuca ulaştırmak önümüzde görev olarak durmaktadır. 14 Temmuz direnişini ve şehitlerini anarken ilk akla gelmesi gereken bu olmalıdır.

PKK'nin başlattığı mücadelenin, doğal olarak 14 Temmuz direnişçiliğinin ayırdedici özelliği hiçbir zaman geçmişi tekrar etmemek ve anın görevlerine yüklenerek sonuç almaktır. Yalnız devleti uğraştıran bir hareket, yalnız mücadele eden bir hareket değil, sonuç alıcı hareket olduğumuz kanıtlanmıştır. Bu özelliğimiz artık dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. İşte bu anlayışla nihai hedefe de yüklenmek durumundayız. Takdir edilecek mücadeleci niteliğimiz kuşkusuz bundan sonra da sürdürülecektir. Yalnız mücadele örgütü olmadığımızı bu tarihsel anda bir daha gösterme sorumluluğu da önümüzde durmaktadır.

Kendini yalnız "mücadele örgütü" içinde tutan, devleti uğraştırmaktan öteye adım atmayanların iktidar ufku, görevleri zaptetme ruhu pek olmaz. Ya da iktidar ufku olmayanlar, görevleri fehtetme üslubuna kavuşmamış olanlar mücadele örgütleri olmaktan öteye gidemezler. Devleti uğraştırmaktan öteye bir sonuç alamazlar. Doğal olarak böyle bir devrimcilik çarpıtılmış devrimciliktir. İstediği kadar radikal olunsun, eylem yapılsın düzenin tedbirlerini, engellerini aşıp sonuçlara ulaşamaz.

PKK, devrimcilik anlayışı bu biçimde sakatlanmış bir örgüt değildir. Çıkışından beri iktidara, hedefe ulaşmak istiyen bir örgüttür. Pratiği amaçlarına ulaşmada ciddi yaklaşım gösterdiğinin örnekleriyle doludur. Böyle bir yaklaşımın doğal sonucu olarak daha çıkışından beri olgunlaşmayı yaşayan bir örgüttür. İktidara, hedefe yaklaşmanın getirdiği yüksek derecede bir sorumluluğu ve olgunluğu yaşayan bir örgüttür. Aynı zamanda hedefe bu kadar yaklaşmışken sonuç almadan, duyarlılığını ve çabasını hiçbir gevşetmeye uğratmayacak bir örgüttür.

14 Temmuz'u anarken zafere bu kadar yakın olmanın sorumluluklarını daha fazla bilince çıkarmamız gereklidir.

Bugün düşmanın en üst düzeyde bir seferberlikle bir imha savaşı yürüttüğünü söyledik. Bunu özel savaşın doruklandırılması olarak ifade ettik. Düşman bir seferberlik ilan etmişse, gerçek bir savaş mantığıyla üzerimize geliyorsa, bizlerin de karşı bir seferberlik içinde olmamız, savaşın gereklerine göre hareket etmemiz zorunludur. Halk içinde, savaşçılar içinde böyle bir duyarlılık zorunludur. Bir savaşta savaşın bir tarafı seferberlik ilan ediyor; ama diğer taraf normal bir düzen ve hareket tarzından savaşı yürütmeye çalışıyorsa, savaşta ibre seferberlik yapanın lehine döner. Bu en basit askerlik kurallarından biridir. Seferberlik kurallarının ne olduğu, topluma ne tür sorumluluklar yüklediği bilinmektedir. Savaşın böyle bir düzeye gelmesi ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük bir gelişme göstererek yeni bir evreye, zaferden önceki evreye geldiğini göstermekedir.

Toplumun seferber olması, böyle topyekün bir halk savaşı içinde olması; sürekli yerel ayaklanmalar içinde olması, ister istemez zorlukları, sıkıntıları eskisine göre kat be kat arttıracaktır. Ancak 14 Temmuz'un çok zor koşullarda, hiçbir alanda ve zamanda olmayacak olanaksızlık, en önemlisi de bir direniş, eylem ve mücadele için cesaret verici hiçbir etken olmadığı dönemde gerçekleştiği düşünülürse; bu kadar ola-

14 Temmuz kahramanları, ölüm olarak verecekleri bedelin zafer olduğunun kesin bilincindeydiler. Tarihsel değerinin ve gelecek için neyi kurtardıklarının farkındaydılar. Belki kurtardıkları, kazandırdıkları farkında olduklarından daha boyutlu oldu; ama kazandıkları, kazanacakları zaferin bilincindeydiler. Kemal, daha şehit düşmeden önce "dün altı, bugün onaltı, yarın binler ve milyonlar olacağız" diyerek bu gerçeği dillendirmişti.

nağın ve kazanma umudunun olduğu bir dönemde ortaya çıkacak zorluklara katlanmakta, aşmakta kolaydır. Zorlukların, sıkıntıların, engellerin en önemlileri bugüne kadar aşılmıştır. 15-20 yıl önce, bugün gerçekleşeni hayal etmek bile söz konusu değildi. Şimdi yapılması gereken duyarlılığı ve çabayı daha da arttırarak, zorlukları 14 Temmuz ruhuyla aşmak, mücadeleyi zaferle taçlandırmaktır.

Mücadeleye artık sonuç almak ve bunun için de seferberlik anlayışıyla yaklaşmak gerektiğini belirttik. Doğal olarak bu durum yalnız partililere, savaşçılara ve cephe etrafında mücadele içinde olan halka değil, Kürt halkının aydınından gencine, kadınından erkeğine tüm bireylerine sorumluluk yüklemektedir. Savaşın geldiği nokta aynı zamanda tüm Kürt halkına bir çağrı taşımaktadır. Kürt ve Kürdistanlı herkes bu soylu savaşta mutlaka yerini almalıdır. Hiçbir gerekçe hiçbir bireyi sorumluluktan kurtaramaz.

Tümüyle her katmandan Kürt insanının mücadeleye atılması ve yerini alması 14 Temmuz'un gereğidir. Doğal olarak 14 Temmuz'un çağrısının getirdiği sorumluluklar kimi somut görevlere yüklenilerek yerine getirilebilir.

Somut görevler partimiz tarafından belirtilmiştir. Anın görevlerinin ne olduğu konusunda Parti Önderliği'nin talimatları bilinmektedir. Önümüzde zaferin gerçekleştirilmesi için mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlerin en önemlileri, büyük bir ordulaşmaya kavuşmak, sürekli ayaklanma halinde olan bir halk gerçekliğini yaşama hakim kılmaktır. Bu görevler yerine getirildiğinde zaferin çok yakın olduğu görülecektir.

Mücadelemizin temel stratejisi uzun süreli halk savaşıdır. Bu nedenle güçlü bir ordulaşmaya kavuşmak hem zorunludur, hem diğer mücadele biçimlerini güçlü kılacak ve yaşatacak unsurdur. Böyle olunca bugün onbinlerle ifadesini bulan ordulaşmayı büyütme günün temel görevidir. İnsan gücümüz dahil olanaklarımızın yönü bu alana dönük olmalıdır. Diğer görevler, bu göreve bağlı tutulduğu, bu göreve bağlandığı taktirde gerçekleşebilir ve siyasal sonuca ulaşabilir. Bu ordulaşmayı büyüten, güvenceye alan tüm diğer örgütlenme ve çabalar, ordulaşmayı yaratma sorumluluğumuzun parçaları olarak görülmelidir.

Ülkemizi ve bağımsızlaşmayı parça parça elde etme ve kurtarma sorunu önümüzde durmaktadır. Bu konuda nelerin yapılması gerektiği parti tarafından ortaya konulmuştur. Bugün ordulaşmamız ve savaşımız, düşman güçlerini büyük garnizonlara çekilmeye zorlamaktadır. Bu durum ülkemizdeki geniş alanların kurtarılma aşamasına geldiğini gösteriyor. Artık bu geniş alanlarda düşmanın denetimi sınırlıdır, sınırlı olacaktır.

Mücadelenin geldiği aşamanın daha büyük ordulaşmaya yönelik göreviyle yakından bağlantılı bir görev de, uzun süreli halk savaşımız içine oturtulmuş ayaklanma taktiğidir. Bu iki görevin yaşama geçirilmesiyle ülkemizin parça parça kurtarılması gerçekleşme yoluna girecektir. Ayaklanmalar, mücadelemizin bu aşamasında gerçekleştirilmesi mutlaka gerekli olan görevdir. Genel ayaklanmadan farklı olan bu ayaklanma görevlerini yerine getirmemek Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi sorumluluktan kaçmaktır, mücadeleyi gelişim seyrinden alıkoymaktır. Zaten düşmanın bu kadar yüklenmesinin, topyekün bir saldırı içinde bulunmasının nedeni sürekli ayaklanma içinde olan halk gerçekliğine ulaşmamızı engellemek içindir.

Düşman istiyor ki, serihildanlar nitelikli sıçrama yapmasın; daha üst siyasi ve askeri hedeflere bağlı hale gelerek tıkanmasını, giderek yozlaşmasını ister. Bizlerin görevi ise, serîhildanları geliştirmek, daha fazla siyasi içerik kazandırarak askeri ve siyasi hedeflere daha fazla bağlı hale getirmektir.

Newroz ve sonrası gelişmeler ayaklanma taktiğinin doğruluğunu ve yaşama en iyi biçimde geçirilmesi gerekliliğini ve ihtiyacını ortaya koymuştur. Kendini tekrarlayan serihildanların mücadeleyi siyasi olarak ileri taşımayacağı açıktır. Mücadelenin geldiği seviyenin uygun yerlerde yerel ayaklanmalar gerektirdiğini ortaya koymuştur. Doğal olarak bunun niteliğini, süresini, siyasi hedeflerini her yerin kendine özgü koşulları belirleyecektir.

Kuşkusuz savaş boyutlandıkça tutumların belirginleştirilmesi de zorunlu oluyor. Kararsızları ya daha kararlı hale getirip mücadelenin içine daha fazla sokuyor, ya da kararsızlıklar, zorluklarla birlikte mücadeleden kaçmanın, ya da kaçışın teorisine dönüşüyor. Kürdistan'daki savaşın boyutlanması kimi Kürt küçük-burjuvalarının yüreklerini hoplatırken; savaşın gelişmesinden korkarak geri çekilme ya da uzlaşma tutumuna daha fazla eğilim göstermelerine yolaçarken, benzer bir tutumda, farklı bir biçimde Türkiye'de de yankısını buluyor. Kimi Türk solu, mücadelenin gelişmesi kendi küçük-burjuva dar ufuklarını, yeteneklerini aştığından ya da bunun getireceği sonuçlardan korktuklarından mücadelenin yeni bir aşamaya sıçratılmasını kimi devrimci söylemlerle, demagojilerle engelleme yoluna girmişlerdir. Mücadelenin daha da boyutlandırılmasını, sıçratılmasını zamanı gelmemiş gibi göstererek, mücadelenin kendini tekrar etmesi için dua etmek dahil, her şeyi yapmaya başlamışlardır.

Mücadelemizin geldiği aşamada taktik ayaklanmaların ihtiyaç olduğunu, bu yönlü görevler yerine getirilmeden mücadelenin geliştirilip zafere ulaştırılamayacağı söylenince; kafalarındaki ayaklanma şablonundan; şablonlarından başka bir şey düşünmediklerinden 1992 Newroz'unu genel ayaklanma teorisinin ölçüleriyle değerlendirmeye çalışmışlardır. Kaldı ki, eski serîhildanlardan daha nitelikli serîhildanların gerçekleştirildiği 1992 Newroz'unda ne genel bir ayaklanma olmuş, ne de bütün yayın organlarımızda açıkça ortaya konulan ayaklanma sorunundan genel ayaklanma kastedilmiştir. Biraz dikkatli bir okuyucu ortada genel bir ayaklanma olmadığını görecektir. Ne var ki, bunlar kendi teorilerini doğrulamak için bunu görmezlikten gelmişler. En önemlisi de TC'nin yürüttüğü özel savaştan, psikolojik savaştan fazlasıyla etkilenmişlerdir. Düşmanın psikolojik savaşı bunların basiretlerini de, akıllarını da bağlamıştır. TC, "PKK ayaklandı, yenildi" demiş; bunlar da bundan etkilenmişlerdir. Kuşkusuz kısa sürede şablonlarının kendilerini bir daha yanılttığını, mücadelenin siyasi ve askeri olarak sıçrama içinde olduğunu göreceklerdir.

Kürt ve Türk küçük-burjuva yaklaşımları kendini yukarıdaki biçimde dışa vururken, mücadelenin askeri ve siyasi boyutlanması sınıfdışı anlayışların ve kararsızlıkların saflardan arınmasını beraberinde getirecektir. Böyle bir arınma sağlarken, mücadelenin her alanda boyutlanması ve genişlemesi soncucu mücadele eskisinden daha fazla ezilen halk tabanına oturacaktır. Yalnız ezilen yoksul halk kesimlerini değil, düşmanla savaşmak isteyen tüm katmanları da mücadelenin içine çeken sonuçlar ortaya çıkacaktır.

Sonuç olarak; 14 Temmuz'u anarken, günün somut görevlerine yüklenmek, bunları gerçekleştirmek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmamak gerekiyor. Pratik ve sonuç alıcı görevler yerine getirilmeden 14 Temmuz şehitlerine bağlılık gösterilemez. Hayri, Kemal, Akif, Ali bedenlerini mum gibi eritip zindan karanlığını aydınlatarak zaferin yolunu gösterdiler. Onlar bağımsızlık ve özgürlük bayrağını düşürmemek için yaşamlarını feda ederken, gelecekte bu özlemlerine sahip çıkılacağını bildiklerinden gözleri arkada kalmadı. O halde bir 14 Temmuz yıldönümünde bu şehitlerin umudunu, özlemini gerçek hale getirelim. Önümüze çıkan zorlukları 14 Temmuz ruhuyla aşalım!

Zafer kesindir! Yeter ki, 14 Temmuz şehitlerinin devrimci çizgisinin, 14 Temmuz ruhunun yaratıcısı olan ve bunu kendinde somutlaştıran Başkan APO'nun önderliğinde savaşmaya cesaret edelim!

- 14 Temmuz şehitleri ölümsüzdür!
- Yaşasın 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu ve onun devrimci ruhu!

PKK'li Savaş Esirleri

15 Ağustos Atılımı'nın 9. zafer yılına doğru yürürken

dönemin taktik esaslarına ölümüne bağlı kalalım!

15 Ağustos Atılımı'nın 8. yıldönümü tüm partililere, ARGK savaşçılarına, halkımıza ve özgür insanlığa kutlu olsun diyor ve hepinizi zafer yürüyüşüyle selamlıyorum! 9. zafer yılına başlarken burada 14. savaş yılımıza girişle birlikte bundan sonra da başarıdan başka hiçbir şeye fırsat tanımayacağımızı tekrar vurguluyoruz.

Denilebilir ki, başlangıçtan bu savaş yıllarımıza kadar hep başaşağıya giden, hep kaybettiren; vatanı kaybettiren, insanlığı kaybettiren, düşürebilecek kadar düşüren, adına yaşam denilen en kutsal varlığa hiçbir yaşam şansı vermeyen, kör şiddetten başka bir uygulamaya gücü yetmeyen; vuran, işgal eden, el koyan, yüzyıllara bu temelde yüklenen; aldıkça alan, vurdukça vuran bir karabasan tarihine karşı; bir sömürgecilik, bir bitirilmişlik tarihine karşı diriliş, çok az umutla da olsa, inanılmaz da denilse, mucizevi de karşılansa bir mücadele dönemine başlangıç yapmak ve insan olmakta kararlıyız. Bundan asla vazgeçemeyiz. Son nefesimizde de olsa, bir şeyler yapmamız gerekir diyen bir biçimde de başlansa, bu yıllara böyle anlam vermek, böyle bir savaşım değeri vermek ve bunu buraya kadar getirmek sanıldığından daha fazla bizim için yaşamın tek yoludur.

Yüzyılların o kaybettiren asırlarına karşılık biz, bize kazandıran bu son yılları yaşatmaya çalıştık. Üzerinde çok konuşuldu ve daha da konuşulacaktır. Şimdiye kadar az şey yapıldı, bundan sonra daha çok şey yapılacaktır. Biz bu yıllarda, düşmanın tarihinde her zaman çokça görülen işgal ve katliamlardan daha çok kendimizi gördük; kendi çaresizliğimizi, kendi düşkünlüğümüzü, yaramaz hale getirilişimizi gördük. Bu savaş, bu anlamda kendi içinde sürekli büyüyen en büyük bir sosyal savaşım da oluyor. Görünüşte buna ulusal kurtuluş savaşı denildi. Fakat bundan daha fazla kendine yönelik, sınıf savaşı olmaktan da öteye ve fakat onu da içeren daha kapsamlı bir toplumsal savaşım oluyor.

Hiç şüphesiz bu geçen savaş yıllarımız birçok acıya, bunun dayandığı kayıplara yol açmıştır. Çok eleştirdiğimiz, kabullenemediğimiz kayıpların acısıdır bu. Yoksa özgürlüğün bedeli olarak verdiğimiz ve daha çokça da vermeye hazırlandığımız kayıpların veya özgürlüğün bedeli olan kurbanların acısı değildir. Biz bu yıllara çok özgün bir biçimde kendimizi kattık. Bu yılları büyük hesaplaşma yıllarına çevirirken, mücadelenin çok azını düşmana, daha fazlasını kendimize karşı dayattık. Ve yapılanlara hep başlangıçtır dedik. Sizlere temel olarak verilmesi gerekenler, ilk başta yansıtılması gerekenler vardı. Kendinizi yitirerek tanınmaz hale gelme yerine, daha çok sizlere yakıştırdığımız şeylerin neler olduğunu belirtmeye çalıştık. Ama halen görülüyor ki, bu sanıldığı kadar kolay değildir. Şimdi de netçe ortaya çıktığı gibi, kendini lanetli hale getirmekten temelde biz sorumluyuz. Her zaman düşmanlar, zalimler, haksızlar bir şeyler yapmak isterler, hasımlarını bir yerlere getirmek isterler. Ama her zaman buna karşı da, diğer tarafın akıl yolu, yürek yolu dediği yola girerek sonuç almayı bilmesi de vardır. Bizim tarihimiz boyunca bir türlü girmeyi başaramadığımız bu aklın yolu, yüreğin özgür yolu, birçok nedenlerle bize kapalı tutuldu. Biz bu kapalılığı yıkamadık. Sizler fazla yırtamadınız. Büyük suç buradadır. Başkaları sana her şeyi yapmak ister, ama senin de kendini bir çare haline getirmen en temel insanlık vasıflarının bir gereğidir. Ben düşmanın yaptıklarına pek üzülmüyorum. Düşmandır, daha fazlasını da yapabilirdi. Bunu düşmandan hem beklerim ve hem bir güçsüzler topluluğu haline gelmeyle karşı karşıya getirir. En kötü karşılaşma şekli bu oluyor. Şimdi bunu aşmaya çalışıyoruz.

Bu yıllarda biz, bu temelde sadece bazı düşman odaklarını çok az sayıda da olsa intikam temelinde vururken, aslında bunun, sadece bizim biraz daha kendimizi görmemiz ve kendimizi biraz daha açıklığa kavuşturmamız için bir ön adım olduğunu da biliyorduk. Yürüttüğümüz savaşı her yönüyle doğru ay-

dınlatmaya, niçin verildiği, neyi yıkmak ve neyi yapmakla mükellef olduğunu adım adım göstermeye çalıştık. Bir türlü anlayamadığınız, üzerinden es geçtiğiniz gerçeklerdi bunlar. Bir akademi sahasında geçirilen bütün yıllar, tüm zorluklara karşın, kendi gerçeğine bir türlü yönelmek istemeyen, insani gerçeğine, ulusal gerçeğine, Kürtlük özelliklerine doğru yaklaşmak istemeyen, hep teğet geçen, sağdan-soldan, alttan-üstten kaçan, işin özüne giremeyenlere, "sen busun, senin sorunun, çelişkin budur; bunları böyle gör, bunları görmüyorsan nereye gidersen git, lanetli, aşağılık olmaktan kurtulamazsın" dedik. Biz bu dersi vermeye çalıştık. Şimdi bu ders biraz anlaşılmıştır. Akademi'deki çaba çok büyük olmasına, kapsamı çok derin ve vurgusu çok güçlü olmasına rağmen, öğrencisi zayıf kalmıştır. Bu da bir gerçektir.

Akademi sahasında Kürdistan kendine getirildi, yeniden dirildi, yeniden dillendirildi, yeniden gözekulağa kavuştu. Yeniden yürüyüş buradan başlatıldı. Bu dalga dalga bütün ülkeye yayıldı. Neredeyse bütün Kürdistan'ın erişilmez dorukları özgürlük savaşçılarına kavuşmuştur. Bütün bunlar çabaların boşa gitmediğini gösterir. Ama halen en çok savaşanlar da, "en hazırlıklıyım" diyenler dahil, eğer üzerinde ısrarla durulmazsa rahatlıkla başaşağı gidişi yaşayabilirler. Çünkü çarpıklıklar dizboyu, amaca keskin bakış, çok sağlam adımlarla yürüyüş aksatılıyor. Yeterince güç verilmiyor. Sanki arkalarında hazineleri varmış gibi gözleri biraz arkada kalıyor. Sanki biraz kendini gizlese, savaşa teğet geçse, biraz kendini yormasa, insan haklarına sahip çıkmasa kendine özgü bir geleceğe daha fazla sahip olacakmış gibi gafil yaşıyor. Bunlar var. Biz gerçekçiyiz. Sizlerin iyi niyetinizle, üstün cesaret ve fedakarlıklarınızla bu ortama, bu savaşa, tüm cephelere koşmanıza çok yüksek değer biçeriz. Elden gelen yoldaşça destek sonuna kadar sunulur. Ama bunun böyle olması savaştaki çarpık yürüyüşünüzü, yetmezliğinizi ortadan kaldırmıyor. Bunu böyle uzun süreli bir hastalık haline getiren sizler oluyorsunuz. Yıllardır her türlü savaşımın şiddetini yaşamanıza rağmen, bunu anlamayan, bunun sonucunu çıkarmayan kendinizsiniz.

Biz şu sözü verdik: Bu parti yürür, bu halkın işleri de sağlam yürür ama, öncüleri de, önderleri de sağlam yürümelidir. Bunu doğru anlamak, kavramak gerekir. Biz başka türlü kavramıyoruz. "Bu parti, bu halk beni de kaldırır" diyenler var. Bize göre bu, alçakça düşüncenin başlangıcıdır. "Ben kendime rahat yaşam, işlerin üzerine yatma fırsatı da tanıyabilirim, yeteneklerimi fazla ayaklandırmasam da olur, ucuz köylü kurnazlığı yaparım, ukalalık yaparım, idare ederim bu işleri" diyenler az değil ve bunlar gerçekten ahmak. Hem de savaş gerçeğinin tüm bunları affetmeyeceğini bilmeyecek kadar ahmaklar. Bizim çabalarımıza bu temelde doğru anlayış getirildi. Tarihin bu en lanetli yaklaşımını terk edin. Bu tarz gibi yaşamayı, hatta mücadele etmeyi atalarınız da çok denedi, ama sonuç en utanılası durum oldu. Fakat hala bu yöntemi deneyenler var. Adına "rahat yaşam" dediler, adına "biz de biraz yaşayalım" dediler, ama yaşamın en soylusu hepsinin elinden gitti ve baş sorumlu da bunlar idi. Bunu saflarımızda hortlatmanın anlamı yok. Yeteneklerini gizlemenin, zamanında ve her yerde seferber etmemenin hiçbir anlamı yok. Kendini yanıltmanın, kendini başka biçimlerde yansıtmanın da gereği yok. Bırakın bunları, lanetli geçmişin bizim içimizdeki yansıtıcıları olmayın. Bu politika değil, bu savaş kurnazlığı da değildir. Savaş saflarımızda gerçekten çok şey başarılabilecek iken, binbir zahmetle özgürlük ucundan yakalanmış iken, mutlaka koparılıp alınması gereken an yakalanmış iken üstüne yatmak affedemediğimiz tek durum oluyor. Burada ucuz kaybetmek affedilemez. Silahını kaybediyor, vurmadan kaybediyor, kendini kaybediyor. Ben böyle yapanlara alçak diyorum, ben buna savaşa en kötü yaklaşan diyorum, ama halen ölümün çok az mesafesiyle karşı karşıya olduğumuzu bir türlü anlatamıyorum. Biraz kendini doğru çalıştırsa aşar ama, buna rağmen ölümü kabul ediyor, özgürlüğe uzanmayı kabul edemiyor. Birçok sahamızdaki görevliler, savaşçılar, örgütçüler, propagandacılar, yani bir güne yüzde doksandokuz oranında başarı imkanı verme durumunda olanlar, bu olanağa sahip olanlar, ancak yüzde birle yetiniyorlar. Nedir bu? Düşüncesizlik, çabasızlık! Nasıl böyle yaşayabilirsiniz? Bizim en temel eleştirimiz budur. Halkını hor görüyor, halkından daha fazla umutsuz oluyor. Bu hangi zamanın davranışıdır? Eski davranıştır, yenilmişliğin hikayesidir. Saflarımızda halkın eğitimine, savaşçıların eğitimine gerek görmüyor; var olan olanakların kullanılmasına, silahına fazla değer biçmiyor. Bu kimin davranışıdır? Bunları biliyor ve görüyoruz.

Biz sorumlu bir vatan evladıydık. Sıfırdan başlayarak neler yarattık, ne kadar eğitiyoruz; bunlar ortadadır. Bu gerçeklere saygılı olmak, bağlı kalmak, amansız eğitici ve örgütleyici olmaktır. Değer koparma savaşında, gerçekten bir kişide biten ne kadar yetenek varsa, hepsiyle cevap vermektir. Burada almanız gereken en militan tutum budur; anlamanız ve özümsemeniz gereken en temel ders budur. Hiç şüphesiz, partiyi eğitmeye çalışırken sadece militan ve savaşçı eğitimi değil, aynı zamanda bir ulusu baştan aşağıya çözümlemeye tabi tutup, hem de insanı bütün yönleriyle çözerek buna ulaşmaya çalışırken en zor olanı yapıyor, en zor görevi üstlenmiş oluyoruz. Sadece biçimsel bir ulusal kurtuluş öğretisi vermiyor, bunun insan içeriğini oldukça özgür kılıyoruz. Özgücüne dayalı savaşımla kişinin kendisini kazanmaya en temel yaklaşım olarak yer veriliyor. Bu, insanlıkla en özgür temelde birleşmeyi, insanı en köklü tarihi temelde olduğu kadar güncellik ve gelecek itibarıyla da kazanmayı içeriyor. Derslerin ne kadar kapsamlı olduğunu gördünüz. Tüm halkımızı da bu temelde aynı eğitimden geçiriyoruz. Çünkü, mevcut utanılası durumlardan başka türlü kurtulunamaz; bu dünyada başka türlü yöntemlerle size bir karış kadar yer açılamaz; şeref ve onurdan hiçbir biçimde bahsedilemez. Bunları gördünüz. Artık hayatınız boyunca onu daha iyi yaşama geçirmek ve öze indirgemek ekmek-su kadar önemli bir göreviniz oluyor.

Biz boşuna yaşamadık dışarda, boşuna kalmadık. Ben kendim çok özgürlük tutkunu biri olduğuma inanırım. Zincire bağlasan bile bir yerde bir saat duramayacak bir kişi varsa, o da ben olabilirim. Fakat bu 14 yılımı çok büyük bir sabırla, inatla, döne döne ama, hep derinleşe derinleşe, çukura değil yüceliklere doğru sivrile sivrile, kendimle birlikte milyonlara da güç getirebildim. Böyle yücelişi, böyle yükselişi, böyle savaşı ancak insanlar gerçekleştirebilir. İnsanlar eğer kendi onurlarıyla, özgürlükleriyle oynamıyorlarsa, ona bağlılarsa ahdettikleri her şeyi yaparlar. Onun mantığı, yöntemi, biçimi bulunur. Bunu burada gördünüz. Geldiniz ama, lime lime olmuş halde, inanılmaz, tahammül edilemez biçimlerde geldiniz. Canınızı bile adadığınızda temelde niçin ve nasıl adayacağınızı bilmiyordunuz. Ama biz burada ona tanıma şansı verdik. Yeniden dönüşme şansı verdik. Ve şimdi biraz daha iyi anlıyor, daha iyi kavrıyorsunuz, korkmadan kendinize yöneliyorsunuz. Bu kolay olmamıştır ve bu iyi bir giriş de değildir kendiniz için.

İnsanlar hayat karşısında kendilerini bu kadar zayıf kılarlar mı? Hele fırsatlar eldeyken, insani sorumluluk-

de karşılarım; fakat kendimizin istediğimiz gibi savaşmamasına, vurmamasına, tam tersine vurulmasına şaşarım. Bunlara ne oluyor? Yürüyüşler niye böyle kaypak? Amaçlara yöneliş niye bu kadar ikircikli? Hazırlık niye bu kadar yetersiz? Biz buna büyük öfke duyduk. Ama halkımıza da fazla öfkelenmedik. Halktır, çaresizliğe terkedilmiştir, fırsat verilirse uyanır. Hep buna inandık, güvendik ve sonuçta halkımız bu inanca, güvene layık olduğunu gösterdi. Onun öncüleri olması gereken sizler ise, uzun süredir kendinizi aynı tutumun oldukça başarılı bir örneği haline getirdiğinizi söyleyemezsiniz. Bizi bu zor yıllarda en çok zorlayan bu yaklaşım tarzı olmuştur. Bunlar yoldaşlık adına, devrimci savaş adına yaşanan, ama asla savunulamaz, kabul edilemez durumlardır.

Çok çeşitli açılardan değerlendirilebilecek bu yılları böyle ifade ederken, çok iyi biliyoruz ki bu yıllar, iğne ucuyla kazınarak kazanılmaya çalışılan yıllardır. Buna karşılık sizden istenen biraz mert, zeki, değerbilir kişilikler olmanız ve en çok da kendi kaderinize, kendi gerçeğinize karşı saygılı olmayı bilmenizdir. Bunu başarmamak sizi sandığınızdan daha fazla saygısız bir durumla yüz yüze bırakır; çevrenizden hiçbir şey bekleyemeyecek kadar

lar, ulusal sorumluluklar, toplumsal sorumluluklar ayağa düşmüş iken, insan kendini bu kadar zayıf bırakır mı? Ama siz kendinizi çok fazla zayıf bırakmışsınız; tahammül edilemez, katlanılamaz duruma getirmişsiniz. Biz büyük bir sabırla sizi dinledik, size katlandık. Korktuğum için değil, size çok ihtiyacım olduğu için de değil, bir insanlık savaşından vazgeçmemeyi şeref sözü bellediğim için bunu yaptım. Belki de dünyanın en düşmüşler toplumundan, en inkar edilmiş adsız halkından, sınırsız kendini düşürmüş insanından, yani onların içinden geldim ve onlarla mutlaka bir şeyler yapmaya ahdettim. Sözüme bağlı olmanın, kendime saygılı olmamın gereği olarak bunları yaptım. Yoksa başlangıçta sizlerin bana sunduğunuz bir gücünüz yoktu. Bu toplumun, bu halkın bana sunduğu bir fişek, bir kuruş para ve güç yoktu. Al bu görevi ve gerçekleştir diyen yoktu. Tam tersine yıllarca herkes engelleme çabası içindeydi. En yakınlarından tutalım yoldaşlarına kadar kaç kişi bu işe kendini candan verdi? Kaç kişi saygılı olabildi bu çabaya? Hemen hemen yok denecek kadar az. Ama ona rağmen gerekli olan büyük sabrı, büyük kararlılığı gösterdim ve başkalarının isteksiz, içtenliksiz yardımlarına tenezzül etmedim.

İşte bunlar bizim yiğitlik tutumumuzun ifadesidir. Hiç kimse bu gerçeği ne başka türlü yorumlasın ve ne de kendinden yana çeksin. Bu konuda herkesi uyarıyorum. Bizim bu işleri nasıl, neyin karşılığında yaptığımız görülmek durumundadır. Varsa bir yiğitliğiniz, öyle katılacaksınız. Şehitler var, bunların anılarına sahip çıkılması gerekir denildi. Devrimcilerin bağlılıkları vardır, özüne bağlı kalmak gerekir denildi. Onları temsil ediyoruz. Onları sizlere söylüyoruz.

Bütün bunlardan sonra yaklaşım hatasının, yaklaşım yetersizliğinin, "biraz kendimi yaşayayım" demenin anlamı nedir acaba? Doğru hiçbir şey var mı bu yaklaşımın içinde? Bu gafillerin, kendinden habersizlerin yaşayacakları ne var? Birkaç kırıntıya, sözümona yaşam bellediği birkaç şeye değecek ne var? Bunu gösteriyoruz. Görülüyor ki biz, bu savaş yıllarında şöyle düşmanı vurduk, böyle büyük zaferler kazandık biçimde bir değerlendirmeyle kendimizi avutmak yerine, bu düşmanı da vurduk ama, daha çok kendimizi görmek, daha çok kendimiz için düşünmek zorundayız. Nereden geldik, nasıl gideceğiz sorularına cevap vermek için bunu yaptık ve şimdi daha iyi yapıyoruz, daha iyi tartışıyoruz, daha iyi kararlaştırıyoruz. Halk şimdi daha iyi toplanıyor, kendini daha iyi tanıyor, hedefin neler olduğunu biliyor ve daha fazla yürüyüş halindedir.

Tüm bunlar ne yalnız benim işim ve ne de sizlerin işidir; tarihin işidir, gelecektir. Fakat en zorda olan bir insan için düşürülebilecek en kötü durumdan doğrusuna yönelmek de artık kabul edilmesi gereken bir husus olmalı. "Ben düştüm kalkamam, yaralandım tedavi olamam, adam olmaktan çıktım tekrar adam olamam, benden umut kes" deniliyor. Biz dedik ki, yüzyılın bu düşkünlük felsefesine, bu kaderciliğine teslim olmayalım; diğer bir yol daha var; umut çok az da olsa, yara çok derin de olsa, yardımcılar yok denecek kadar az da olsa, ben yine de biraz umut, biraz çare bulayım, biraz özgücümü konuşturayım ve bu durumdan kurtulayım diyerek, bunu yaptık. Tamıtamına biz bunu kendimize layık gördük ve gördüğünüz gibi umudun en büyüğüne ulaşılıyor, hatta daha fazlası gerçekleşiyor. Çare olunuyor ve en büyük yardımı kendi kendimize yapıyoruz. Bunlar kanıtlanmıştır; ne istedik de elde edemedik, ne umut ettik de ulaşamadık, neyi başarmak istedik de başaramadık. Demek ki istenirse oluyor, hem de bunu bir kişinin kendisi yaptı; kendini yordu, çalıştı yaptı, düşündü yaptı. Öyleyse sizler de yapabilirsiniz. Ama dürüst olacak, yaranızı anlayacak ve çareyi kendinizde üreteceksiniz. Başka türlü gerçeğimize bağlı olmak, gerçeğimizden yararlanmak mümkün değildir. Ben her zaman söyledim; gökteki umut olamam, öyle çokça öykündüğünüz reis olamam, başkan olamam. Yegane ispatım söylediğimi yapmamdır, bunun ilk adımları da, son günü de bellidir. Ne kimse acısın ne de kimse bize dayanarak şaha çıkıp fırlasın; sadece ve sadece kendine yönelsin, kendi çabasını harcasın, bu temelde kendine başarı şansı verdirsin. İnsanlar ispatı gördü mü daha güçlü olurlar, mümkünü gördüler mi daha iyi yürürler.

Esas itibarıyla bu yıllar, biraz da bunu göstermek içindi. Bu savaş biraz da öncüyü yaratmak, rol oynamak isteyenleri bulup çıkarmak ve itiraf edecek kadar kabul etmiştir ve bu önemlidir. Savaşı başlatmak çok önemlidir, savaşı sürdürmek daha da önemlidir, savaşta yenilmemek çok çok önemlidir. Eğer bu savaşın verildiği tarih bizim tarihimizse, içinde gerçekleştiği halk bizim halkımızsa, bir gününü sürdürmek bile çok büyük bir direniştir. Hem de yenilmeden sürdürmek çok önemlidir. Bir denge durumuna doğru gitmek çok çok daha önemlidir. Şimdi bunu yaşıyoruz. Savaşta denge durumuna doğru yol alırken çok düşünmek, yapılanları anlamak kadar yapmak durumunda olanları da çok iyi anlamak gerekir.

Biz sizlerle çok kapsamlı eğitim çalışmalarını bu savaş gerçeğini bütün yönleriyle değerlendirerek gerçekleştirmeye çalıştık. Şimdi bu savaşın neresindeyiz, 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yılına girişte savaşın neresindeyiz, sorularına cevap vermek, mevcut durumun ne olduğunu, yakın gelecekte ne olacağını, ne kadar gerçekçi kıldığımızı belirlemek durumundayız. Yine bir kader yılının, her şeyimizin daha fazla ortaya konularak mutlaka kazanılması gere-

---

Akademi sahasında Kürdistan kendine getirildi, yeniden dirildi, yeniden dillendirildi, yeniden göze-kulağa kavuştu. Yeniden yürüyüş buradan başlatıldı. Bu dalga dalga bütün ülkeye yayıldı. Neredeyse bütün Kürdistan'ın erişilmez dorukları özgürlük savaşçılarına kavuşmuştur. Bütün bunlar çabaların boşa gitmediğini gösterir. Ama halen en çok savaşanlar da, "en hazırlıklıyım" diyenler dahil, eğer üzerinde ısrarla durulmazsa rahatlıkla başaşağı gidişi yaşayabilirler. Çünkü çarpıklıklar dizboyu, amaca keskin bakış, çok sağlam adımlarla yürüyüş aksatılıyor. Yeterince güç verilmiyor. Sanki arkalarında hazineleri varmış gibi gözleri biraz arkada kalıyor.

---

halkı ayağa kaldırmak içindi. En temel ders budur. Bununla birlikte her şeyin temeline, bu felsefeyi, bu ahlakı, bu yaşamı, yürüyüşü ve savaş tarzını oturtur ve ondan sonra da düşmanın günlük politika ve uygulamalarına bakarız. Dost güçlerin, savaş güçlerimizin durumu nedir sorusuna böylelikle doğru karşılık veririz. Yapacağımız her şey aşağı yukarı düşünüldüğü gibi sonuca gider.

Düşman başlangıçtan itibaren bizi, "soyunuza sopunuza, atalarınıza, ceddinize bakın; onların başlarına ne getirilmişse sizin de başınıza o getirilecektir" diyerek, tehdit etti, ezmeye çalıştı. Ama biz hiç de öyle olmadığımızı, bize böyle yapılamayacağını söyledik ve bugüne kadar da bu sözümüzün gereğine bağlı kaldık. Tavrımız netti: Sen düşmansın, senin tarihin böyle söyler, geçmişte böyle yaptın. Ama bize de aynısını yapamazsın. Biz, şeref dönemini, şerefli insanı, şerefli yaşamı ahdettik. Bunun için kendimize, kendimizin şahsında halkımıza, aynı tarihi yaşatamazsın dedik. Bu, büyük bir karardı ve daha sonraki bütün adımlar bu kararlılığın hayata geçirilmesi içindi. Bunu iyi görmek gerekir. Her gün kararlar alıyor, sözler veriyorsunuz. Ama daha sonra hayatın bu kararlar doğrultusunda müthiş kullanılması gerekir. Biz onu yaptık ve düşman bin yıldır halkımızın başına getirdiğini, bu yılların başına getiremedi. Sıkıyönetim dedi, özel savaş dedi; kontra, korucu, aşiret güçlerinin devreye sokulması, işbirlikçilerin her türlüsünün ayağa kaldırılması, hatta sözde "Allah'ın Partisi"ni bile devreye koyarak şer kuvveti adına ne varsa hepsini kullandı. Ama yine de, bugün görüyoruz ki düşman, tam başarıya ulaşmaktan uzaktır. Günümüzde düşman, savaşı ken bir dönemin içindeyiz. Düşman, içte ve dışta tüm dayanaklarını harekete geçirerek, her türlü işbirlikçiyi üzerimize saldırtıyor ve ulusal kurtuluş savaşımıza "terördür bu" diyor. Aslında bu, çok kutsal bir terördür. Keşke daha fazlasına güç getirebilsek, keşke insanlık bu terörü yıkansa! Terörü kim icat etti? Terörü kim, nasıl uyguladı? Keşke bunları tam anlatabilsek; karşı-devrimin lanetli, barbar, zulümden ve imhadan başka sonuç doğurmayan terörü nedir? İnsanlığı doğurtan kutsal terör nedir? Şeref ve onurla birlikte onun ülkesinin kazanılmasını, özgürlüğünün kazanılmasını, insanın kendisinin hiç olmazsa yaşıyorum diyebilecek kadar kazanılmasını doğurtacak terör nedir? Kutsal terörün ne olduğunu bir anlatabilsek, anlayabilsek ve uygulayabilsek, bu dünya cennet olur. Bu her türlü din kitabındaki cehennem terörüne karşı, devrimci terör cennete giden yolun savaşıdır. Bu, kutsal bir mücadeledir.

Hiç şüphesiz, özü böyle olan bu savaşıma biz hem anlam itibarıyla ve hem de gerçekleşmesi için çok yüksek yaklaşım göstereceğiz. Çünkü bu bize altın değerinde kazanımlar veren bir savaştır. Hani her gün yövmiyecilik yaparsınız, size her gün değeri aşınan banknotlar verirler; işte bu savaşta siz öyle değersiz kağıt parçaları değil, altın topluyorsunuz. Bunu anlamanız önemlidir. Altın kıymetinde değerler gün be gün koparılıyor, bu gerçektir. Kazandıran doğru bir çalışma tarzıdır, savaşarak çalışmaktır; bunun sonucunda altın değerinde ücret almaktır veya altın değerinde -ki bunlar, parayla-ücretle ifade edilemez- değerlerin kazanılmasıdır. O açıdan biz bu savaşta çok iddialı olduk. Biz onun için her şeyimizi bu savaşa adadık. Bunu sizler de biraz anladınız, halkımız da biraz anladı. Halkımız her gün şunu söylüyor: "Hiçbir şey istemiyoruz, her türlü katliam olabilir, ama biz hepsine hazırız. Tek istediğimiz bu altın savaşının kazanılmasıdır." Bu, sömürgecilerin yürüttüğü altın savaşları değil, halkın gerçekten bozuk paradan da, tenekeden de daha kötü duruma düşürülmüş, paslanmış olanın altın savaşıdır.

Eğer bu böyleyse, o zaman savaşın neresindeyiz, bu savaşta ne yapmalıyız, sorularına çok kesin ve doğru cevaplar vermek kadar, onun taliplisi de olmak gerekir. Bütün savaşanlar ve savaşmak için yola çıkanlar! Peki siz öyle misiniz? Hazırlık bu mudur? İlk adımların altın savaşı böyle midir? Bağlılık andlarını içiyorsunuz ama, bu andlarınız bir altın savaşı olursa değer kazanabilir. Düşmanın yine dağıtmaya çalışacağı bellidir, onu açmama hiç gerek yok. Halen büyük teknik gücüne, sayı gücüne, devletinin bütün varlığına dayanarak tek amaç olarak bizi imha etmek istiyor. "Tarihim böyledir, halkları böyle yuttum, sizleri de böyle yutacağım" diyor ve biz bunu biliyoruz. Biz asıl yenilik sahibi olarak, düşmanın yürüttüğü bütün klasik savaş yöntemlerine, özel savaş yöntemlerine karşı, kendi halk savaşımızın yeniliklerini nasıl sergileyeceğiz? Savaşımın geldiği düzey ne tür yenilikler gerektiriyor? Şimdiye kadar sizi savaşta buraya kadar getirdik. Az çok halk desteği sağlandı, parti öncülüğü, dağlara taşırma işi biraz yapıldı. Ama bu her şeyin kazanıldığı anlamına geliyor mu? Hayır! Bunlar, sadece savaş yolunda yürümenin altyapısı oldu diyorum. Dayanacağınız zemin, olanaklar verildi önünüze, ama bunu dahice değerlendirmek, halk savaşımının bütün inceliklerini, yaratıcılıklarını sergileyerek yürütmek siz savaşan militanların işi oluyor. Fakat bunda başarı zayıf. Yenilgi görmek, yeni biçimi görmek, savaşın inceliğini, halk savaşımının bütün zengin biçimlerini görmek, aşılan biçimin yerine yeni biçimi, yetmeyen biçim yerine yeten biçimi, kaybettiren biçim yerine kazandıran biçimi yaratmak, gece-gündüz bunları düşünmek, çok az imkanla, mutlaka başarı yoluna gidebilmek ve bunları başarabilen savaşçılar olabilmek gerekiyor. Bu dönemin emrettiği ve her zaman için bir halk savaşçısının temel savaş tarzı budur.

Savaşa yeniler katılıyor. Dalga dalga yeni gençler geliyor. İyi bir tutku, iyi bir geliş, lakin çok donanımsızlar. Bırakalım savaşı, yürüyüşü, adlarını hecelemeyi bile bilemiyorlar. Düşmanın bu duruma düşürdüğü doğrudur, ilk adımdan itibaren de eğer siz bu savaşa girmişseniz, düşmanı o adımda öldürmüşsünüz demektir. Karar, öldürme kararıdır. O zaman ilk adım pek olur, yaman atılır. Hele daha sonraki adımlar ardı arkasına daha sağlam atılır, daha sonuç alıcı olur. Biz bunu istiyoruz. Bu savaş yanılgısını çok yaşadık. Girmişlerdir dağlara, halkın bağrına; sizler de dağlara, halkın bağrına giriyorsunuz, ama hazırlık ne kadar? Savaşçılık düzeyi ne? Ben burada halkımla en yüce birlik içinde değil miyim? Bütün halkım benimle coşmuyor mu? Bütün halkım en büyük fedakarlık ve cesarete ulaşmamış mı? Bir parti nereden nereye getirilir, yeterince gösterilmemiş mi? Gösterilmiş. O halde siz asgari görevlerinize, rahatlıkla üstesinden gelebileceğiniz görevlere niye yeterince sarılmıyorsunuz? Gidiyorsunuz, halk şikayet ediyor, "bu başıma bela, saygısız, cahilden de beter" diyor. Dağlarda yürürken rahatlıkla pusuya düşürülüyorsunuz. Niye? Bu dağları esas alanların ucuz bir pusuya düşmesi düşünülemez. Bu halkın bağrına yerleşenlerin, bu halkı tek kelimeyle bile üzmesi kabul edilemez. Uzaktan yakından bizim gerçeğimizin bununla bir alakası yok. Öyleyse kendinizi düzelteceksiniz. Düşman özellikleri, gafil özellikler, hain özellikler bizim özelliklerimiz olamaz. Halkı savaştan kopartan, yoldaştan kopartan özellikler düşmanındır. Bunu anlayacaksınız. Anlayıp daha fazla da uygulayacaksınız. Yapmazsanız "alçaklar" olarak adlandırılarak en kötü değerlendirmeye tabi olursunuz.

Bunu yapmayın diyorum. İyi niyetten bahsetmiyorum, hayatınızı ortaya koymaktan da bahsetmiyorum. Bahsettiğim şu: Savaşa hakkını verin. Onun taktik esaslarına ölümüne bağlı kalın. "Ölürüm ama taktik dışılıkta ölürüm; ölürüm ama en dirilmeyecek pozisyonlarda ölürüm" demeyin. Biz bunu kabul etmiyoruz. Bu ölüm bizim ölümümüz olamaz, diyoruz. Her gün haberler geliyor: "Vay yönetim ne kadar gerçek dışı değerlendirmeler içinde, vay ne kadar birimle oynuyor, vay ne kadar taktik dışılıkta ısrarlı, vay ne kadar bir sürü kural dışılığın sonucu olarak imhaya yol açıyor." Yapmayın diyorum. Bu savaşa bu tutumla girilmez.

Günümüzde savaş yüksek başarı istiyor. Yüksek başarı, demek ki biraz daha kendinizi zorlasanız rahatlıkla uygulayabileceğiniz savaşın teorisi, onun gerçeklerimize uygulanışıyla mümkündür. Bakın her gün yurtseverleri katlediyorlar. Aslında o da bir zaafın sonucudur, çoğunluk kendini demokrasi havasına kaptırmıştır. Biz her zaman şunu söyledik: Diyarbakır'da demokrasi olamaz, Kürdistan kentlerinde demokrasi yok. Kontr-gerilla var, özel savaş birlikleri var. Aldanmayın onlara. Vururlar sizi bir yerinizden. Ne yazık ki bu çağrılara çok az kulak verildi ve herkes sanki tehlike yokmuş gibi yürüyor. Evlerde halkı örgütlemeden kalıyorlar. Ondan sonra tek kurşunla vuruluyorlar. Hedefine sıkılmayan mermiler olduğu sürece elbette vurulursunuz. Neden? Özel savaştan haberiniz yok da ondan. Lafta biliyorsunuz ama bunları özümseme, iliklerinize kadar gerçekleri yerine getirme, bunun sizde bulması yok. Elbette ucuz öleceksiniz. Daha önce de özel savaşı tanıyalım dedik, özel savaşın en önemli bir boyutu psikolojiktir dedik. Nedir o işte? Kendini böyle yersiz psikolojiye, ruhsal bir atmosfere kaptırmadır. Devlet niye katilleri bulmuyor diye şaşıyorlar. Devlet katil bulur mu? Devletin kendisi katildir. "Demokrasi yok mu" deniliyor. Ne demokrasisi? Demokrasinin canına okunmuştur. Evet, TC dünyanın gözü önünde bir demokrasi sözü vermiştir. Lafta da olsa onun bazı gösteriş yönüne izin verebilir, "gazete çıkar, düzen partisini kur" diyebilir. Fakat o özünde her zaman kendi özel savaşını da yürütecektir ve yürütüyor da.

Biz her zamandan daha fazla bu dönemde dedik ki, özel savaş gerçeğini doğru kavrayalım ve ona devrimci savaşla doğru karşılık verelim. Bunu özellikle örgütlenmede, eylemde, gerillada, halk savaşımında, halkın serihildanında daha fazla gösterelim. Gösterenler ilerler, gösteremeyenler kaybederler. Görüyorsunuz, her gün savaş cephemizde birimleri kaybediyoruz. Araştırıyoruz; "köyde kaldı, birim köyden uzaklaşmadı" deniliyor. En son kayıpların birkaç tanesinin nedenlerini size hatırlatayım: "İdil'in bir köyüne girip geldi, köyden uzaklaşamadı, düşman yöneldi ve imha etti", "Amed'de yaralıydı, köyde kalmakta ısrar etti, hem de hiç gerek yokken, grup kay-

betti" deniliyor. Tendürek'te, "karargah var, düşman yaklaşamaz buralara" diye kaybettiler. Biliyorsunuz, kış boyu naylon çadırlarda kaldılar; karı, fırtınayı hiç hesaplamadılar. "Hep böyle yaşadık, bu sene de böyle olur" dediler ve kaybettiler. Bütün yönleriyle nedenlerini araştırıyoruz. Sonuçta kural dışılık kayba götürüyor.

Dostlar var, bütün uyarılara rağmen gerçeği anlamıyorlar ve ardından, "vay şöyle yakalandık, şöyle vurulduk" diyorlar. Onun için halkın da örgütlenmesi, örgütlenmeye gitmesi lazım dedik. Tabii ki, bu konuda da temel görev partiye, partililere düşer. Sürekli eğitim, sürekli örgütlenme yapılmalı, halk milisi her yerde devreye sokulmalı, öz savunma birlikleri oluşturulmalıdır. Bir köyde bir hain varsa, bir yurtsever de vardır, öz savunmaya geçmelidir. Bir mahallede bir kontra varsa, bir yurtsever de vardır, öz savunmaya geçmelidir. Ertelenmeksizin bu görevler yapılmalıdır. Bu görevler ancak başarılırsa, sen yaşarsın, aksi halde gidersin, savaş affetmez dedik.

Kısaca, adına taktik sorunlar, görevler dediğimiz hususlarda artık doğru çözümlere zamanında yönelmek gerekir. Gidiyorsunuz, oldukça da gerçekleri gördünüz. Gerçeklere saygılı olun, öğrendiklerinizin daha fazlasını uygulamaya çalışın ki bu yürüyüşünüzün bir anlamı olsun. 9. zafer yılına yürüyüşü militanca gerçekleştirin, beklentilere militan tarzı bir yürüyüşle cevap verin.

Bunu umuyoruz ve sadece ummak da değil emrediyoruz: Bu savaşa doğru yaklaşın. Siz militan eğitimi, komutan eğitimi gördünüz. Bunun gerekleri neyse, ona göre yola çıkın. Halk okulumuzun belki burjuva okulları kadar öğretme imkanı yoktur. Ama halk savaşı okullarının da kısa süreli, fakat tümüyle kendini katarak en değme burjuva okullarından daha fazla komutan yetiştirdiğini tarih sayısız örnekleriyle gösterir. Dolayısıyla yüksek bir komuta gücü olmanız, halk okulumuzun bütün özüne bağlı kalırsanız bunu gerçekleştirmeniz asla zor değildir. Kimse bize savaş okulunda bir gün okuma fırsatı vermedi. Bir silah dersi, bir taktik dersi, bir teorik ders vermedi. Biz hepsini kendimiz öğrendik. Ve gördüğünüz gibi, ordulaşıyoruz. Demek ki, insan bir işe inanırsa gerisini getirir, bunun kavrayışını ve bütün olanaklarını yaratabilir. Sizden istenen bunun hiç olmasa sınırlı bir tarzda, ama gelişmiş olanaklarla yürütülmesidir.

9. zafer yılına yürürken, 1992 hamlemizin 2. dönemine yönelirken taktik esaslara gerçekten ölümüne bağlı kalalım. Hele gerillaya çok üstün bir başarı imkanı vermeyi, bu dönemin, bu devrenin savaşçılığının tek tutkusu haline getirelim. Bunun anlam ve önemine tekrar değinmek istemiyorum; ne kadar altın değerinde ve kutsal olduğunu, ne kadar ilk defa böylesine bir imkanın yakalandığını tekrar anlatmak istemiyorum.

Dengeye doğru gidiyoruz. Bunlar Kürt tarihinde, Kürdistan'ın binlerce yıllık tarihinde hiç ulaşılamayan sonuçlardır. İlk defa biz bütün gücümüzü ortaya koyarak bunu başarabildik. Bu tarih bilinci kesinlikle gereklidir. Bu savaşın her şeyi kazanmak anlamına geldiği bellidir. Eğer temelde kavrayış böyle olursa, geriye kalan taktik hususlar zor değildir. Ama "aç kalmış", bilmem "bile bile kendisini tehlikeye itti, gitti yakalandı" deniyor. En önemli alanlarda kayıp veriliyor. Bunlar gafildir. Sen gerillasın, gerilla bir defa silahını ve kendisini kaptırmamak için şahin olur uçar, kurt olur koşar, sen gidiyorsun, kendini ölüme yatırıyorsun. Yakışır mı bu? Halbuki yemek mi yok? Gerektiğinde ihtiyaçlar binbir yoldan elde edilir. Nedir bu düşkünlük? Nedir bu kendi kendini imhaya götürme? Affedilir mi? Bir sigaradan bile vazgeçemiyorsan, özgürlüğe bağlılığın ne kadar; özgürlüğün canı çıkarken, insan ufak alışkanlıklardan vazgeçmemezlik eder mi? Biz burada özgürlüğe yol açmak için yaşamı durdurduk, ayıp mı oldu, kendime haksızlık mı ettim? Özgürlük en yüce değerdir ve doğru olan da budur; onun için bunları vurguluyorum. Hepiniz için geçerli olan tek doğru duruş, yaşam şekli budur. Yapmayın diyoruz, yani yaşamda ve çalışma tarzında taktik dışılığa düşmeyin.

"...Ben düşmanın yaptıklarına pek üzülmüyorum. Düşmandır, daha fazlasını da yapabilirdi. Bunu düşmandan hem beklerim ve hem de karşılarım; fakat kendimizin istediğimiz gibi savaşmamasına, vurmamasına, tam tersine vurulmasına şaşarım. Bunlara ne oluyor? Yürüyüşler niye böyle kaypak? Amaçlara yöneliş niye bu kadar ikircikli? Hazırlık niye bu kadar yetersiz? Biz buna büyük öfke duyduk. Ama halkımıza da fazla öfkelenmedik. Halktır, çaresizliğe terkedilmiştir, fırsat verilirse uyanır. Hep buna inandık, güvendik ve sonuçta halkımız bu inanca, güvene layık olduğunu gösterdi..."

Evet, temelde söylenen budur. Savaşın diğer derslerini verdik. Cesaret, fedakarlık, dayanma gücü ve savaşma isteği zaten sizde var. Tekniği ve silaha hakimiyeti gördünüz. Bir eylemin nasıl planlanması gerektiğini öğrendiniz. Düşmanı doğru tanıma, hedefi belirleme, hedefi önemine göre, öncelikler sırasına göre sıralamaya tabi tutma; daha sonra bunun için gerekli kuvveti oluşturma; morali, örgütlülük ve donanım düzeyini dikkate alarak düzenleme ve böylece vuruşun zaferini sağlama, taktik önderliğin en temel görevidir. Taktik önderlik gecegündüz bununla uğraşmaktan başka bir yaklaşımın içinde olamaz. Savaşa girmişsiniz, günlerdir, yıllardır savaşın içindesiniz. Elbette bu taktik ustalığa ulaşmanız gerektiği çok açık. Hangi dağda, nerede, nasıl kalınır; hangi köyle nasıl irtibat kurulur, köyde düşman varsa nasıl vurulur, varsa dost nasıl örgütlenir; bir yürüyüş düzenine geçilmemişse nasıl yürüyüş düzenine geçirilir? Tüm bunlar çok açıktır. Artık bu konularda hata yapmamak gerekir. Biz geçeriz dememek lazım. "Biz mayına basarız, toplu geçeriz" diyemezsiniz. Bunu yapmayın. Bir yürüyüşü basit değerlendirmeyin. Bir üslenme, mevzilenme, olası bir savunma, olası bir saldırı olayını kendinize biraz mesele yapsanız halledemeyeceğiniz bir savaş dersi değildir. Hepsine başarı şansı yüksek yaklaşabilirsiniz. Daha önce de çokça vurguladığımız gibi, bu konuda artık gerçekten eleştiriden de öteye lanetlenen duruma düşmemek ve kendinize de, bizlere de fazla kaybettirmemek için, taktik önderlik görevinizi mutlaka yerine getirin. Bu görevin örnek savaşçılığı, bu devremizin partiye katkısı, gerillaya katkısı, serîhildana katkısı önemlidir.

Bütün savaşçılarımızın, militanlarımızın ve 15 Ağustos Atılımı'nın 8. yıldönümü nedeniyle her sahada parti okulundan mezun olanların 9. zafer yılına katılması bu çerçevede olmalıdır. Bu yıla bütün yıllardan daha çok zaferi sığdırmayı amaçlamalıyız. Eğer bu gerçekleştirilirse, hakkı verilmiştir, üzerinize düşeni yapmışsınız deriz. Ve onaylanan biricik tutum da budur deriz.

Halkımız da büyük bir yürüyüş, savaşım içindedir. Halkımıza sesleniyoruz: Özellikle son yıllar halkımızın da belki gerilladan daha fazla kendini savaşa kattığı yıllardır. Halkımız milisleşiyor, halkımız serîhildanlaşıyor, silahlı-silahsız savaşıyor. Partiye hiç şüphesiz düşen görevler vardır; eğitir-örgütler-yön verir. Kendini halkın yerine koymaz, halkın yapacağı işi halka yaptırır, ama halkımız da kendi işini yapar. Biraz örgütleme ve eğitimle safları sıklaştırır ve "düşmanı öyle vur, şöyle milis ol, şöyle kalk gösteri yap" diye gerilla da biraz görevini yapsa, onlarla birleşse, büyük savaşıma kesin yürürüz.

Demek ki, 15 Ağustos Atılımı'nın 8. yılı aynı zamanda halkımızın da hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kendi savaşımına nicelik ve nitelik olarak katıldığı bir süreçtir. Yurt dışında da böyledir, yurt içinde de böyledir. Bu geçen yılda Newroz dolayısıyla en küçük bir halk parçamız bile tankların-topların üstüne kahramanca yürümüştür. Ve biz bu temelde başta Cizre, Şırnak, Nusaybin halkı olmak üzere, yürüyen bütün Kürdistan halkını selamlıyoruz. Yine yurtdışında en büyük yürüyüşlerimizi Avrupa'da halkımızla yaptık: Newroz kutlamaları gerçekleşti, Avrupa'da 20.000, 30.000 kişilik yürüyüşler, 50.000, 60.000 kişilik kutlama geceleri gerçekleşti. Bunların hepsi zirvesel gelişmelerdir. Ve yine gerilla bizzat düşmanın itirafıyla, karakol sökme eylemlerinde oldukça çok sayıda başarıyla yönelme gücünü gösterdi. Bunun karşısında düşman ordusunun ve tespit ettiğimiz bütün özel savaş kollarının nefes alamaz duruma getirildiği ve savaşta var olanla yetinmeyi neredeyse kabul ettiği görüldü.

"...Devlet niye katilleri bulmuyor diye şaşıyorlar. Devlet katil bulur mu? Devletin kendisi katildir. "Demokrasi yok mu" deniliyor. Ne demokrasisi? Demokrasinin canına okunmuştur. Evet, TC dünyanın gözü önünde bir demokrasi sözü vermiştir. Lafta da olsa onun bazı gösteriş yönüne izin verebilir, "gazete çıkar, düzen partisini kur" diyebilir. Fakat o özünde her zaman kendi özel savaşını da yürütecektir ve yürütüyor da..."

Bütün bunlar bizim için savaş gerçeğimizin artık istikrarlı bir dengeye kavuşacağının işaretidir. Savaş gelişerek sürecek, düşmanı dağıtarak sürecek, salt bir direnme savaşı değil, bir denge savaşı olarak kendini pekiştirecektir. Bu gelişmelerin anlamı budur. Ve en temel olanı da halkın savaşta yerini tutmasıdır. Direnme savaşı gerilla savaşıdır, denge savaşı halkın katıldığı savaştır. Mevcut Demirel-İnönü hükümetinin aşmak istediği durum buydu, ama başaramamıştır. Özel savaşın o görülmemiş bütün etkinliklerine, uluslararası müttefiklerini ve işbirlikçilerini kullanarak engelleme çabalarına rağmen, ne halkın desteğini kesebildi, ne gerillanın çok kapsamlı ülkeye dağılışını, güç büyütmesini, nitelik kazanmasını önleyebildi. Dolayısıyla dengeye doğru hızla yaklaşıyoruz. Dengenin sorunları var. Bütün gerilla cephesinde sorunları var. Bütün halk örgüt eylemliliğinde sorunları var. Bunlar konulmuştur, görmüşsünüzdür, çözmek için yola çıkıyorsunuz. Savaşa yeni bir aşama, ivme kazandırmak için katılıyorsunuz. Halkımız hiç şüphesiz bu gerçekler temelinde savaşın gerçek sahibi olarak, özgürlüğün gerçek sahibi olarak, kendi tarihini özgürce yazmak için daha fazlasıyla savaşa katılmak istiyor. Öncü yetersiz kalabilir, hatta çoğu yerde bürokratlaşabilir de. Ama yine de halk savaşa daha fazla yürüyebilmelidir. Halkımızın böyle bir savaş dönemini yakalayabilmesi büyük bir şanstır. Halkımız için bu büyük bir fırsattır. Kendini tanıyor, birleşiyor, yürüyor. Kuzey'den Güney'e, Doğu'dan Batı'ya, her taraftan kavuşuyor birbirine. İlk defa tarihte bu gerçekleşiyor. Halkımız uluslaşıyor, savaşarak uluslaşıyor; uluslaşarak insanileşme, enternasyonelleşme yönüne doğru saygıdeğer adımlar atıyor. Kendisini dost da, düşman da bu çerçevede kabul ediyor. Kutlanması ve en başta yer verilmesi gereken, halkımızın bu özgürlük yürüyüşüdür. Eşit ve özgür temellerde insanlığa atılmasıdır; kendi hakkınıza, kendi savaşımıyla karşılık vermeye başlaması, sahip çıkmasıdır.

Dostlarımız da bizi gördüler, bizi tanıdılar, savaştıkça daha çok değer veriyorlar. İlerici, özgür insanlık bakıyor ki, adeta yeni bir halk diriliyor. Lügatta yeri olmayan yeni bir kimlik doğuyor. Bunun karşısında emperyalisti de, özgürlükçüsü de düşünüyor ve yorum yapmaya çalışıyor. Bu aynı zamanda 21. yüzyıla doğru giderken kendimize bu dünyada özgürce yol açmanın artık bir sorun teşkil ettiğini ve dünyanın da bize artık yer vermekten başka bir çaresinin kalmadığını anlamaya başlaması anlamına geliyor. Şimdi bu konuda tartışma vardır, giderek anlayacaklardır ve bu kararlaştırılacaktır da. Bunu biz kararlaştırdık, biz bir öz güç savaşı olarak cesaret ettik, yürüttük ve şimdi dünya açılıyor. Onlara düşen de kendi kanunları, kendi gerçekleri çerçevesinde bu gerçekliğe yer vermektir. Sen zorlarsan hak-hukuk için yer bulursun. Gelinen diğer bir tarihi gerçekleşme de budur. Aynı zamanda insanlık bizim bu özgürleşmemizden büyük yarar görecektir.

Bu geçen savaş yılları ve içine gireceğimiz savaş yılları Ortadoğu halklarının özgürleşmesinde gerçekten belki de asırlarla ölçülebilecek bir dönemin temel kazanımlardan birisi olabilir. Bu, çok düşmüş-düşürülmüş Ortadoğu halklarına kendi tarihlerine yaraşırcasına yeniden sahip çıkma ve yücelmenin imkanını kazandırabilir. Ve bu aynı zamanda emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni"ne vereceğimiz en soylu insanlık dersi olabilir. Emperyalizmin yeni nizamı, haksızlıkları, zulmü kaldırmıyor. İnsanlığın üzerinde bu temel tehlikeler vardır. Emperyalizm dünyayı kirletmiştir. İnsanlığın sorunlarına çözüm getirmek şurda kalsın, bunlara dev boyutlu olanlarını katmıştır. Buna, her zaman söylediğimiz gibi, bir devrim gereklidir ve bu devrim de ancak sosyalizmin rehberliğinde olabilir. Bu devrim, emperyalizme, o reel sosyalizmi, özellikle de Sovyet sosyalizminin çözülüşü ve içine düştüğü duruma da en etkili cevap oluyor. Sosyalizme saygınlık sağlamanın, çözüm gücü kazandırmanın küçümsenmez bir öncü müfrezesi oluyor. İkibin yılına doğru giderken halkımızın kendi özgürleşme savaşıyla insanlığa verebileceği en büyük karşılık da bu oluyor.

Bu temelde böylesine yoğun anlamlarla bu savaşı geliştirir ve bundan sonra daha fazlasını yaparak bu biçimde güç getirmeye çalışırken büyük özen, tutarlılık, duyarlılık ve çözüm gücü göstermekten geri kalmadık, yorulmadık, bıkmadık, ağlamadık, sızlamadık. Tam tersine her zamankinden daha fazla bir coşkuyla işin başında olduk. Yıllar bizi eskitmek şurda kalsın, daha da diriltti, yaşama karşı daha saygılı, güçlü kıldı. Demek ki, bu savaş, savaşın en sorumlusuna da bu gücü verebiliyor. Demek ki dirilticiliği çok kesin, geliştiriciliği çok kesin. Hiç şüphesiz daha fazlasını yapmaya çalışacağız. Sorumlulukları çok iyi biliriz. Değerlerin nasıl ortaya çıkarıldığını, ilk tarihini çok iyi biliriz. Sanmayız ki hiç kimse bizim kadar değer nedir, nasıl ortaya çıkarıldı, emek nedir, nasıl sarfedilir, nasıl korunur bilsin. Bunun sahibi biziz ve bunu, bundan sonra da yaşamın en doğru bildiğimiz biçimi olarak, sosyalist biçimi ve kararlılığımızın bir parçası olarak, daha da üstün başarılarla götüreceğiz. Buna varım diyenlerle iyi yürüyeceğiz. Engelleyenlerle, karşı tarafta yer alanlarla en azgın düşmandan tutalım, içimizdeki dolaylı yansımalarına kadar iyi savaşacağız. Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da tüm bunlara karşı daha üstün başarıları sağlayacağız. Ve bunun için gerekirse her gün kendinizi yeniden üretecek ve yöneteceğiz. Başarı için insanımızı yöneteceğiz. Şimdiye kadar öyle olmuştur ve daha fazlası da öyle olacaktır. Ve mutlaka başaracaklardır.

Biz gerek bu sahada sizlerin, gerekse bütün parti okullarımızda bu temelde eğitim görenlerin, bütün savaş cephelerinde savaşanların ve halkımızın 15 Ağustos Atılımı'nın 8 yılının derslerini çok iyi özümseyerek çıkış yapmalarını, yeni dönemi, hız kazanmış daha yoğun devrimci savaş dönemini güçlü karşılamalarını bekliyoruz. Dağda, ovada ve şehirde daha kesintisiz, daha kapsamlı savaş dönemine, savaşın 9. yılına girmelerini, bu şansı çok güçlü kullanmalarını, bunu bütün yaşamın, bütün çalışmaların önüne almalarını, savaşta bu zafer yıllarına bu tarzda yüklenmelerini ve bu temelde partimizin öncülük görevlerine sımsıkı sarılarak mutlaka kazanmalarını diliyoruz. ARGK'nin tüm komuta gücünün gerilla savaşımının taktik esaslarına sonuna kadar bağlı kalmasını ve başarmasını diliyoruz. Dostların da artan desteklerini, hem güç almayı, hem güç vermeyi sürdürmelerini bekliyoruz. Bu temelde yine diyoruz ki:

- Yaşasın 15 Ağustos Atılımı'nın 8. yıldönümü!

- Yaşasın ona öncülük eden partimiz PKK ve ARGK!

- Yaşasın halkımızın gelişen kutsal insanlık ve ulusal kurtuluş savaşı!

- Kahrolsun faşist sömürgeciliğin özel savaşımı ve onun her türlü emperyalist ve işbirlikçi dayanakları!

10 Ağustos 1992

Çekdar yoldaşın şahadeti, gericiliğin ölüm müjdesi, ulusal birliğimizi pekiştirme ve kurtuluş bayrağımızı yükseltme nişanıdır!

"Savaşı geliştirenler hayatlarını ortaya koyuyorlar, inançlarını ortaya koyuyorlar ve en yüce mertebeye ulaşabiliyorlar. Bizlere düşen, bunlara sadık kalmak, bunlara tüm devrimci anlamı verebilmek, iyi sözcüleri olmaktır. Ve bütün bunların bizden istediği savaşın sürdürülmesi değil midir? Yüzlerce şehidin son sözü bu gerçeğin haykırışlarıdır.

Bir yoldaşın bütün canlılığıyla gözümüzün önünde yaşaması bizde bir yürek olur; bir düşünce, bir ruh olur. Bu durum olumsuz yönden etkilenmemize müsaade etmez. Bizler, Kürdistan'ı böylesi şehitlerimizin şahsında daha da büyütürüz, yürürüz. Günler çok ağır da geçse, sizler bugünleri çok anlamlı kılarak yaşayacak ve oldukça olgunlaşacaksınız."

Adı soyadı: Hoşeng MİRZA
Kod adı: Çekdar
Doğum yeri ve tarihi: Derik-Güney Kürdistan-1970
Mücadeleye katılış tarihi: 1989
Şahadet tarihi: 18 Ekim 1991

İçinde yaşadığımız süreç, ezilen halkların, sınıfların kurtuluş sürecidir. Dünya halkları büyük bir istekle ve her zamankinden daha hızlı bir tempoyla ulusal bağımsızlıklarına doğru adım atmaktadırlar. Bu kadar hassas bir gün ve tarihte Kürdistan halkı da tüm varlığıyla yaşamını bir savaş yaşamına dönüştürmüştür. Halkımızın bu kararı, onun kölelik zincirlerinin parçalanması ve ulusal kurtuluşa ulaşması için verilen soylu bir karardır.

Güncel olarak meydana gelen gelişmeler, halkımızın tarihsel başkaldırısını dünyanın gündemine sokmuştur. Kürdistan'ın her alanında; her dağın başında, her ağacın, her kayanın altında bağımsızlık ve özgürlük sesi yankılanmaktadır. Kadın ve çocuk, yaşlı ve genç tüm yaştan insanlarımız, aynı seslе bağımsızlık ve özgürlük istemlerini haykırmaktadırlar. Görülüyor ki bu savaş, halkımızın tarihsel özlemlerini ve kesin kararını ifade ediyor. Düşmanlarımız, bütün savaş yöntemleri ve araçlarıyla tarihin çöplüğüne atılacaklardır. Bu savaşımızla halkımız ulusal bağımsızlığını koruyarak, kölelik ve esareti kendi tarihinde bir daha görülmeyecek bir şekilde yok edecektir. Bundan dolayıdır ki, eğer Kürdistan halkı, bu kadar ağır ve sert bir savaşı sürdürüyorsa; şunu bilmeliyiz ki düşman da sessiz kalmamakta, kendi ölümünü uzatmanın kavgasını vermektedir. Halk savaşımıza karşı düşman bütün yöntemlerini meşru göstererek, tüm olanaklarını bu haksız savaşın hizmetine sokmaktadır.

İşbirlikçi güçlerin tarihimizde oynadıkları rol, ulusal bütünlüğümüzü hep engelleme yönünde olmuştur. Ama tüm bunlara rağmen Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük istemi, bu uğurda sürdürdüğü direniş sönmemiş, günümüze kadar gelebilmiştir. Savaş daha da gelişerek, düşmanın tüm planlarını boşa çıkararak onun ölümünü yakınlaştıracaktır. Bu kadar önemli bir günde atacağımız tek slogan "Her şey ulusal birlik ve kurtuluşumuzun sağlanması için" olmalıdır. Bu slogana bağlılığımızı, ulusal sorunun çözümünde ürettiği bilinç ve pratikle ispatlamak gerekir. Ancak bu şekilde ulusal kurtuluşun bir neferi olduğumuzu kanıtlarız. Bundan başka hiçbir açıklama bu sıfata layık olduğumuzu gösteremez.

Ama eğer biz bu gerçeğe inanırsak, bu slogana göre yürürsek ve bu temelde Kürdistan halkını tanırsak; Kürdistan halkının ulusal parçalanmışlığı ve dökülen kanların hesabı nasıl sorulacaktır, sorusuna bir cevap olabiliriz. Devrim, kendisine engel olan düşmanın ulusal kökenine bakmaz, hatta işbirlikçi hain güçler düşmandan daha fazla düşmanlık yapar; bunu anlamaya çalışırken şu sonucu çıkarabiliriz: Eğer düşman silahlı kuvvetlerini halkımızın ve özgürlük savaşçılarımızın üzerine sürüyorsa bundaki temel dayanakları işbirlikçi, gerici güçlerdir.

Kürdistan tarihine baktığımızda bu tür örneklerin çok olduğunu görürüz. Devrimin yöneleceği bir hedef de böylesi yapılardır. Çünkü bunlar bütün çabaların merkezine dar aile ve aşiret çıkarlarını koymakta, her zaman dış bir güce dayanarak tasfiyeci bir rol oynamaktadırlar.

Parçalanmışlığı kaldırarak, ulusal birliği yaratmak için biz her zaman çağrı yaptık. Ve hala da yapmaktayız. Fakat bazı güçler var ki, Kürt halkının kendi eliyle kendisini katletmesini adeta bir yaşam tarzı haline getirmişlerdir.

Bu güçlerin başında KDP gelmektedir. Ulusal davayı arkadan hançerlemeyi adeta bir gelenek haline getiren bu güçler bugün de bunu içinden geçtiğimiz döneme dayatmaktadırlar. Şunu söyleyebiriz ki KDP, Kürt halkının katledilmesinde herzaman kullanılagelen bir güçtür. Geçmiş ve güncel tarihe böyle geçmiş, böyle ün salmışlardır.

Kürt halkının kurtuluş ve özgürlüğü dışında hiç bir amacı, çabası olmayan, yurt sevgisiyle dopdolu olan halkımızın en kahraman evlatlarının KDP gibi bir güruh tarafından katledilmeleri, işkenceye tabi tutulmaları bu gerçekleri izah etmeye yeterlidir. Halkımızın kahraman evladı olan Çekdar yoldaşın şahadeti olayında hakımıza karşı ne kadar düşmanca bir yapıda olduklarını bu güç bir kez daha göstermiştir. Son marifetleri işte budur. Bu yoldaşımızın şehit edilmesi, başından sonuna kadar hazırlanmış bir planın gerçekleştirilmesidir.

Belli bir süre önce Çekdar yoldaş ile Baran yoldaş, KDP tarafından tutuklanarak zindana atılırlar. Sonradan bu yoldaşlarımız, büyük bir cesaretle KDP'nin memurları karşısında tavır takınarak onları teşhir eder ve yaptıklarına karşı tepki gösterirler. Bu memurlar, yoldaşlarımızın cesaretli tavrı karşısında cevapsız ve çaresiz kalırlar. Ne idüğü belirsiz bu grup büyük bir kin ve nefretle yoldaşlarımıza saldırırlar, daha sonra büyük bir komployla ortadan kaldırmanın çabası içine girerler.

Çekdar ve Baran yoldaşlar ihtiyaçlarını gidermek için dışarı çıktıklarında arkalarından ateş açılmış ve taranmışlardır. Bu tarama sonucu yoldaşlarımız ağır yaralanmışlardır. İşbirlikçi-hain güçler olaya kaçma süsü vererek, vurmalarına gerekçe hazırlamışlardır.

Çekdar yoldaş, yaralandıktan sonra hastaneye götürülür. Fakat Baran yoldaştan şu ana kadar haber alınamamıştır. Bu da şunu göstermektedir: Yoldaşlarımız kaçmamış, bunların tarihsel komplocu karekteri kendisini bir daha ortaya çıkarmıştır. Bu komplolar ile kahraman insanlarımızın kanını dökme işini devam ettirmişlerdir. Yoldaşlarımızın yaralanmasından sonraki tavırları da onların bu niyetlerini açığa çıkarmıştır. Çekdar yoldaş, yirmi gün boyunca ilaçsız, tedavisiz bırakılmakla yetinilmemiş, KDP memurları bir esir muamelesinin de ötesinde ağır bir biçimde üstüne gitmiş ve hastalığını ağırlaştırmışlardır.

Çekdar yoldaş, ölmeyi, onların bu tavırları karşısında tercih etmiştir. Bununla beraber yine direniş ruhu ve devrimciliği bu gericilerin planlarını bozmuş ve ruhlarını adeta karartmıştır.

Çekdar yoldaşın tüm isteği ve çabası taşıdığı direniş ruhunu yoldaşlarına yansıtmak, onlara ulaşmaktı. Çünkü Çekdar yoldaş bu durumda iken birçok yoldaşı, düşmanın saldırılarıyla yaralanmış ve hastaneye kaldırılmışlardı. Yaralı olan yoldaşlarımız Çekdar yoldaşla karşılaşmışlardı. Çekdar yoldaş bu arkadaşlara tüm gerçekleri aktarmıştır. Yaralı haldeyken söylediği şudur: *"Arkadaşlar, içinde bulunduğumuz şu anı iyi görün ve derin düşünün. Şunu iyi bilin ki düşmanın tüm vahşet ve barbarlığının bitmesi için gerici ve işbirlikçi güçlerin ortadan kaldırılmasından başka çıkar yol yoktur. Bunun için biz, tüm engellerin yükünü kaldırarak bu güçlerin gerçekliğini halkımıza kavratmalıyız".*

Bu durumda Çekdar yoldaşın üzerine uygulanan baskıların aynısı, diğer yaralı yoldaşlarımıza karşı da yürütülmüştür. Buradaki KDP'ye bağlı hipokrat yeminini ayaklar altında çiğneyen doktorlar adeta birer canavar gibi yoldaşlarımıza saldırmışlardır. İnsanlıkdışı bu uygulamalara karşı sessiz kalmayan hasta, yaralı yoldaşlarımız bu durumlara karşı açlık grevine girmek zorunda kalırlar.

Burada görünen bunların ne kadar insanlıktan, Kürt halkının insancıl geleneklerinden uzak olduklarıdır. Bundan dolayı bu uygulamalara karşı çıkarken yaşanan ölüm, vahşet altında yaşamaktan daha iyidir. Bunu gören hastanenin diğer doktorları tepki göstermiş ve bu durum ancak böylece ortadan kaldırılabilmiştir. Fakat burada önemli olan bu kasap doktorların kararlarından vazgeçmeleri değil; Kürt insanının kanını dökmekte ne kadar istekli olduklarıdır. Çekdar yoldaş, bunların bu vahşi gerçeğini gerek kurşunlanmasıyla ve gerekse de hastanede tedavi edilmeyip ölüme terkedilmesiyle tüm Kürdistan halkına göstermiştir.

Hoşeng Mirza (Çekdar) yoldaş, Güney-Batı Kürdistan'ın Derik kazasındandır. 1970'te yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, ve böyle bir ortamda büyümüştür. İlkokul, ortaokul ve liseyi Derik'de bitirmiş, lise döneminde ise partiyle tanışmıştır. Gerek yurtsever bir ailenin çocuğu olması ve gerekse PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, bunların yanında mücadeledeki şehit yoldaşların etkisinde kalması, Çekdar yoldaşı mücadelemizin saflarına çekmiştir.

Çekdar yoldaş, parti ile ilişkiye geçtikten sonra ilk önce aydınlar grubunda çalışmaya başlamış ve çalışmalarında oldukça başarılı bir pratik sergilemiştir. Liseyi bitirdikten sonra Şam'da elektrik mühendisliğine devam etmiş ve bununla beraber yoğun olarak devrime hizmet etme çabasını da sürdürmüştür. Aktif mücadele etme istemi Çekdar yoldaşı okulu bırakmaya iter. Bundan böyle Şam'da örgütsel faaliyetleri yürütür. 1990 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giderek eğitimden geçen Çekdar yoldaş partimizin yetkin ve sadık bir neferi olur. Parti çizgisine yürekten ve bilinçle bağlı olan Çekdar yoldaş, devrimin istemlerini herzaman her şeyin üstünde görmüştür. Tek isteği ulusal kurtuluş mücadelemizin büyüyüp gelişmesiydi. 1991 baharında kendi isteğiyle Botan mıntıkasına ayak basarak savaştaki yerini alan Çekdar yoldaş, savaşçı yeteneğini geliştirir ve büyük bir paratik tecrübe kazanır. Daha sonra partimiz tarafından başka bir görevle görevlendirilen Çekdar yoldaş, Güney Kürdistan faaliyetlerine gönderilir. Böylece Çekdar yoldaş Güney Kürdistan'ın Diana, Rewanduz, Herir, Şaklawa gibi alanlarında faaliyetlerde bulunur.

Bir atasözün söylediği gibi: "Altının gerçek cevheri ateşte anlaşılır, yiğit ise savaşta ortaya çıkar." Gerçekte devrimci, zor günlerde halkın içinde tanınır. Çekdar yoldaş devrim yolunda çok çaba sarfetti. Tarihimizin bu zorlu döneminde şahadetiyle görevlerimizin ağırlığına parmak bastı. Sıcak bir ruh yapısına sahip olan Çekdar yoldaş, yorulmak nedir bilmeden, azim, çoşku dolu çalışması, çevresi için bir moral kaynağı olarak yoldaşlarla uyumlu çalışması onu sevdiren, çekim merkezi haline getiren özellikleriyle şehitler kervanına katılmıştır.

Çekdar yoldaş 18 Ekim 1991'de akşam saat 18.00 de Hewler Hastanesi'nde şahadete ulaşmıştır. Güney Kürdistan'daki halkımızın trajedisine son vermek için harcadığı emek, döktüğü kanın büyük bir anlam ve ifadesi vardır. Böyle bir insan herkesin gurur duyacağı yüce bir kişiliktir.

Bizim varlığımız, şehitlere güven ve inançla bağlılık temelinde olacak ve onların bıraktıkları yolun ardılları olacağız. Çekdar yoldaş bir diken gibi tüm gerici ve işbirlikçi güçlerin gözlerine batmıştır.

Bu şehitlerin yolunda giden Kürdistan halkı kölelik zincirlerini kıracaktır. Ve Kürdistan halkının, şehitleri gönlünde yaşatması bağımsızlık ve özgürlüğün garantisidir. Burada biz görevimizi tanımada, bu kutsal görevde şehitlerin yolunda ve halkımızın isteklerine bağlı olarak, bunun kendi görevimiz olduğunu bilmekteyiz.

Çağrımızı yine tekrarlıyoruz; "Neden bu kadar kan dökülüyor? Onlarca kahramanın şehit edilmesinde kimin çıkarı vardır?"

Kürdistan halkı, bu aşamadan sonra insanlarımızın böylesine şehit edilmesine hoşgörü ile yaklaşamaz. Partili militanlar, yoldaşlarının ardılları olarak buna artık sessiz kalmaz. Halkımız ve partimiz kendi içindeki düşmana yaşam hakkı tanımayacaktır.

Halkımız, şunu sormalıdır; "Çekdar yoldaşın şehit edilmesinin sebebi nedir?"

Kürdistan kahramanlarının kanına susamış bu eli kanlı canilerden mutlaka hesap sorulacaktır.

Bundan sonra Kürt halkı, birkaç kişinin çıkarları için kendi çocuklarının kanının dökülmesine müsaade etmeyecek ve böylesi cinayetleri hiçbir zaman affetmeyecektir. Kürt halkının düşmanları, şehitlerin Kürdistan toprağına dökülen kanında boğulacaktır.

Çekdar yoldaş, kadın-erkek, yaşlı-çocuk tüm Kürdistan halkının yüreğinde yaşıyor!

- Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!
- Ulusal kurtuluş şehitleri Kürdistan halkının bağımsızlık ve kurtuluş sembolleridir!
- Kahrolsun sömürgecilik ve her türlü ihanet!

Sömürgeciliği ve yerli işbirlikçiliği şahadetleriyle kahreden Harun ve Necat yoldaşlar, zafer güneşinin sönmeyen ışıkları oldular

Ulusal kurtuluş mücadelemiz 1991 yılını büyük kazanımlar elde ederek kapatırken, 1992 gibi kader belirleyici bir yıla çok kapsamlı hazırlıklar temelinde girmiştir. Gerek gerillanın, gerekse de halk kitlelerinin geliştirdikleri eylemler, çetin kış koşullarının tüm engellemelerine rağmen, sömürgeciliği çok zor duruma sokmuştur. Zaten yaşadığı siyasi buhrana, bir de ekonomik buhranın eklenmesiyle çöküşü daha da hızlanan TC rejimi, bağımsızlık savaşımızın hızlı gelişimi karşısından tümden çözümsüz bir duruma girmiştir. Dolayısıyla son kalp atışlarını biraz daha uzatabilmek için can havliyle kitleye saldırmakta, komplo ve katliamları gündeme getirerek son kozlarını da oynamaktadır. Kitle direnişimizin büyüdüğü bir dönemde, kitlelere yönelik saldırılarını, kontr-gerilla terörünü yayma biçiminde sürdüren düşman, mevcut mevsim koşullarını fırsat bilip faşist ordu birlikleri vasıtasıyla gerçekleştirdiği operasyonlarla bahar taarruzumuzun etkisini kırmayı hedeflemişti.

Öte yandan Güney'deki işbirlikçi uşak kesimini bize karşı harekete geçirerek kendi açısından sonuçlar almaya çalışmıştır ve çalışmaya devam etmektedir.

TC ve emperyalizme sadık uşaklığıyla tanınan KDP, mücadelemizin birçok atılım döneminde dayattığı komploları gibi, "Ya ölüm, ya bağımsızlık" şiarıyla 1992 yılını kazanma temelinde düşmanın üzerine yürüdüğümüz bir dönemde de aynı alçakça tutumun içine girmiştir. Mücadelemizin gelişimini engellemek için TC'nin başlattığı katliam ve saldırılardan geri kalmayan KDP güçleri, son olarak **M. Nezir ŞİMŞEK (Harun)** ve **Necat** yoldaşlarımızı da, Zaxo yakınlarında düzenledikleri bir komployla katlettiler.

Bilindiği gibi, KDP'nin tarihi oluşumu ve gelişimi komplolarla, entrikalarla doludur. Bu feodal ihanet odağı Kürdistan ve Kürt halkı adına yola çıktığını iddia ederek, yıllarca halkımızı kandırmış, bununla da yetinmeyerek halkımızın tüm değerlerini ailesel ve sınıfsal çıkarları temelinde tüm emperyalizme ve sömürgeciliğe peşkeş çekmiş, pazarlamıştır. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin amansız kuşatması altında bulunan halkımız, önder gücü PKK tarafından yükseltilen mücadeleye sahip çıkması, içinde İ-KDP'nin de yer aldığı düşman cephesini alabildiğine tedirgin etmekte ve bu nedenle de partimiz, yöneltilen saldırıların odaklaştığı merkez olmaktadır. İ-KDP'nin de bu saldırı furyasındaki rolü, alçakça komplolarla güçlerimize yönelmektir. KDP, sadece günümüzde yaptıklarıyla gerçek yüzünü ortaya koymamıştır. Halkımızın öncüsüzlüğünden yararlanarak kendilerini yaşatmışlardı. KDP'nin tarihi tamamen suçlarla doludur; birçok devrimci yurtseveri katlederek, kendi konumunu sağlama almaya çalışmıştır. Kürt halkının düşmanlarının bir beslemesi olan bu çeteler odağı, düşmandan daha sinsi ve daha telikelidir. Bu anlamda düşman, yurtsever güçlere yapamadığı saldırıları bu tür gerici-işbirlikçi eşkıyalar eliyle yapmıştır ve yapmaktadır.

İ-KDP şefleri, halkımızın ve onun öncülerinin tertemiz kanlarını dökmeyi bir meslek haline getirerek bu işin ticaretini yapmaktadırlar. KDP'nin kesinlikle halkımıza vereceği hiçbir şeyi yoktur. Tamamen kanla, canla yaratılan halkımızın kutsal değerlerini düşmana peşkeş çekmekte ve pazarlamaktadır. Bunun için KDP, Kürdistan halkının ulusal anlamda uyanması, kendi çıkarları temelinde savaşmalarını istememektedir. Halkımızın en meşru hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük istemlerine tahammül etmemektedir. Bunların yaptıklarının, hem Baas rejiminin, hem TC faşizminin ve hem de diğer düşmanlarımızın yaptıklarından hiçbir farkı yoktur.

KDP, tarihi boyunca Kürt halkına acı, ızdırap ve zulümden başka hiçbir şey vermemiştir. Ama, artık halkımızı eskisi gibi kandıramayacakları da açıktır.

Partimiz PKK öncülüğünde ülkemiz Kürdistan'ın Kuzeyi'nde yükselerek, diğer parçalara yayılan ulusal kurtuluş mücadelemiz tüm düşmanlarımızı olduğu gibi KDP'yi de korkutmuş, ölümünü yakınlaştırmıştır. PKK'yle başlayan Kürt halkının birlik, beraberlik ve kaynaşma hareketi ulusal kurtuluş mücadelemizi yıkılmaz bir kale haline getirirken, "kader" diye empoze edilen, tarihi başaşağı gidişi durdurmuş, başkaldıran, savaşan bir halk gerçekliği, onurlu bir tarihi yaratmıştır. Kürdistan halkı, öncüsünün şanlı bayrağı altında yüzyılların kölelik uykusundan uyanmış ve çıplak yüreğiyle başkaldırıyor. Halk kitleleri, düşmanın silahına, topuna, uçağına karşı elele tutuşup, yaşlısı-genci, kadını-çocuğuyla ellerine geçirdikleri taşlarla, sopalarla savaşıyorlar. Kitleler ulusal bağımsızlık ve özgürlük şiarlarını haykırarak şehitlerini bağırlarına basıyor ve sahip çıkıyorlar. Emperyalizm ve TC sömürgeciliği mücadelemiz karşısında çaresizliğini, acizliğini yaşayarak, yenilginin eşiğine geldiği bir dönemde ve yine TC'nin halkımıza kontr-gerilla eliyle yöneldiği, yurtseverleri katlettiği bir savaşta, başta KDP'nin yoldaşlarımıza yönelik sinsi ve sinsi olduğu kadar da alçakça komplolar içine girmesi kesinlikle tesadüfi değildir. KDP, mücadelemizin ilk yıllarından beri onlarca yoldaşımızı komplolarla, entrikalarla katletmiştir. 1982'de **Süleyman TUĞCU**, yine 1982'de Hezil çayında 8, ayrıca 1985'te 8 ve daha nice yoldaşımızı katletmişlerdir. 1991 yılında Şaklawa civarlarında, **Şentürk YILDIZ (Havar)** ve **Abdurrahman DOĞU (Amed)** yoldaşlarımızı şehit etmişlerdir. Yine 1991'in sonlarına doğru **Hoşeng MİRZA (Çekdar)** yoldaşımızı çok alçakça şehit etmişlerdir. Ve şimdi de **Harun** ve **Necat** yoldaşlarımızı 14 Ocak 1992'de Zaxo'nun Simbla civarlarında komplo sonucu şehit etmişlerdir.

Harun yoldaş 1964 yılında Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinde dünyaya geldi. Ailesinin ikinci büyük çocuğudur. Doğubeyazıt, Ağrı dağının hemen eteklerine düşen düzlük bir yerdedir. Kürdistan'ın isyanlar tarihinde Ağrı şanlı bir yere sahiptir. Harun yoldaş, Kürtlük duygularının çok canlı olduğu Doğubeyazıt'tan Ağrı'nın isyana çağıran endamlı yükselişinin, insanı intikam hırsıyla dolduran yüce duruşu altında büyüdü. Ağrı her haliyle Kürdistan'dı, özgürlüktü, yaşamdı. Bu nedenle Harun yoldaşın Ağrı'ya özel bir sempatisi vardı. Onda kendisini görüyordu. Halkını, vatanını, "mezara gömdük" denilen Kürdistan'ı görüyordu Harun yoldaş. Daha küçüklüğünde bile Ağrı'ya bakınca gözleri yaşlarla dolardı. Ve Harun yoldaş tamamen bu duygularla, bu hırsla dolarak büyüdü. O, ta o zaman tüm yaşamını halkına, vatanı Kürdistan'a adamaya karar kılmıştı. Kim O'nu durdurabilirdi, kim engel olabilirdi?

Büyümüş, ilkokulu bitirmiş, ortaokula başlamıştı. Bir arayış içindeydi. Kesinlikle bu yaşam O'nu tatmin etmiyordu. Sömürgeci TC rejiminin, ülkesi Kürdistan'daki varlığını, kurum ve kuruluşlarını gördükçe kahroluyordu.

12 Eylül öncesi Kürt reformist örgütlere sempati duymuş ve kısa bir süre için de olsa saflarında yer almıştı. O dönem **Mehmet OKÇU** ve **Hamit DÜNDAR** gibi partili yoldaşlarımızı tanıyınca ve ulusal kurtuluş siyasetimizi öğrenince partiye olan sempatisi artmaya başladı. Verilen görevleri ne pahasına olursa olsun yerine getirmeye çalışan Harun yoldaş, sonsuz çaba ve gayretle çevresini, arkadaşlarını örgütler, parti saflarına çekerdi.

12 Eylül'den sonra düşmanın yoğun yönelimleri sonucu Harun yoldaş belli aralıklarla birkaç kez tutuklanmış ve partinin direnişçi ruhunu sonuna kadar sergilemiştir. İki çocuk babası olan Harun yoldaş, 1990 yılının sonlarına doğru, aktif olarak gerillaya katılır. 1990 kış dönemi eğitim faaliyetlerine güçlü bir katılım sağlar. Teknik el becerikliliği ve kavrama yeteneğinin güçlü olmasından dolayı, uzun süre basın-yayın faaliyetlerinde yer alan Harun yoldaş, daha önce geçirdiği trafik kazasından dolayı ayağındaki şişmiş yara, O'nu her ne kadar rahatsız ediyorsa da hiçbir zaman önünde bir engel olarak görmüyor, her türlü göreve coşkulu ve sevinçli bir şekilde koşuyordu.

1991'de Güney faaliyetlerine katılan Harun yoldaş, fedakarlığı, çalışkanlığı ve uyumluluğu ile hemen göze çarpıyordu.

Tarih 14 Ocak 1992 idi. Harun ve Necat yoldaşlar Zaxo'ya bir görev nedeniyle gitmişlerdi. Tarihi boyunca ihanet etmiş, komploculuk karakteri olan KDP, yoldaşlarımızı çok sinsi ve alçakça şehit etti.

KDP, KDP olalı tamamen Kürt halkının bağımsızlık mücadelesine düşmanlık çizgisi izlemiştir. Ölümü yaklaşıyor, kuduruyor. Hiçbir güç KDP ihanet odağını, PKK'nin ve Kürdistan halkının intikam kılıcı önünden kurtaramaz, kurtaramayacaktır. Uşaklığını büyük hızla yerine getiren KDP, Kürdistan halkına çektirdiklerinin hesabını mutlaka ama mutlaka verecektir. KDP, PKK'nin yükselttiği mücadelede zafere yürüyen halkımızın ayakları altında ezilmeye mahkumdur. Şehitlerimizin kanı kesinlikle yerde kalmayacaktır.

Şehitlerimizi güzel, candan tatlı olan, özgür ve bağımsız Kürdistan'ı armağan edeceğiz!

Murat yoldaş, seni engin yurtseverliğin ve direnişçi azminle anarak unutmayacağız!

Adı, soyadı: Murat GÜNGÖR
Kod adı: Amed
Doğum yeri, tarihi: Palu-Gökdere nahiyesi, 1971
Katılış tarihi: 1990
Şahadet tarihi: 1991

Halk tarihimizde, ulusal direniş ve dirilişin adı olan 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı devrimci coşku, direnişçi ruh ve siyasi gelişmelerin süreklilik kazanmasında belirleyici rol oynayan gerillanın silahlı direniş mücadelesinden etkilenerek, devrimci mücadeleye 1984'lerde sempatisi başlayan Murat yoldaş, TC sömürgeciliğine karşı halkımızın başkaldırılarına imzasını atan Palu'nun Gökdere nahiyesinde, orta halli bir ailenin ortanca çocuğu olarak, 1971 yılında dünyaya gözlerini açtı. İlkokul mezunu olan Murat yoldaş, memur olan babasının kaza geçirmesi üzerine, ailenin geçim sorumluluğunu üstlenmesi zorunluluğu, onu küçük yaşlardan itibaren çalışmaya zorlar. Şantiye vb. yerlerde çalışarak ailesine bakar. Bu durum, onda sorumluluk duygusu, olgunluk, dayanıklık vb. özelliklerin gelişmesine yol açar. Bu yapısı ile ailenin en çok sevilen çocuğu haline gelir.

Yurtsever köylü özellikleri olan Murat yoldaş, 15 Ağustos silahlı direniş atılımıyla partiye sempati duymaya başlar. Silahlı gerilla mücadelesinin boyutlanması giderek sempatisini pekiştirir. Düşmanın mücadelemize yönelik sözlü ve yazılı saldırı propagandalarına karşı, çevresinde parti mücadelesinin haklılığını savunarak, ilişkisiz ve sınırlı da olsa yurtseverlik görevlerini yerine getirmeye çalışır. 1989 yılına kadar hem çalışan ve hem de gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin gönüllü propagandasını çevresinde ve çalıştığı yerlerde yapan Murat yoldaş, ailesinin evlilik dayatmalarına gösterdiği tepki sonucu, belli bir süre aileden kopar ve ardından yurtdışına (Almanya'ya) gider.

Almanya'da parti ile ilişkiye geçinceye kadar, Türkiye ve Kürdistanlı işçiler arasında propaganda çalışmalarını sürdürür. Dürüst, kararlı yurtsever yapısı ile çevresinde saygı uyandıran Murat yoldaşın, sözde kurtuluş davası uğruna Avrupa'nın kokuşmuş mültecilik batağına saplanan reformist Kürt küçükburjuva çevrelerin (Komkar'ın) onu düşürme çabalarına, engin yurtseverlik silahıyla karşılık vererek, *"PKK önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemeyenlerin devrimciliğinden, ilericiliğinden söz edilemez. Ben PKK'yi değil, mücadelesini destekliyorum. PKK'yi, PKK yapan da mücadelesidir. Söylenecek ve yapılacak tek şey varsa, o da mücadeleyi şartsız desteklemektir"* biçiminde sergilediği tutum, bir yurtseverin, her koşul altında görevlere nasıl doğru yaklaşması gerektiğine ışık tutuyordu. Bu yaklaşım aynı zamanda, büyük değerlere sahip çıkmanın, korumanın da ifadesi oluyordu. Kararlılık düzeyinde partiye sempati duymaya başlayan Murat yoldaş, *"Belli düzeyde de olsa edindiğim ulusal ve sınıfsal bilinçle mücadeleye atılmasaydım, benim de oportünistlerden farkım kalmazdı"* diyerek, partiye katılmasının gerekliliğini vurguluyordu.

1990 yılının başlarında partiye katılan Murat yoldaş, alındığı iki aylık merkezi eğitimden sonra, ülkeye dönme talebiyle parti karşısına çıkar. Partinin onay vermesini büyük bir coşku ve sevinçle karşılar. Sorumlusu olduğu görev alanlarında, yüksek sorumluluk bilinciyle kitle

faaliyetlerine yönelir. Çalışmalarında başarılı bir grafik çizen Murat yoldaş, Ağustos 1990'da Akademi sahasına gönderilir. Uzun süre Akademi'de gördüğü öğrenimle politik ve siyasi olarak kişilik dönüşümünü gerçekleştirir. Mart 1991'de ülke pratiğinde yer almak üzere Orta Eyalet'e görevli giden Murat yoldaş, IV. Ulusal Kongre kararları ışığında, parti siyasetinin egemen kılınması inancı, kararlılığı ve cesaretiyle, yaşamın her alanında örnek bir pratik sergiler. Aynı yıl ve aynı bölgede düşmanla çıkan bir çatışmada son nefesine kadar **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî PKK"**, **"Bijî Serxwebûn"** sloganlarını haykırarak ve direnerek şehit düştü.

Murat yoldaş, engin yurtsever kişiliğiyle ülke, halk ve parti değerlerini en zor koşullarda temsil etmenin, korumanın ve geliştirmenin yüksek sorumluluk bilincinin adı olarak, özgürlük mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır.

M. Ali ve Cemşîd yoldaşların komutası altında zafere dek savaşacağız!

*Partimizin IV. Ulusal Kongresi ardından yapılan planlamalar çerçevesinde bir grup yoldaş Dersim alanında görevlendirilir. Görevlendirilen grubun arasında **M. Ali** yoldaş da bulunmaktadır.*

*Yine, Muş sahasında genç bir savaşçı olarak parti saflarına katılan **Cemşîd** yoldaş, eğitim amacıyla Dersim alanına gönderilir ve 1990-91 kış eğitim sezonunda, eğitim faaliyetlerine katılarak, bahar atılımında aktif bir savaşçı olarak yer alır.*

M. Ali yoldaş:

Aslen Güney Kürdistanlı olan **M. Ali** yoldaş Hukuk Fakültesini bitirdikten sonra bir dönem avukatlık yapar. Parti saflarına katıldıktan uzun bir süre sonra Dersim alanında görevlendirilen M. Ali yoldaş, bir birliğimizin içinde yer alır. Mercan Karakolu baskını sırasında roketatar kullanan M. Ali yoldaşın yanında, yardımcı olarak Cimşid yoldaş görevlendirilir. Her iki yoldaşımız görevlerini icra ederlerken bir talihsizlik sonucu roketin beklenmedik anda infilak etmesiyle şehit düşerler. Gelişme istidadını gösteren her iki arkadaşın kısa sürede şehit olmaları mücadelemiz açısından beklenmedik acı bir kayıptır. Bu arkadaşlarımızın şahadetleri arkasından gözyaşı dökecek değiliz. Fakat isterdik ki, bu yoldaşlarımız amaçlarına ulaşabilmek için biraz daha yaşayıp çaba sarfedebilsinler. Büyük gelecek vaad eden yoldaşlarımızın, erkenden aramızdan ayrılmaları, elbette ki istenmeyen bir durumdur. Bu konumda olan yoldaşlarımızın, halkımıza ve bizlere verecekleri çok şey vardır ve mücadelemize hizmetleri daha sonuç alıcı olur. Bizler de kendimiz için lazım olanı, bu hizmetlerden almış olurduk.

Öncelikle Mehmet Ali yoldaşın temel bazı özelliklerine değinmekte yarar vardır. M. Ali yoldaş, birçok alanda ve grup içerisinde yer alarak faaliyet yürüttüğünden dolayı, partinin birçok savaşçı, kadro, komutan ve komutan adayları tarafından yakınen tanınmaktadır. M. Ali yoldaş, kendisini, çevresini ve ilişki kurduğu her insanı çok güçlü eğiten, güncel, somut siyasal gelişmeleri takip ederek ve parti çizgisi doğrultusunda yorumlayarak değerlendiren, yanındakileriyle tartışan ve bu temelde derinleştiren güçlü bir özelliğe sahipti. Bu konuda gerçekten ikna edilmiş ve etrafındaki yoldaşlarını da eğitim temelinde ikna eden bir kişilikti. Kürdistan'ın Güney parçasında doğup büyümesine rağmen, Kürdistan toplumunun genel özellikleriyle birlikte, alanların özgülündeki toplumsal gerçekliğimizi derinliğine kavramış ve özümsemişti. Bunun için de gittiği her yerde yoldaşlarıyla ve halkla kaynaşabilen, rahatlıkla kendisini ilgi merkezi haline getiren, çevresini ve kendisini eğitmekten usanmayan, kendini dönemin emrettiği görevlere göre hazırlayan hem iyi bir eğitimci ve hem de iyi bir propagandacıydı. M. Ali yoldaşın şahsında somutlaşan bu özellik, PKK militan kişiliğinin bir özelliğidir. PKK militanlarının tümünün esas alması gereken bu özellik, Kürdistan toplumunun tarihsel ve toplumsal gerçekliği göz önüne getirildiğinde zorunludur. Aynı zamanda bu, döneme göre sürekli yenilenmek için de vazgeçilmezdir. Sömürgeci egemenlikten kaynaklanan toplumsal geriliğin, bilinçsizliğin aşılması için, devrim gibi soylu bir dava için yola çıkan bireylerin öncelikle kendilerini ve çevresindekilerini sürekli yenilemeleri bir zorunluluk olarak ortaya çıkıyor.

M. Ali yoldaş, askeri alanda da yetkin bir komutandı. O, zamanını hiç boş geçirmez, fedakarca her işe koşarak çalışırdı. Görevlerine oldukça bağlıydı. Bu özelliğiyle, mücadelemizin Dersim alanında geliştirilmesinde küçümsenmeyecek düzeyde emek sahibidir. Son görevi olan Mercan Karakol eylemine yöneldiğinde, oldukça coşkulu ve gözüpekti. Aslında bu özellik, birazda düşmana karşı duyduğu öfke ve intikam olgusuyla bağlantılıdır. Türk sömürgeciliğine karşı yüksek bir saldırı ruhuyla savaşma istemi ve bu yönlü pratiği, O'nun, düşman kavramına nasıl yaklaştığını çok somut olarak ortaya koyuyordu. O, Kürdistan'da yitirilen tüm değerlerin, düşmana amansız darbeler vurup, egemenliğine son verilerek kazanılacağının bilinciyle hareket ediyordu.

M. Ali yoldaş, partinin verdiği görevlerin arasına hiçbir ayrım koymaksızın, görevin büyüğüne-küçüğüne bakmaksızın, ulusal kurtuluş mücadelesine daha fazla emek katmanın çabasıyla hareket ediyordu. En zor görevlerde, eylemler esnasında özellikle saldırı grupları içinde yer almayı her zaman tercih ederdi. O, partiyi kendileriyle uğraştırmak ve parti çizgisi ve yaşamının dışında bir yaşam ve ilişkiyi, minnete dayalı bir görev anlayışını dayatan tutumlara karşı, PKK militan tavrını hemen sergilemekten kendini alıkoymazdı. Bu konumuyla parti çizgisi ve yaşamının amansız savunucusuydu. O, *"Parti, hiç kimseye minnetle-ricayla görev vermez, parti değil, kişiler partiye minnettardır. Ve kaldı ki ulusal bağımsızlık için savaş, bunun için devrimcilik minnet meselesi değildir. Bu bir vatan ve namus borcudur, kendine insanım diyen herkesin sahip çıkması gereken bir davadır, sosyalizm için bir görevdir ve ona bağlı olmanın bir gereğidir"* deyip, kişilerin kendilerini olumsuz tutum ve davranışlara terk etmelerine itibar etmez, kendini bu duruma koyanlara taviz vermezdi. O, hiçbir kişisel endişeye, kariyere kapılmaksızın tereddütsüzce görevlere sahip çıkar, yerine getirilmeyen işleri tamamlardı. İşte şahadete ulaştığı son eylemde de böylesi bir tutumu takınmıştı. Biz, M. Ali yoldaşı bu özellikleriyle tanıyoruz. O'nun anısı, bizim zihnimizde dipdiri ve sağlamdır. O, her zaman bizlerle beraber yaşayacak, zafere dek O'nun manevi komutası altında savaşı geliştirecek, bağımsız, birleşik, özgür Kürdistan'ı inşa edeceğiz. O, PKK'nin militan özelliklerini şahsında ve yaşamında somutlaştıran yılmaz bir neferdir. O'nu partimiz ve halkımız her zaman anacak ve yaşatacaktır.

M. Ali yoldaş, Güney Kürdistan parçasında doğup büyümesine rağmen, Kuzey parçasındaki halkımızla kaynaşmada zorluk çekmedi. Girdiği her ortamı iyi değerlendirip kavrama ve oldukça canlı bir ortam yaratma özelliğine sahipti. O'nun için de, gittiği her yerde, ilişki kurduğu her alanda adeta ilgi oladağı durumundaydı. O, bu kaynaşmayı iyi bir eğitim ortamına dönüştürür ve bilincini, düşüncesini halkla paylaşmanın çabasına girerdi. Dil farklılığı konusunda belli bir zorluğu yaşasa da, bunu asla gerekçe yapmaz, daha fazla nasıl katkıda bulunabileceğinin hesabına yönelerek, nasıl hareket edilmesi gerekiyorsa ve parti neyi emrediyorsa onu yapardı.

M. Ali yoldaş, ideolojide tavize yanaşmayan ama, kolektif çalışma esaslarını uygulamak için pratik yaşamda esnek davranırdı. Parti birliğinin sağlamlaştırılması, halk birliğinin yaratılması için bu zorunluydu ve O, bu bilinçle hareket ediyordu. M. Ali yoldaş, beraber hareket ettiği tüm birliklerde, böylesi bir ruhun yaratılmasının öncüsü olmuştur. Kendisiyle birlikte yaşayan ve savaşan tüm yoldaşlar, O'nun bu olumlu özelliğinden ve uyumlu yaşamından bahsederler. Bizler de, O'nunla beraber

*Soldan sağa: **Cemşîd** (ikinci) ve **M. Ali** (dördüncü) yoldaşlar*

yaşadık. O'nunla birlikte kaldığımız sürece, olumsuz bir davranışına tanık olmuş değiliz. O, görevlere sonuna kadar bağlı, yoldaşları ve halkla ilişkilerinde eğitici, öğretici, uyumlu ve kolektif yaşamı esas alan, parti dışı yaşamın düşmanı olan sade, olgun bir yoldaştı.

Parti saflarında uyum gösterme, önemli bir konu olarak ortaya çıkıyorsa, parçalanmışlığın yarattığı ayrılık birlikte yaşamayı zorunlu kılıyorsa, M. Ali yoldaş, bunun temsilydi. Parçalanmışlığın sonucu olarak birlikler, birimler, aileler, aşiretler biçiminde birbirinden kopuk yaşayan halkın birleştirilmesi için, ulusal kurtuluşçu militan kişilik gerekiyorsa, bu kişilik en iyi ifadesini M. Ali yoldaşın şahsında bulmuştu. Biz M. Ali dediğimizde, O'nu bu özellikleriyle tanıyor ve yüreğimizde sürekli yaşayan bir yoldaş olarak anıyoruz.

M. Ali yoldaş için belirttiğimiz bu özellikleri, O'nun şahadeti vesilesiyle dile getirdik, ancak O'nu yeterli anlattığımız inancında değiliz. O'nu hangi yönüyle anlatmaya kalksak tam dile getiremeyiz. O'nu kelimelerin gücüyle tanımlamak, anlatmak mümkün olmuyor. Şehit oluşunun yıldönümü nedeniyle M. Ali yoldaşı anarken, anıya bağlılığın bir gereği olarak, temel bazı özelliklerine değindik. O'nu anarak, O'nun kişiliğini kendimizde yaşatacağız. O'nunla birlikte, şehit düştüğü eylemde yer alan arkadaşları olarak, O'nun anısına bu yazıyı kaleme alırken, partiye, halka ve davaya bağlılığın önemini bir daha kavrıyor, bilince çıkarıyor ve görevimizin erbabı olmak için and içiyoruz. O, yaşam ve mücadelesiyle zihnimizi böyle aydınlatmış, düşmanın üzerine nasıl yürümemiz gerektiği konusunda bizi her yönüyle netleştirmiş ve yetkin kılmıştır.

Biz, M. Ali yoldaşın militan devrimci özelliklerini kendimize esas alarak, bundan sonraki yürüyüşümüzün daha sağlam olabilmesi için kendimizi yeniden gözden geçiriyor ve özeleştirimizi yapıyoruz. M. Ali yoldaşı anarken, O ölmedi, aramızda yaşıyor ve biz yaşatacağız diyoruz. O, halkımızın çok değerli bir evladı ve ARGK'nin bir komutanıydı; O'nu, halkımız yaşatacaktır.

Cemşîd yoldaş:

M. Ali yoldaşla birlikte, aynı eylemde şehit düşen **Cemşîd** yoldaş, çok genç bir savaşçıydı. Parti saflarına Muş ilimizde katılmış ve eğitim amacıyla Dersim alanına gelmişti. Cemşîd yoldaş, 1990-91 kış eğitim devresine katıldı, eğitimden aldığı güçle militanca pratiğe yöneldi.

Cemşîd yoldaş, parti mücadelesine katılıp eğitim alanına geldiğinde deneyimsiz ve tecrübesizdi, ama inançlıydı ve partiye bağlıydı. Bunun için bilinçle donatılmasi, pratik tecrübe temelinde eğitilmesi gerekiyordu. Partinin, kendisine sunduğu bu hizmete gerçekten layık olmasını bildi ve kısa bir süre içinde yetkinleşerek savaşçılık konumundan sıyrılarak, önemli sorumluluklar alabilecek bir düzeye ulaştı. Eğitim sürecinde bir yandan okuma-yazmasını geliştirirken, diğer yandan araştırıp inceliyor, diğer ülke devrimlerinin pratik deneyimlerini dile getiren romanlar okuyarak sonuç çıkarıyordu. Eğitim, kendi seviyesini aşan bir düzeyde olmasına karşın, O, büyük bir duyarlılıkla izliyor ve dinliyordu. Tartışmaların daha güçlü geçmesine önayak oluyor ve bu nedenle sorular soruyor, en ince noktalara kadar her şeyi öğenmeye çabalıyordu. Toplumsal bir özellik olan sohbetçiliğe yer vermez, bunun yerine parti çizgisini kavramak için yoğunlaşıyordu. Bunu yaşamında ve günlük ilişkilerinde hep hissettiriyordu. 1991 baharına ulaştığımızda, artık Cemşîd arkadaş, savaş sorunlarına cevap verecek düzeyde kendisini yetkinleştirmiş ve PKK'nin militan vasıflarını şahsında somutlaştırmıştı.

Cemşîd yoldaş, verilen görevlere son derece bağlıydı. Şehit düştüğü gün, kendisine roketatar yardımcılığı görevi verildiğinde coşkuyla karşılamıştı. Eylem planlaması ve işbölümü tartışmasının yapıldığı saatlerde kendisinin görevi belirlendikten sonra, O'nda yaşanan coşkuyu, mutluluğu ve sevinci ifade etmek gerçekten zor. O, bu mutluluğunu yoldaşlarıyla paylaşmak istiyor ve onlara da büyük bir güven kaynağı oluyordu. Cemşîd yoldaşın görevine bu denli coşkuyla sarılması, partiye, halka ve yoldaşlarına bütün ruhuyla sarıldığının bir ifadesiydi.

Cemşid yoldaş, kısa mücadele pratiğinde halkla tam bütünleşmişti. Köylere inen grupların arasında Cemşid yoldaş olmayınca, halk "ne oldu, Cemşid nerededir" diye merakla sorar, mutlaka durumunu öğrenirdi. Halkımız, Cemşid yoldaştaki canlılığı, ataklılığı, güleryüzlülüğü ve coşkuyu arıyor ve O'nu bu özellikleriyle kendisine yakın buluyordu. Yine Cemşid yoldaş, ağırbaşlı, olgun ve oturaklı kişiliğiyle kendisini halkın bir parçası haline getirmişti. Bu nedenle herkesi tanıyor, seviyor ve sayıyordu. Cemşid yoldaş şehit düştükten sonra köylere indiğimizde, şehit olduğunu duyan herkes ağlıyor ve O'nun için yas tutuyordu. Bunun nedeni, Cemşid yoldaşın, halkta bıraktığı olumlu intibaydı, halka duyduğu sevgi ve saygının yarattığı bir bağlılıktı. Cemşid yoldaş, yoldaşları arasında da büyük bir üzüntü yarattı. Yoldaşlarına duyduğu sevgi, saygı ve bağlılığın, uyumlu bir yaşam ve çalışma tarzının sahibi bir kişi olarak aramızdan erken ayrılması üzüntünün esas nedeniydi.

Cemşid yoldaş fedakar ve çalışkandı. Yılmadan, usanmadan uğraşıyordu. Sürekli bir uğraş halindeydi; ya kitap okuyor, ya yazı yazıyor, ya da bir yoldaşıyla tartışıyordu. Cemşid yoldaşın en nefret ettiği şey, hantallık ve tembellikti. Botan alanından Dersim alanına gelen yoldaşlar grubu, O'nun çalışkanlığını, fedakarlığını, göreve bağlılığını, yüksek sorumluluk anlayışını, duyarlılığını ve hepsinden önce de canlı ve atak özelliğini hemen fark etti. Bu özelliklere sahip olan ve büyük bir gelecek vaad eden, geleceğin komutan adayı bir yoldaşı erkenden şehit vermek acı ve üzüntü yaratır. Hele bir de, bir talihsizlik sonucu şehit düşülmüşse, bu, kabullenilir ve sineye çekilir gibi değil.

M. Ali ve Cemşid yoldaşların beklenmeyen şahadetleri, grubumuz için büyük bir kayıptı. Genelde bölge ve eyalet açısından onların şahadetleri büyük bir kayıptır. Her iki yoldaşımızın da aynı kaza sonucu şehit olmaları kabullenilemediği gibi, kuşkusuz grup içinde de sarsıcı etkisi olur ve üzüntü yaratır. Şehitlere nasıl yaklaşmamız gerekir, şehitlik olayı nasıl değerlendirilip sonuç çıkarılmalıdır, anıya bağlılık neyle ifade edilir gibi sorular kuşkusuz parti edebiyatımızda netleşmiştir ve netleşen bu olgu bizde bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Biz de, partimizin yaklaşımını esas alarak soruna yaklaştık.

Onların anılarını yaşatma sorumluluğu ve göreviyle yüz yüzeyiz. Biz, onlardaki görev duygusunu, onlardaki yüksek coşku ve fedakarlık ruhunu, onların yoldaşlarına ve halka bağlılıklarını mücadelemizde yaşatacağız. Biz onları doğru bir tarzda yaşadıkça ve onları yaşattıkça kendimizi bahtiyar hissedeceğiz. Onların yürüyüş tarzı, bizim yürüyüş tarzımızdır. Onlar fiziki olarak aramızda değiller ama, konuşmaları, çalışma ve yürüyüş tarzları, fedakarlıkları, bağlılıkları, coşkulu ve azimli özellikleriyle aramızdadırlar ve O'nların manevi komutası altında savaşımımızı sürdürüyoruz. Partimizin ve halkımızın bu iki yiğit militanını yaşatacağız. Ve onlara layık olacağız. Onları yaşatmaya söz vermişiz ve sözümüze bağlıyız. Sözümüz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Özel savaşın yeni saldırı taktiği Hizbullah ve buna karşı görevlerimiz

Açıklığa kavuşturmak istediğimiz konulardan biri de, içyüzü gittikçe daha fazla açığa çıkan ve yurtsever insanlarımızı çok alçakça arkadan kurşunlayan; çok tehlikeli, gerici, sözümona Allah adına savaştığını iddia eden, Hizbullah adı altındaki güruhtur. Bu nedenle Kürdistan'da Hizbullah adı altında şimdi faaliyete sokulan gericiliğin yeni saldırı taktiği ve buna karşı görevlerimiz üzerinde durmak istiyoruz.

Tarihe baktığımızda, Kürt halkının milli gelişmesine karşı islamiyet adı altında yapılan saldırıları ve çokça gerçekleştirilen katliamları hemen görmek mümkündür. Her ne kadar doğuşu ve esas özü itibarıyla halklara karşı özel düşmanlıkla yola çıkmasa da, islamiyetin sağ yorumu, özellikle de Emevi saltanatı ve daha sonraki Abbasiler ile benzeri sultanlık rejimleri -ki bunlara Selçuklular ve Osmanlılar da dahildir- elindeki islamiyetin devrimci özünü tamamen yitirdiği ve bir saldırı, bir emperyalist tahakküm aracına dönüştüğü biliniyor.

Feodal bir sultanlık rejimi olan Emeviler islamiyeti kullanarak, halklara mutlak boyun eğdirmeye, onların kültürleri ve milli gelişmeleri üzerinde egemenlik kurmaya ve giderek asimile etmeye kadar gidiyorlar. Hz. Muhammed döneminde Arap kaviminin diğer kavimler üzerinde bir üstünlüğü olamayacağı belirtilmesine rağmen Emeviler, Arap üstünlüğüne açıkça öncelik tanıdılar. Saltanatlarında Arapların belirli egemenliğinin olmasının yanısıra, kendilerini çok da yüceleştiriyorlar, diğer halklara köle muamelesi yapıyorlar ve bu halkların ikincil, üçüncül duruma düşürülmesi gittikçe netleşiyor. Bu durum daha sonra gelen bütün sultanlık rejimlerinde de devam ediyor. Böylelikle islamiyet uluslar arasındaki, daha doğrusu milliyetler arasındaki eşitsiz gelişme de, hatta sömürgeleştirme de bir kılıf olarak kullanılmak isteniyor. Nitekim islamiyetin Arap iktidarları elinde şovenizmin bir aracı olarak işlev gördüğünü daha sonra netçe görüyoruz. Hemen herkes islamiyet adı altında Arap egemenliğine özendiriliyor. Arap egemenliğine boyun eğmede, ona uşaklık etmede islamiyet araç olarak kullanılıyor ve bu egemenliğe geçerlilik kazandırılmak isteniliyor. Dolayısıyla herkes, özellikle de feodal güçler bu egemenlik etrafında bir yarışa girişiyorlar. Kendilerine Arapça ad yakıştırmaktan tutalım nasıl peygamber soyundan geldiklerine kadar, bunlar bir yarış içindedirler. Feodal çıkarlar ve işbirlikçilik kendine böyle bir ideolojik maskeyi önemli oranda ediniyor. Tabii halklar de böylelikle milli gelişmelerinde baskı kadar, asimilasyona da uğruyorlar.

Türklerin islamiyetin önderliğini ele geçirmesiyle birlikte, bu olumsuzluk daha da hızlanıyor. Selçuklular iktidara gelince, Abbasiler'den devraldıkları islam yayılmacılığını Anadolu içlerine doğru geliştirdikçe, halklar aleyhindeki baskı ve asimilasyon daha da hız kazanıyor. Anadolu'nun çok sayıda halkının ya kılıçla ya da asimilasyonla değişime uğratıldığını ve bunun günümüze kadar devam ettiğini biliyoruz. Halen de geride kalan halkların kalıntıları Türkleşmekten, islamlaşmaktan kurtulamıyorlar. Bir Bosna-Hersek'te bugün yaşanan çatışmalarda bile bu yaklaşım, yani zoraki müslümanlaştırma yaklaşımı etkilidir. Geçmişin bu emperyalist, sömürgeci ve asimilasyoncu gerçeği bugün bile savaşa yol açıyor.

İran İmparatorluğu'nun da elinde islamiyet, daha değişik bir mezhep süsü altında aynı işlevi görmüştür. Şii mezhebi, zaten İran milliyetçiliğinin çizgilerini taşır. Şii mezhebi islamiyetin, özellikle Emevi, Abbasi ve Arap şovenizmine karşı daha çok yerelleşerek ve hatta bir anlamda millileşerek bir tepkiye dönüşmenin ürünüdür. Şialık, kısmen de alevilik diyelim, bugün de hala Kürtlerde biraz vardır. İranlılar biraz böyle şekil değiştirmiş ve biraz da millileşmeye yol açan müslümanlıkla kendi toplumunu, milli gelişmesini kurmaya çalışmışlar. Diğer müslüman halklar ise, daha çok islamın hakim biçimi olan sünnilikle yayılmak istemişlerdir. Kürtler de iki mezhebin arasında kalmışlardır. Kürtlerde bir islam mezhebi millileşerek teşekkül etmemiştir. Türklerdeki sünnilik Türkleşmeye belli ölçüde hizmet etmiştir. Özellikle Türklerin Araplardan uzak bir gelişme içine girmeleri ve hıristiyan alemiyle de karşı karşıya olmaları, onlarda islamlaşmak Türkleşmek anlamına gelmiştir. Türklerin elindeki islamiyetin Türk milli gelişmesi üzerinde belirleyici bir etkisi vardır. Türklerdeki islamiyeti bir din olarak kesinlikle düşünmemek gerekir. Bunu bir milli ideoloji olarak düşünmek gerekir. Türk-islam sentezinin de anlamı budur. Türklerde islamiyet, Türk uluslaşmasının günümüze kadar geliştirilmesidir. Eğer islamiyet olmasaydı, Türklerin Ortadoğu'da bir ulusal gelişmeyi yaşamaları imkansızdı. Türk egemenleri ancak ve ancak islamiyetle yayılabilmişler, kendilerini ayakta tutabilmişlerdir. Ve buna da "islamın kılıcı olma", islamı bilmem nerelere kadar taşırma adı altında bir ideolojik karşılık vermek istemişlerdir. Bu anlamda söylüyoruz ki, Türklerdeki islamlaşmanın özde islamiyetle bir alakası yoktur, özünde bir milli yayılma biçimidir. Bunu iyi görmek lazım. Çünkü bugün Türkiye'de halen bir islamcılıktır almış başını gidiyor. Biraz tarihi temellere bakarak biz, bunu Türk şovenizminin bir biçimi olarak değerlendireceğiz.

Türklerin islamın devrimci özünden bir şey aldıklarını sanmıyorum. Türklerde bütün islami bilgiler, Arapça öğrenilir ama, Arapça'dan da hiçbirisi anlamaz. Türklerdeki islamcılık muazzam bir ezbercilik, muazzam bir maskelemedir. Ama buna rağmen çok önemli bir ihtiyacı gideriyor ve o da, işte halklar mozayiği olan Anadolu'da, yine Balkanlar'da Türk milli üstünlüğünü sağlamak oluyor. Egemenlik aracı olmuş bu ideolojik maske ile kendilerini Allah adına Balkanlar'ın sahibi, Anadolu'nun sahibi, Kafkaslar'ın sahibi ve hatta Ortadoğu'nun sahibi olarak göstermişlerdir. İşte Osmanlılık, Selçukluluk budur. Allahın nezdindeki gölge ve hatta bu anlamda Allahın temsilcisi olarak kendilerini telaki ettirdiklerine göre toprağın sahibidir onlar ve her şey onlardan sorulur. Bu şu anlama gelir: Bütün Türk boyları Allah adına bu toprakların sahibidirler. Bu topraklar gavurlardan alınmalı, müslümana verilmeli; yani topraklar binlerce yıldan beri buralara yerleşmiş yerleşik halklardan alınmalı, saldırgan Türk egemen boylarına verilmelidir.

Şimdi bunun aynı zamanda bir sınıflaşma olayı olduğunu biliyoruz. Bunun özenle anlaşılması lazım. Türk boyları sınıflaşmaya uğrarken, kendi ezilen tabakalarını dağlara sürerler. İşte onlardaki islamın özü budur. Aleviliğin biraz da izahı burada anlam kazanır. İslamlığın zararlı biçimi onların elinde böyle anlam kazanıyor. Bu egemen ideolojik biçim, tam bir saldırı biçimidir, bir emperyalist biçimdir ve bu temelde halklara kan kusturulur. Tabii Kürt halkı da bundan payını alıyor.

Burada şunu görüyorum: İslam ideolojisinin hem emperyalist saldırı aracı hem de sınıfsal ayrışmada bir saldırı aracı olması söz konusudur. Egemen islam mezhebinin veya siyasi rejiminin böyle bir niteliği vardır. Günümüze doğru gelişmesinde bu temel özünü hiçbir zaman gözardı etmemek gerekir. İslamiyetin resmi biçimi sosyal ayrışmayı bastırmada şiddetle kullanılıyor. İşte bir Kuyucu Murat Paşa'nın kırkbin aleviyi kuyulara doldurması gibi sayısız katliamlar!.. Bir de emperyalist amaçlı kullanılması yönü vardır. "Cihat" adı altında, "kafire karşı savaş" adı altında bu, ta Orta Avrupa'lara kadar bir saldırı silahı olarak kullanıldı. Bu çok açıktır.

Demek ki din, Türklerin elinde tam bir milliyetçiliktir, tam bir şovenizmdir. Hem bir emperyalist ideolojik araç olarak işlev görüyor, hem de ezilen sınıflara karşı bir saldırı aracı olarak kullanılıyor. Dolayısıyla sosyal-şovenizmi sadece Türkiye'deki komünist veya sosyalist kökenli grupların bir niteliği olarak düşünmemek gerekiyor. O halde, sadece günümüzdeki islam kökenli tarikatçılığın ve çok çeşitli islami ekollerden kaynaklanan bütün çıkışların değil, tarihteki bütün mezhepsel çıkışlardaki sosyal-şovenizmin saldırgan niteliğini de çok iyi görmek gerekiyor.

İran'daki şia mezhebinin milli niteliğini anlattık. Daha güçlü olan Fars kültürü, Fars siyasal geleneği islamı toptan karşısına almak yerine, onun biraz ezilenden yana olan Hz. Ali yandaşlığını özümseyerek, egemen ideolojik biçime; Emevi, Abbasi ve benzerlerinin ve hatta Osmanlıların egmenlik biçimine bu silahla karşılık veriyor. Ve halen de bu silah çok etkili bir biçimde kullanılıyor. Fakat bunun da diğer halklara karşı şovenist bir araca dönüştürüldüğünü, zaman zaman bu işlevi etkince gördüğünü biliyoruz.

Özellikle de Kürdistan somutuna baktığımızda, Kürtlerde islamiyetin çok çeşitli nedenlerle milli bir mezhebe ulaşamadığını görüyoruz. Ama bu durum başka halklarda farklı gelişmiştir. Mesela Avrupa'da da, milli gelişme çağındaki protestanlık mezhebi, uluslaşmaya çok büyük ivme kazandırmıştır. Almanya'da Luther deneyimi özellikle dikkat çekicidir. Ne diye bir sürü kilise milli gelişme okulu olmuştur? Yine Balkanlar'daki ulusçuluk esas itibarıyla kilise kaynaklıdır. İran'da da buna benzer bir gelişme vardır. Türklerde de bu çok somuttur. Fakat Kürtler söz konusu olduğunda, bir Kürt-islam mezhebi gelişerek kendi milli gelişmesinin hizmetine girmemiştir. Ve hemen vurgulayalım ki, Araplarda islamiyet zaten Araplıktır. Arap milliyetçiliğinin en güçlü kaldıraçlarından birisidir. Bunun tarihi temeli islamiyettir. Ama Kürtler bu konuda en talihsiz durumu yaşamışlardır. İslamiyet ideolojisiyle veya islamiyetin etkisi altında Kürt feodalitesi aşiret reisliğinden feodaliteye dönüşmüştür ama bu, tamamen kendi milli gelişmesini inkar temelinde olmuştur. Müslümanlaşan aşiretçilik, ağalık ve benzeri gibi onun egemen kesimi kendini ya Türklükle, ya Araplıkla, ya da Farisilikle özdeş tutmuştur. Yani Kürtler, Kürtlüğü terk ettiği oranda islamlaşıyorlar. Bizde islamlaşmak, tümüyle olmasa da, özellikle üst tabakada, işbirlikçi tabakada milli inkarı hızlandırıyor. Tabii üst tabakanın islamiyet maskesiyle inkarcılığı geliştirmesi halka da kötü yansıyor. Böylece, milli inkar dönemine doğru hızlı bir gidişat söz konusu oluyor. Her ne kadar medreselerde islamiyetin Kürtçeyle izahı düşünülmüşse de bunun etkisi sınırlıdır. Bugün Bitlis çevresinde hala medrese kökenli bazı milli gelişmeler görülüyor. Mesela Saidi Nursi aslında medrese kültürünün bir ürünüdür ama, bugün Saidi Nursi Türk sosyal-şovenizminin elinde en güçlü bir silah durumundadır. Yani Türk şovenizminin elinde bir araç olmaktan kurtulamamıştır.

Demek ki Kürtlerde islamiyet milli gelişmenin bir aracı değil, milli inkarın destekleyicisi rolünü, özellikle de Kürt işbirlikçi tabakasının eliyle oynamıştır. Bu, önemli tarihi bir gerçektir.

İslami tartışmalar söz konusu edildiğinde çok yaygın olan bir hataya düşülüyor. O da şudur: İslamiyetin sanki milli gelişmelerle ilgisi yokmuş gibi değerlendirmeler yapılıyor. Eğer islamiyet Arap milli gelişmesidir denilse, diğer halkların kıpırdanışları söz konusu olacaktır. Eğer şialık, Fars milli gelişmesidir denilse, ona karşı olan milli gelişmeler için yol açılacaktır. Türklerde islamiyet Türkçülüğe hizmet etmiştir ve Türk yayılmacılığının en temel aracıdır denilse, diğer halkların milli kıpırdanışları söz konusu olacaktır. Bu bakımdan islamiyete ilişkin tartışmalarda, islamiyetle milli gelişmeler arasında sanki hiçbir ilişki yokmuş gibi davranılıyor. Aslında bu çok ciddi bir çarpıtmadır. Bu çarpıtmayla sanırım gerçekler epey örtbas edilmiştir. İslami tartışmalara kesinlikle egemen kılacağımız yönler vardır. İslamiyetin Arap milliyetçiliğindeki yeri, Türk milliyetçiliğindeki yeri, Fars milliyetçiliğindeki yeri nedir? İslamiyetle Kürtlük arasındaki ilişki nedir? Bu ilişki tarih boyunca nasıldı? Yöre yöre, boy boy, aşiret aşiret, islamiyete Kürtlük ilişkisi nasıl bir seyir izlemiştir? Bu durumları özenle değerlendirmek gerekiyor.

Gerçekler muazzam bir lafazanlığa boğdurulmuştur. Kürtler içinden çıkan sözümona birçok şeyh, evliya gibi din adamları, genel anlamda bu konuyu özellikle gözardı ettirmeye yol açmışlardır. Yine, hakim milliyetlerden olan birçok islam bilgini de tabii bu konuya dokunma gereği bile duymamıştır. Ama şuna eminim ki, onların temel görevi, -islamiyetin yüceliğini, Allahın yolu olduğunu her gün tekrarlasalar da- sosyal gerçekliğe ve milli gerçekliğe muazzam bir şovenist dayatmadır. Tarih bunun engin çabalarıyla doludur. Kürtlerdeki din adamlarının da görevi bundan öteye değildir. Nasıl ki Türkiye solunun etkisi altında Kürt solculuğu uzun bir süre silik, kişiliksiz, şahsiyetten yoksun kalmış ise, Kürt din adamlarının da tarih boyunca hakim milliyetteki egemen ideolojinin etkisi altında silik ve onun kopya-taklitçisi kaldıklarını, yine şahsiyetli bir kimliğe pek bürünemediklerini iyi biliyoruz. Aslında islamın özünde mutlaka bu vardır demiyoruz ama, gerçek tamamen böyle gelişmiştir. Her ideolojide olduğu gibi bir gelişme olmuştur.

Bütün sosyal düzenlerin her döneminde bu duruma rastlamak mümkündür. Reel-sosyalizmin de, özellikle Rus hakim ulusu elinde benzer bir rolü oynadığını biliyoruz. Öyleyse bu, sadece kapitalizme dayalı milliyetçilikte yoktur. Rusların reel sosyalizmi de bal gibi diğer birçok halk üzerinde şoven etkisi güçlü olan bir özellikte gelişim göstermiştir. Açık ki, diğer halklar aleyhine Rus ulusunun gelişimi ileridir. Hatta zaman zaman emperyalist boyutlara kadar çıkmıştır. Nitekim çözülüşünün de en büyük nedeni bu emperyalist özellikten gelmektedir. Lenin, daha ölmeden önce şunu söyler: Stalin, acaba büyük Rus şovenizmine alet olabilir mi? Nitekim bu endişesinde haklı olduğu günümüzde ortaya çıkıyor. Hz. Muhammed'in de buna benzer bir konumu vardır. Hz. Muhammed, Arap üstünlüğünü görüyor. Bu açıdan "Arabın Aceme üstünlüğü olmaması gerekir" der ama, buna rağmen bu üstünlük barizdir. Daha sonra bunun nasıl yayılmacılığa, im-

"İslamiyette ırkçılık yoktur" deniliyor. "İslamiyet bu temellerde düşünülemez" deniliyor. Ama bunu söyleyenler aslında bir nolu şovendirler; sonuna kadar Arapçılık yapıyorlar, Farsçılık yapıyorlar, Türkçülük yapıyorlar ama, islamiyet bu konuda herhangi bir engel değildir. Ezilen bir ulusun hak-eşitlik istemesi, adalet anlayışı istemesi ise bir engel oluyor! Kürtlere biraz adalet; onların diline, kültürüne, ekonomisine ve her türlü sosyal, ulusal gelişmesine biraz özgürlük istenildi mi, bu ırkçılık oluyor! İşte gözükara şovenizm tam da budur.

haya götürdüğü de biliniyor. Tüm bunlarla demek istediğimiz, önemli devrimlere yol açmış ideolojilerin daha sonra emperyalistleşmesi, emperyalizme hizmet etmesi az görülen olaylardan değildir. Bu, kapitalist milliyetçilikte ve islamiyette olduğu gibi, reel-sosyalizmde de sosyalist devrimlerin başına gelmiş bir durum. Bu bir saptırmadır ve onun en tehlikeli yaklaşımlarını yaşayan halklardan birisi de Kürdistan halkı, bu halkın ulusal gerçekliğidir.

Biz zaman zaman şu değerlendirmeyi yaptık: Tarihin önemli kesitlerinde islamiyetin gerçeğimizle teması, devrimci özü ve adaleti temsil etme temelinde değil, tam tersine gerçeğimizin imhası, eşitsizliğe ve adaletsizliğe yol açması temelinde

olmuştur. Daha doğrusu, islamiyetin Kürdistan koşullarına girişi, devrimci yanından ziyade emperyalist yanı ağır basan biçimde olmuştur. Hem ideolojik ve hem de ekonomik, sosyal ve siyasal düzeylerdeki islami yayılma, Kürt milli ve sosyal gerçekliğine çok az yer verir. Bu öğelerin önemli bir bölümünü silip süpürmüştür. Ve elbette ki bunun da en başta gelen sorumlusu, Kürt egemen işbirlikçi tabakasıdır. Halen de günümüzdeki o işbirlikçi tabakaya baktığımızda kraldan daha çok kralcı, islamcı, Türkçü veya bilmem neci kesilmeleri bu tarihi nedendendir.

Aynı şey kapitalist milliyetçilik için de söylenebilir. Türklerin egemenliği altında Batı'dan aktarılan kapitalist milliyetçilik Kürtlerde, Kürtleri uluslaştırmada islamiyet kadar etkili olmuştur. Türk uluslaşmasının ikiyüzlülüğünün önemli bir etkeni de kapitalist milliyetçiliktir. Kapitalist milliyetçi ideoloji Türk egemenlerinin elinde uluslaşmada ikinci önemli bir ideolojik araçtır. Nasıl ki islamiyet Kürtlüğün bertaraf edilmesi çabalarında ve yine birçok halkın silinmesinde bir araç rolü oynamışsa, kapitalist milliyetçilik de özellikle son yüzyıl içinde diğer halkların aleyhine, örneğin Ermenilerde, Rumlarda ve Balkan halklarında, katliamla tasfiye etme aracına dönüşmüştür. Türk milliyetçiliği eskiden islamiyette halkları katledip tasfiyeye uğratırken, bu kez de bunu bu milliyetçilikle yapıyor. Anadolu'da bunların kalan artıklarını sistemlice temizliyor. Bunun daha kapsamlısını da Kürtlere uygulamıştır. Özellikle cumhuriyet tarihinde kapitalist Türk milliyetçiliği, islamiyetin dokuz yüzyılda yaptıklarını tamamlamaya çalışıyor. İslamın ideolojik saldırı aracıyla tamamlanamayan Türk hakimiyetini kapitalist zihniyet aracılığıyla tamamlamak istiyor ve ikisini birleştirerek saldırıya geçiyor. Kürt işbirlikçilerini de kullanarak Kürt milliyetçiliğine fırsat vermemeye çalışıyor. Nasıl ki islamın Kürtleşmesine bir imkan verilmemişse, milliyetçiliğin de Kürtleşmesine imkan verilmiyor. Milliyetçilik, burada sadece Türklüğe özgüdür. Ve bu mantık onlar açısından esastır. Hakim müslümanlık sadece Türklüğe özgüdür. Bugünkü saldırılarla dünya tarihinde Kürdistan'ın ulusallıktan ve giderek toplumsallıktan bile uzaklaştırılması başarılmaya çalışılıyor.

Demek ki kapitalist milliyetçiliğin de bizde milli bir olay haline gelmemesi, bunun tam tersine, hakim sınıf elinde bir imha, bir tasfiye aracı haline bürünmesi, ciddi bir gerçektir.

Milliyetçilik tartışmaları yapılırken şu hususa dikkat etmek gerekir: Milliyetçiliğin hakim ulus yanıyla ezilen ulusun içindeki veya ulusal gelişmesindeki rolü nedir? Buna tam bir açıklık getirmek gerekir. Komünizmi de buna dahil edebiliriz. TKP eliyle geliştirilen "komünizm", bir Türk ulusçuluk biçimi olarak gelişmiştir. Zaten sosyal-şovenizm demek, komünist veya sosyalist ideolojinin bir milli şoven yayılma aracına dönüşmesi demektir. Öncelikle TKP tarihi bu anlamda, komünist maske altında Türk milliyetçiliğinin hizmetine koşulmuştur. M. Kemal'in daha cumhuriyet kurulmadan önce sahte komünist partisini kurmak isteyişi, Türk milliyetçiliğinin nasıl komünizmi bir araç olarak kullanmak istediğini açıkça ortaya çıkarıyor. Adam komünizmi bir komünist partisi adıyla bir milli örgüt halinde amaçları doğrultusunda geliştirerek kullanmak istiyor.

Bir milli komünist parti kurmak aslında iyi niyetli de olabilir. Fakat TKP bir komünist parti olarak çok şoven bir ulusçu, hatta M. Kemal'in düşündüğü milli komünist partiden bile daha ulusçu olduğu için, onu Türk uluslaşmasında çok yakıcı bir öğe olarak kullanıyor. Nitekim TKP'nin M. Kemal'in milli komünist partisinden daha fazla Türk şoven yanı olan bir partiye dönüştüğünü, Kürt ulusal gerçeğini inkar ettiğini ve hatta kemalistlerden daha fazla, "barbardırlar", "gericidirler", "bastırılmalıdırlar" dediğini biliyoruz. Yani kısaca Türk milliyetçiliği elinde komünistlik, bir ulusal imha ideolojisi görevini görmüştür. Komünizmin enternasyonalizm yanının olduğunu da biliyoruz. Komünizmin ulusal eşitliğinin, ulusal adalet ve hak eşitliğinin milli gelişmeye doğru yansıtılması gerekirken, -örneğin Sovyetler Birliği'nde sınırlı da olsa bunun uygulanması bir federasyonun ortaya çıkmasına yol açarken- Türklerde tamamen, "Kürtler yoktur" sonucuna götürmüştür. Bazı istisnaların genel kuralı değiştiremeyeceği ise açıktır.

Böylece şunu görüyoruz: Komünizm bile, Türk milliyetçiliği elinde tam bir ulusal yayılma, ulusal egemenlik hizmetinde olan bir araçtır. Egemen yön budur. Nitekim Türkiye'deki solun tarihine baktığımızda her dönemde kraldan daha çok kralcı bir tavırla Türk milliyetçiliğine koşulduğu görülecektir.

PKK'nin ortaya çıktığı dönem vardır. Biz yıllardır sosyal-şovenizme karşı mücadele içinde kendimizi şekillendirmeye çalıştık. Kendimizi sosyalist olarak geliştirirken, milliyetçilikle, gericilikle savaşım içinde değil, tam tersine sosyalizm adına yola çıkanlardan kaynaklanan sosyal-şovenizmle savaşım içinde olduk. Bu tesadüf değildir. Çünkü Türk milliyetçiliğinin elindeki veya TKP'lileşmiş milliyetçiliğin elindeki sosyalizm, ulusların gelişimindeki, ulusların kurtuluşu yolundaki olumlu yönü ortadan kaldırmak için bir görev yapıyor sanki. Bırakmıyor, "Kürtler için sosyalizm olmaz" diyor! "Türkiye'de devrim olmadan Kürtler için herhangi bir söz söylemek bile yanlıştır, söylerseniz enternasyonalizme ters düşersiniz" diyor! Kendisi dört dörtlük milliyetçiliği uygularken bu enternasyonalizme ters düşmek olmuyor da, bizim sürekli ulusal sorunu sosyalizmle çözmek isteyişimiz şovenizm oluyor! Bu aldatmacanın aynısı tabii islamiyet için de geçerlidir. "İslamiyette ırkçılık yoktur" deniliyor. "İslamiyet bu temellerde düşünülemez" deniliyor. Ama bunu söyleyenler aslında bir nolu şovendirler; sonuna kadar Arapçılık yapıyorlar, Farsçılık yapıyorlar, Türkçülük yapıyorlar ama, islamiyet bu konuda herhangi bir engel değildir. Ezilen bir ulusun hak-eşitlik istemesi, adalet anlayışı istemesi ise bir engel oluyor! Kürtlere biraz adalet; onların diline, kültürüne, ekonomisine ve her türlü sosyal, ulusal gelişmesine biraz özgürlük istenildi mi, bu ırkçılık oluyor! İşte gözükara şovenizm tam da budur. Bu tarihte de, günümüzde de oldukça etkilidir. Komünizmin başına gelen de budur. Bu konuda milliyetçilik zaten, sınır tanımaz bir sosyal-şovenizm içindir.

Demek ki, bizim sosyal-şovenizmle yıllardır mücadele edişimizin bir anlamı vardır. Sosyal-şovenizm komünizmi tek yönlü ele almıştır; "bunu ezilen ulusa kaptırmam", "ezilen ulustan hiç kimse sosyalizm silahıyla ulusal meseleye giriş yapamaz", "bunun tekeli bendedir", "bunu elimden aldınmı seni mahvederim", "Moskova'ya şikayet ederim", "Avrupa'ya şikayet ederim" diyor ve nitekim etti de.

Zor bela sosyalizm yaratıcılığını, yani bağımsız sosyalizmi uygulayabildik. PKK bu konuda, gerçekten tutarlı yurtseverliğin değerlendirmesini iyi yapmıştır. Sosyalizm nedir değerlendirmesini ve ülkeye uygulanmasını başarıyla yapmıştır. Bu oldukça şiddetli mücadelelerle mümkün olmuştur.

Şimdi bakıyoruz ki, ulusal kurtuluş savaşımız en önemli ve sonuç alıcı döneme giderken, birdenbire "Hizbullah" diye bir oluşum ortaya çıktı. Tarihin bu gerçekleri ışığında başımıza musallat edilmek istenilen bu "Hizbullah" maskesi altındaki oluşum nedir? Zaten konuyu tarihsel olarak ele alışımızın nedeni de buna açıklık getirmek içindir. Günümüzde çok karmaşık bir durum ortaya çıkmıştır. Reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte komünizm hızla gözden düşürülmeye çalışılıyor. Aslında da Rus deneyiminin ne kadar komünist olduğu bugün daha iyi görülüyor, tartışılıyor. Ne zaman komünizmden uzak düşmüştür? Ne zaman emperyalistleşmiştir? Veya emperyalist özellikleri nelerdir? Bunlar tartışılıyor. Ve reel sosyalizm bugün

Hizbullahçılık için en gerçekçi bir tanım şudur: Tarihi olarak milli inkara götüren egemen islamcılığın olumsuz yönleriyle yabancı egemen sınıflara uşaklık, işbirlikçilik eden Kürt egemen sınıflarının çıkarlarının sarsılmasıyla, Türk milliyetçiliğinin veya bunu maskeleyen komünizm maskeli sosyal-şovenizmin etkisini gittikçe yitirip yeni bir ideolojik saldırı silahı olarak tarikatçılığı, mezhepçiliği kullanma düşüncesiyle ortaya çıkarmak istediği, PKK'ye oldukça karşı ve vurucu temelde örgütlediği, silahlandırdığı, Kürdistan'daki o eski dayanaklarına, işbirlikçilerine sosyal taban işleri gördürmek istediği yeni bir oluşumdur.

etkisini biraz yitirmiştir, özellikle TKP eliyle yaptığı tahribatlar tehlike olmaktan çıkmıştır. Yine sosyal-şovenizme karşı mücadelenin haklılığı da anlaşılmıştır ve bu mücadele başarılmıştır. Dolayısıyla bu kanaldan gelebilecek tehlike artık fazla söz konusu olamaz. Çünkü bunun mücadelesi iyi verilmiştir ve başarılmıştır.

Bu, ilkel milliyetçilik için de böyledir. KDP'ler biçiminde dayatılan ilkel milliyetçiliğin MİT'le birleşmiş KDP'cilik olduğunu biliyoruz. Ta 1970'lerde bazı Kürt dernekleri eliyle bu dayatılmak istenildi. DDKD, KUK, ÖY vb. bir sürü Kürt grupçuğu eliyle ilkel milliyetçilik dayatılmak istenildi. Biliyoruz ki, halen de Talabani-Barzani eliyle Türk sömürgeciliği, böyle işbirlikçi bir milliyetçiliği egemen kılmak istiyor. Fakat Kürdistan devriminde ilkel milliyetçilik de teşhir ve tecrit edilmiştir. Yirmi yıldır bunlara karşı çok kapsamlı mücadele verildi. Bunların çok çeşitli fraksiyonları ortaya çıktı ama, en temel güçleri yine de Barzani-Talabani'ydi. Barzani'ye dayalı Özgürlük Yolu da günümüzde kendisine sosyalist parti diyor. Ekolu o güçlendirdi. Sömürgecilik Rızgari, Ala Rızgari, KDP, KUK, Peşeng, Kawa ve benzeri adlar altında etkili olmak istedi ama, bunun esas kökü feodal, aşiretçi güçlerdeydi. Ve bunlar bir de Türk milliyetçiliğiyle irtibatlıydılar, özellikle de Türk MİT'i ile. Tüm bunlar tutarlı yurtseverliğin, devrimci yurtseverliğin gelişmesini elbirliği ile boğmak istiyorlardı. Partimiz PKK bunlara karşı da çok tutarlı bir mücadele verdi. Bunların ağa, şeyh, aşiretçi güruhu teşkil etmesi, öte yandan özellikle sosyal temelin emekçi olması gerçeği, 1970'lerin ortalarından itibaren bizim halkı kolay aydınlatmamıza ve bunları tecrit etmemize götürdü.

Kısaca ikili bir mücadele verildi. Ve bu ikili mücadele hem Türk milliyetçiliğini ve hem de Kürt ilkel milliyetçiliğini Kürdistan halkının içinde oldukça teşhir ve tecrit etti. Bilindiği gibi, PKK'nin ideolojik egemenliği bu mücadele sonucunda belirlendi. Aynı zamanda PKK'nin güçlü bir siyasi doğrultuya gitmesi de bu ideolojik mücadelenin başarılması temelinde gerçekleşti. Dolayısıyla 1980 sonrasında, gerillaya doğru askeri açılımlara yönelmeye çalıştığımızda, karşımızdaki ister sosyal-şovenizm ister ilkel milliyetçilik olsun, Türk milliyetçiliğinin çok çeşitli biçimleri cevabını almış ve geriletilmiş olarak sürece adımımızı attık. 15 Ağustos Atılımı, çizgimizin ideolojik ve siyasi temelde bu akımlara karşı başarılı olmasıyla gerçekleştirilmiştir. Hiç şüphesiz bu tarihi adım aynı zamanda diğer birçok çabaların ürünüdür ama, bu ideolojik başarı sağlanmadan 15 Ağustos Atılımı'na ulaşmamız düşünülemezdi. Yani ideolojik-siyasi çizginin zaferi askeri açılıma imkan verdi. Bu temelde savaş 1990'lara doğru geldiğimizde yaratıcı sosyalizmin en seçkin bir örneği oldu. Yaratıcı sosyalizmin hem Güney'i oldukça etkileyen, hem bölgeyi etkileyen çok seçkin bir örneği ve hem de burjuva milliyetçiliği ile ona dayalı bütün ilkel milliyetçi gruplaşmaları yerle bir eden bir gelişme oldu. Yine 15 Ağustos Atılımı, sosyal-şoven grupları, özellikle Türkiye'deki Türk milliyetçiliğine dayalı sosyal-şoven grupları yerle bir ediyor.

Türk burjuva milliyetçiliğinin karşısında herhangi bir rakip kalmayınca, yeni bir saldırı aracına ihtiyaç duyuluyor. Ancak Türk milliyetçiliği veya onun en barbar rejimi olan 12 Eylül faşizminin elinde tüm bu silahlar işlevsiz kaldı. Hiç şüphesiz yeni saldırı silahlarına ihtiyacı bu nedenle vardı. Egemen burjuva milliyetçiliği bu temelde özel savaşı tırmandırıyor. 12 Eylül faşizmi, özellikle onun açık cephedeki çok yoğun saldırısını yürüttü. 12 Eylül rejimi, Kürdistan'daki özel savaşta sadece askeri araçlarla yürütülen çıplak savaşımın yetmediğini, ideolojik-siyasi biçimlere de ihtiyaç olduğunu fark etti. Öte yandan PKK'nin de, özellikle ilkel milliyetçiliği işlemez duruma getirdiğini anladı. Sosyalizm maskesi altındaki sosyal-şoven grupların safları bulandırmasını da etkisizleştirdiğini gördü. Bu silahlarla artık PKK'ye karşı savaşılamayacağını veya Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımına karşı bunlara dayanarak mesafe alınamayacağını iyi biliyor.

Peki elinde geriye ne kaldı? Tekrar eski silah! Bin yıllık saldırı silahına yeniden sıra geldi! Yeni bir ideolojik saldırı silahı olarak bunu kullanmak!.. Kürt toplumunun geri özellikleri ve halen bunun olumsuz rolünün devam etmesi; özellikle mezhepler, tarikatlar eliyle Kürt halkının çok yönlü parçalanmışlığı; toplumun milli nitelikteki sosyal gelişmeden uzak bırakılışı, 12 Eylül faşizminin aklına eski Türk milliyetçiliğinin silahı olan, hatta bütün Türk sultanlık veya egemenlik rejimlerinin silahı olan dini getirdi. Bu dini bir kez daha kullanalım, dediler. Zaten Özal'ın tarikatçılığı, Evren'in dinciliği bu nedenle anlamsız değildir. Böylelikle Türklüğe bir atılım kazandırılmak isteniyor. Bu eski ideolojik silaha sarılma anlamına geliyor. Sonuçta bildiğimiz gibi, 12 Eylül döneminde tarikatlara olağanüstü ilgi gösterildi. Mali destek sunuldu. Bu konuda özellikle Suudi'nin desteği alındı. Sözde birçok din adamı maaşa bağlandı. Gördüğümüz gibi Batman, Diyarbakır, Urfa, Silvan gibi tanınmış Kürt şehir merkezleri, tarikat yuvalarıyla doldu-

Eğer islamın bir devrimci özü varsa, onu da en iyi biz temsil ediyoruz. Hiçbir tarikatın söyleyeceği, hiçbir mezhebin söyleyeceği iki kelime bile yoktur. Onlar bu konuda iki kelimenin bir savunucusu bile olamazlar. Çünkü o tarikatlar, o mezhepler Kürt halkını sırt üstü bırakmışlar, bu halkı yalnız bırakmışlardır. Hatta o mezhebin fakir üyelerini, tarikatların fakir üyelerini bile en dayanılmaz yaşam koşulları için yönlendirmiş ve eğitmişlerdir. Dolayısıyla onlara da söyleyecekleri tek bir sözleri olamaz.

ruldu. Bu iş nasıl yapılıyor? Yedi yaşındaki çocukları pansiyonlara alıyorlar. Onlara gece-gündüz o dogmalar ezberletilerek, kendi ulusal-toplumsal gerçeklerini inkar ettirmek için ne lazımsa o yapılıyor. Ne bir genç, ne bir çocuk bırakılıyor. Tıpkı Osmanlı dönemindeki Yeniçeri Ocağı'na yedi yaşındaki hıristiyan çocukları zorla ve özel alınarak müslümanlaştırılıp sultanın emrine veriliyorsa, bu dönemde de bütün Kürt çocukları alınıyor ve böyle tarikatlar eliyle kendi ulusal-toplumsal gerçeklerine ihanet ettirilip bir hain olarak yetiştiriliyorlar. Bu daha önce Dersim katliamı sonrasında da gerçekleştirildi. O zaman bunu kemalizm, katıksız Türkleştirmek için yaptı. Bütün çocukları aldı, çok iyi bir Türkçe eğitiminden geçirdi. Dersim katliamı sonrası, yeniçeri ocaklarını geride bırakan bu uygulamayla toplanan çocuklar, Türkten daha Türkçü olarak yetiştirildi. Bugün hala bunlardan bazıları bakandır, generaldır. Dört dörtlük Türkçüdür. İşte tüm bunlar imha sonrasında okullarda yoğun asimilasyonun ürünü olarak gerçekleştirildi.

Tabii diğer yerlerde böyle aşırı bir Türkçülük bugün tutmayacaktı. Özellikle daha geniş Kürdistan alanlarında, hele özellikle de PKK'nin uyandırdığı, ulusal bilinç, uyanış ortamında, Dersim'de olduğu gibi dört dörtlük Türkçülük tutturulamazdı. Peki bu neyle tutturulurdu? Bu sefer Türk milliyetçiliği silahıyla değil, ulusal-toplumsal gerçekliğe ters işlev gören islamın eski yöntemleriyle, saptırılmış tarikat ve mezhep yöntemleriyle geriye kalanını eritmek, değişik bir biçimde Türkleştirmek, Türklüğün emrine sokmakla tutturulması düşünüldü.

Şimdi yine bazı din ekolleri ortaya çıkmışlar ve bunlar bir sürü de dergi çıkarıyorlar. Bu ekollerin adları önemli değil.

Öte yandan en gözükara bir örgüt olan Hizbullah olayı var. Sözde islamiyette ırkçılık yoktur, ulus farkı da yoktur deniliyor. Belki de ulus da yoktur onlar için ama, bu katillere ya da gözükaralara şunu soralım: Sen hangi dille saldırıyorsun? Sen hangi kültürle saldırıyorsun? Senin paran nereden geliyor? Senin yaşamın nasıl ve nereden örgütleniyor? Hangi ulusun çerçevesinde tüm bunları sağlıyorsun? Bu saldırganlığınla, bu maaşınla, bu sosyal yaşamınla, bu kültürel yaşamınla, o dilin ve diğer gerçeklerinle sen hangi ulusal çerçevedesin? Ondan sonra kalkıyor ırkçılık diyorsun! Irkçılığın en büyüğünü sen yapıyorsun!

Evet, sosyal-şovenizmden daha büyük bir ırkçılıkla, Hitler faşizminin ırkçılığından daha gözükara bir ırkçılıkla karşı karşıyayız. Rusya'da bir ara Karayüzler ırkçılığı vardı. "Hizbullah"ın da böylesi Karayüzler ırkçılığını tam ispatlayacağız, gerçekliğini netçe ortaya koyacağız. Tarikatların arasında da Karayüzler niteliğinde olanların olduğunu ve bunların da Türk ırkçı örgütler olduğunu söylemeliyiz. Çünkü bunların da ulusal inkarcılığı çok gözükaradır. Durumları kemalist aydınlara benzemez. Örneğin aydın kemalist şovendir ama, biraz bilinçlidir. Bir İlhan Selçuk kemalisttir fakat, Kürtleri tam inkar etme gereğini duymaz. Ama bu tarikatlara bakalım; tarikatçı şovenistlere bakalım: Dört dörtlük Türkçüdürler. Her biri azgın bir Türkçüdür. Kürtlüğü bile ağızlarına almazlar, Türkçülüğü gözükaraca yaparlar, hem de bu kelimeyi anmadan bunu yaparlar. Kürt denilince, "bu ırkçılıktır" derler. Herhangi bir ölçüyü gözönüne getirmeden basarlar yargıyı. Gözükara ırkçılık işte bu oluyor.

Demek ki ortada bulunan tarikatlara islam tarikatları dememiz yerine, islam maskesi altındaki gözükara, yüzükara veya kendisi kara, kısaca Karayüzler Türk şoven örgütleri dememiz gerekir. Bu gerçekten de böyledir. 12 Eylül faşizmi, tarikatlara can-kan ve para veren bir rejim midir? Evet. Onları örgütleyen bu rejim midir? Evet. O halde Nakşicilerin, Süleymancıların, Nurcuların kaynağı belli değil mi? Hepsinin para kaynağı bu rejim veya karanlık güçler değil mi? Türkse Türkler, Arapsa Araplar, Farssa İran veya solcuysa bilmem hangi güçler bu parayı niye veriyorlar? Çok mu adaletten yanalar?

Orta yerde işkenceler var, bir ülkenin harabe haline getirilmesi var; bir halkın dilinden, dininden, kültüründen tutalım her türlü değerlerinin soykırımı var. Niye buna para yok? Niye buna yardım yok da ulusal inkarcılara, milli gelişmenin hainlerine bu kadar para var? Sen Arap diliyle en büyük üstünlüğü taslarsın, sen Fars diliyle en büyük üstünlüğü taslarsın, sen Türk diliyle ulusçuluğu, hem de en güçlü ulusal özellikleriyle her şeyi kendine bir hak olarak görürsün ve bunu bir gelişme öğesi olarak yaşarsın, ama Kürtlük söz konusu olunca bu ırkçılık oluyor! Bu konunun kullanılması biraz böyle geliştiriliyor ve 12 Eylül rejimi bu konuda bir adım da attırdı. Evren ve Özal'ın kendileri buna öncülük ettiler, tarikatları ortaya çıkardılar. Çok sayıda sahte tarikatçıyı, piri ortaya çıkardılar. Bu sadece sünnilik için değil, alevilik için de böyle yapıldı. Bir yığın sahte alevi dedesi ve derneği, bir sürü sünni nakşi tarikatı bizzat bunlar tarafından örgütlendirildi. Bunlar yurt içinde örgütlendirildi, yurt dışında örgütlendirildi.

Ve hepsinin açıkça söylediği kısaca şöyledir: "PKK'nin ulusal kurtuluşçu hamlesini bastırmak için Güney'de nakşi tarikatçılığını, Kuzey'de aleviciliği örgütleyelim. Güney'den koparamadık, Kuzey'den koparalım; Kuzey'de engelleyemedik, Güney'de engelleyelim" diyorlar. Bu konuda özel bakan bile oluşturdular. Özal döneminde Kürdistan'daki en büyük nakşici Abdulkadir Aksu ve sülale çevresiydi. Onu İçişleri bakanı yaptılar. Bugün de sosyal-demokratlardan ve aslen Dersimli olan Mehmet Moğultay adlı şahsı bakan yaptılar. Özünde sosyal-demokrat kişi, emekçilerin hakkını-hukukunu arayan adamdır ama, Mehmet Moğultay'ı özellikle sahte aleviciliğin etkinliği başta İstanbul'da, Anadolu'da geliştirmek için, yani emekçilerin saflarındaki alevi etkinliğini istismar etmek için bakan yaptılar. En üst düzeyden en alt düzeye kadar buna benzer bir sürü çıkar şebekesi harekete geçirildi. Devrimci ulusal kurtuluşa, demokratlık savaşına şovenizmi egemen kılmak için, ellerinden ne geliyorsa onu yapıyorlar. Fakat 12 Eylül döneminde bunlar açık yapılırken bile biz, onları fazla ciddiye almadık. Onların dilindeki tarikat ne oluyor, alevicilik de ne oluyor?

Aleviciliğin eğer bir devrimci özü varsa, onu en iyi biz temsil ediyoruz. Eğer islamın bir devrimci özü varsa, onu da en iyi biz temsil ediyoruz. Hiçbir tarikatın söyleyeceği, hiçbir mezhebin söyleyeceği iki kelime bile yoktur. Onlar bu konuda iki kelimenin bir savunucusu bile olamazlar. Çünkü o tarikatlar, o mezhepler Kürt halkını sırt üstü bırakmışlar, bu halkı yalnız bırakmışlardır. Hatta o mezhebin fakir üyelerini, tarikatların fakir üyelerini bile en dayanılmaz yaşam koşulları için yönlendirmiş ve eğitmişlerdir. Dolayısıyla onlara da söyleyecekleri tek bir sözleri olamaz. Baştan beri iddiamız buydu ve bu temelde sözü fazla uzatmadan onların üzerine gidiyorduk. Bu nedenle de her tarikattan, her mezhepten insanı; saptırılmamış, düzene bağlanmamış her insanı hızla saflarımıza çekebildik ve ciddi bir zorlukla da karşılaşmadık.

Özellikle 1990'lara kadar bu böyle gelişti. 1990'lardan sonraki serihildanlarla ve gerillanın biraz daha gelişim göstermesiyle birlikte, durumlar da değişti. Kürdistan topyekün olarak PKK'nin egemenlik sahası olmaya doğru gitti.

Bunlar şunu gördüler: Yüzyıllardan beri halkı oldukça aldatarak, mezhep adına, sultanlık adına, cumhuriyet adına, tarikat adına muazzam çıkar sağlayabilirler. Nakşi şeyhlerinin bazıları buralara kadar geldiler. Öyle bir yapı oluşturmuşlar ki, yüzbin üyeye sahip olduklarını söylüyorlar. Her üyeden alacakları paralar milyarlar yapıyor. Evet beş-on milletvekili, birkaç bakanları var. Aslında bu bir anlamda resmen devlet ortaklığıdır. Onlara karşı tavır alınması durumunda, bunlar elden gidiyormuş ve bu nedenle dehşete kapılmışlar.

Öte yandan alevicilik de Avrupa'yı sarıyor. Bir sürü seyidin, dedenin, pirin bazı çıkarları karşı tavırdan dolayı sarsılıyor. Bu akım ta oralara kadar devletin de yardımıyla taşırılıyor. Daha bir sürü başka tarikatlar vardır. Her bölge, her vilayet bir tarikatın etkisi altına çekiliyor. Bunlar almışlar etrafına bir yığın insanı, onlara afyon ve zehir içiriyorlar ve üstelik bunlar neyi içtiklerinin farkında bile değiller. İçtiklerine "cennet suyu" diyorlar adeta. Egemen güçler, bu şekilde kendinden geçmiş bu insanları tamamen tanınmaz hale getiriyor. Ve onlara en kirli yıkama sularını bile içiriyorlar. Neymiş şeyhin kerametiymiş! İşte onları bu kadar rezalete kadar götürüyorlar.

Belirttiğimiz gibi bir çocuk dahi bırakmadılar. Tümünü böyle kör edercesine, onlardan en fanatik kişilikleri ortaya çıkardılar. Ve rejim tüm bunları yaptıktan sonra, yeni bir hamlenin gereğine inandı, insanların bağrına yeni bir hançeri daha böylece sapladı.

İran devrimi de aslında 1980 sonrası bir devrimdi. İran, gerçekten islamiyetin yabancı egemenliğine karşı bazı özelliklerini kullandı ve tavır geliştirdi. Bununla ezilenlerin temsilcisi misyonuna soyundu. Bu tavrıyla İran'da devrim de yaptı. Devrimle Ortadoğu'yu oldukça da etkiledi; Türkiye'yi de etkiledi. Türkiye ile ilişkilerinde çelişkili yan daha ağır basıyordu. 1990'lara kadar olan süreçte Özal'la ilişkilerinde yoğun çelişkileri vardı. Öyle oldu ki, İranlı temsilciler, "Anıtkabir'e gitmeyiz, Mevlana'yı ziyaret ederiz" dediler ve bunu yaptılar da. Bunu hem de başbakan düzeyinde yaptılar. Türkiye bu davranışı bile kabul etmek zorunda kaldı. Öyle anlaşılıyor ki, İran'a bu yönlü bazı tavizler verirken, bazı şeyleri yavaş yavaş Kürdistan'da kullanmanın hesaplarını da yaptı. Şunu söylemek istemiş olabilir: "Kürt ulusal kurtuluşçuluğu senin için de, benim için de bir tehlikedir. İslam devrimi Türk milliyetçiliğine ve kemalizme karşıdır fakat, Kürt ulusal kurtuluşu Kürdistan'da boy atarsa İran için de tehlikeli olabilir. Bu tehlike sadece benim için bir tehlike değil, sizin için de bir tehlikedir."

Türkiye bunu Araplara da söylüyor. "Kürt ulusal kurtuluşu hepimizin çıkarlarına ters düşer" diyor. TC temsilcileri Suriye'ye gittiklerinde de bunu söylediler. Türkiye Irak'la da bu konuda sürekli ittifak halindedir.

İran'la olan ilişkilerinde TC, İran devrimiyle birlikte durumu değerlendirerek, kuşkulu bir durumu yaratmaya çalıştı. Ama İran, devrimci bir güç olması nedeniyle PKK'yi görmeye ve bazı ilişkilere yönelmeye çalıştı. İran, Türk rejiminin tavize yatkın durumunu görür görmez, onu kendine daha fazla çekti. TC, İranlı temsilcilerin, Konya'da bulunan en büyük Fars filozofu ve mezhepçisi Mevlana'yı siyasal anlamda ziyaretini kabul etti. "Atatürk'ün mezarına gitmeyebilirsiniz", "Kemalizmi benimsemeyebilirsiniz" diyerek taviz üstüne taviz verdi. Ve hatta bu durum Türkiye'de büyük bir tartışmaya da yol açtı.

Bu ilişki ve çelişkiler belli bir süre sonra, özellikle Kürdistan'da tarih boyunca işbirlikçilik yapmış ağa, şeyh ve aşiret reislerinin çıkarlarını darbelemeye ve onların etkilerini sınırlamaya başlayınca ve ortada kalmaları durumuyla yüz yüze gelince TC, yeni yönelimler içine girdi. Bu çevreler eskiden de zaten sömürgeci rejimlerin işbirlikçileriydiler, rejimlerin adamlarıydılar. Kesinlikle sıkışmışlardı ve korunmak için çareler arıyorlardı. Ardından ihanetlerinin cezasını ağır ödememek için bile olsa, tarikatlara sarıldıkları biliniyor. Çareyi dine sarılmakta aradılar. Bu silahı zaten yüzyıllardan beri kullanıyorlardı. Hatta Arap ülkelerine, Suriye'ye geldiklerinde, bu işbirlikçiler, "Biz Araplığı temsil ettik" dediler. Irak'a halen de gidiyorlar, İran'daki eski tarihi değerlerden bahsediyorlar. Çünkü İran'da çok sayıda Azeri vardır, şialık vardır. Bu temelde binlerce öğrenciyi örgütleyerek İran'a yolladılar. Fakat aslında gönderdiklerinin hemen hepsi polis patentlidir. Sözde Kuzey'den bir sürü aleviyi, şia mezhebinden insanı yolluyorlar. Kısaca bir örgütlenme çalışması yaptılar. Güney'de de nakşileri örgütlediler. Bunların birleşik hareketi, özellikle de maddi çıkarları darbelenince, harekete geçtiler. Aslında bu durum çok önemli.

Her gün gelen yeni haberler vardır. "PKK bizden bu kadar silah istiyor, bu kadar para istiyor, veremeyiz" diyorlar. Ve hemen ardından bunların dincilikle olan ilişkisi, hizbullahçılıkla olan ilişkisi belirginleşiyor. Bunu yeni bir teminat, koruma aracı olarak ele alıyorlar. Böylece iğrenç çıkarlarını savunma gereğini duyuyorlar. Bu konu defalarca değerlendirilmiştir.

Hiç şüphesiz İran İslam Devrimi, kendi ideolojik pozisyonunu sürdürmek ister. İran halkının sınırlı da olsa bir anti-emperyalistliği vardır. Halen de kendi devrimini yaymak istiyor. Bunun aslında olumlu yönleri de vardır, olumsuz yönleri de vardır. Ama İran tüm bunlara rağmen milli geleneklerine uygun olarak islam devrimini kendi milli gelişmesinin, kendi mezhebi gelişmesinin bir aracı olarak kullanırken, başta Kürtler olmak üzere, diğer tüm ulusların milli gelişmesini fazla gözönüne getirmez. Kürtlerin çoğunluğunun sünni mezhebi nitelikli olması, şialığın biraz daha baskı gücü olarak kullanılmasına yol açıyor. Bu yüzden ortada bir çelişki var. Türk milliyetçiliği bu çelişkiyi, özellikle PKK'ye karşı kullanmak istiyor. Ne kadar bunu kullanabilir, belli değil veya bunun nasıl kullanıldığına fazla kanıt yoktur denilebilir.

Ama, hizbullahçılığın bir koluyla İran'a dayanmak istediği açıktır. Tümüyle İran'a bağlıdır demek ise doğru değildir. Özellikle son yıllarda ortaya çıkan gerçeklikten anlaşılıyor ki, hizbullahçılığın genel polis merkezleriyle, yerel tarikat merkezleriyle ve en başta da Olağanüstü Hal Bölge yönetimiyle ilişkisi vardır. Kısaca Türk sömürgeci rejiminin kurumlarına, emniyet teşkilatlarına bağlı olduğunu görüyoruz. İran, ideolojik yayılım aracı olarak belki etkisini kullanmak istemiştir, fakat onun bu durumu belirleyici değildir. Belki de İran kullanılmaya çalışılmıştır. Bu konuda gerçekleri daha iyi tespit etmeye ihtiyaç vardır. Hizbullahçılığın yerel işbirlikçi çevrelerle bağları çok somuttur. Hemen şunu belirtelim ki, hizbullahçılık için en gerçekçi bir tanım şudur: Tarihi olarak milli inkara götüren egemen islamcılığın olumsuz yönleriyle yabancı egemen sınıflara uşaklık, işbirlikçilik eden Kürt egemen sınıflarının çıkarlarının sarsılmasıyla, Türk milliyetçiliğinin veya bunu maskeleyen komünizm maskeli sosyal-şovenizmin etkisini git-

Reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte komünizm hızla gözden düşürülmeye çalışılıyor. Aslında Rus deneyiminin ne kadar komünist olduğu bugün daha iyi görülüyor, tartışılıyor. Ne zaman komünizmden uzak düşmüştür? Ne zaman emperyalistleşmiştir? Veya emperyalist özellikleri nelerdir? Bunlar tartışılıyor. Ve reel sosyalizm bugün etkisini biraz yitirmiştir, özellikle TKP eliyle yaptığı tahribatlar tehlike olmaktan çıkmıştır. Yine sosyal-şovenizme karşı mücadelenin haklılığı da anlaşılmıştır ve bu mücadele başarılmıştır.

tikçe yitirip yeni bir ideolojik saldırı silahı olarak tarikatçılığı, mezhepçiliği kullanma düşüncesiyle ortaya çıkarmak istediği, PKK'ye oldukça karşı ve vurucu temelde örgütlediği, silahlandırdığı, Kürdistan'daki o eski dayanaklarına, işbirlikçilerine sosyal taban işleri gördürmek istediği yeni bir oluşumdur. Evet böyle bir oluşum olarak değerlendirebileceğimiz bir olaydır. İşte böylesine bir tarihi temelde İran kullanılmak istenmiş olabilir.

Kürt işbirlikçileri ise PKK'den oldukça zarar görmüş olan veya PKK'yi kendi sınıf düşmanı olarak gören ve hatta ulusal yönden de hakim ulusun uşaklığını yapan ve hakim ulustan daha çok hakim ulusçu geçinen kesimlerdir. Yani, Kürtlüğe ihanet etmiş, hakim işbirlikçi çevrelerin son çıkar umudu ve en başta da belirleyici olarak Olağanüstü Hal Bölge yönetiminin son bir-iki yıl içinde özenle örgütlendirdiği bir özel savaş, bir kontra girişimidir. Hiç şüphesiz, bu hizbullahçılığın içinde samimi olarak müslümanım diyenler vardır. Müslüman devrimine inanmış olanları vardır. TKP'de samimi komünistlerin varlığı olduğu gibi, bir islam devrimini gerçekten isteyenler de vardır. Bir Hikmet Kıvılcımlı da TKP adlı bir "komünist" partisinde idi. Kıvılcımlı 1930'larda Kürdistan üzerine yazdı. Ama bu istisna, TKP'nin sosyal-şoven niteliğini ortadan kaldıramadı. Demek ki aynı şey, yani iyi-samimi müslümanların olması Hizbullah'ın özel savaş örgütünün emrinde bir alet olmasını ortadan kaldırmıyor.

Şimdi bazı hizbullahçılar diyecekler ki, bize bu kadar haksızlık yapılır mı? Biz bu kadar yanlış değerlendirilebilir miyiz? Biraz da objektif gerçeklikten uzak oldukları için, bunlara şunu söylüyoruz: Sizlerin çok hayalci, saptırılmış bir düşünce ve yargınız vardır. Bizde bile böyle çok sayıda insan vardır. Onlara şunu söylemek gerekiyor: Dinin tarihini biliyor musunuz? Dinin ulusallıkla ilişkisini biliyor musunuz? Dinin Kürtlük üzerinde nasıl kullanıldığını biliyor musunuz? Kürtlerdeki mezhep-tarikat gerçekliği nedir biliyor musunuz? Rejimle-devletle dinin ilişkisi nedir biliyor musunuz? Hakim ulus gerçekliğiyle, sömürgecilikle ilişkisi nedir biliyor musunuz? Ve bizzat islamın devrimci özünü biliyor musunuz? Bütün bu sorulara cevap verdikten sonra, samimi müslümanlar doğruya yakın cevap bulabilirler. Ve o zaman neye alet olduklarını, nasıl kullanıldıklarını da kavrayabilirler.

Unutmayalım saldırgan, katil olarak kullanılanların çoğu çocuk. Bu son dönemlerde arkadan kurşunlayanların hepsinin yaşı 15-20 imiş. Beyinleri kesin yıkanmıştır. Tümüne cennet müjdesi kesin verilmiştir. Ceplerine de bol miktarda dolar konulmuştur. Bunların bu yaşta müslümanlığı köklü öğrenmeleri mümkün müdür? Bizim bu anlattığımız çerçevede bile 15-20 yaşındaki çocuk müslümanlığı nereden öğrenecek? Bu çocuk işsiz-güçsüzdür, çulsuzdur. Kürdistan'da muazzam bir işsizlik vardır. Zaten devletin kendisi, "Onbeşbin kişiye iş vereceğiz" dedi. İşte verdiği iş! Böyle işsiz, lümpen kesimlere verdiği iş! İşte iş verdikleri kesimler! Yalnız vurabilme gücünü yaratabilmesi için müslümanlığı, "Vurursan mücahitsin", "Ölürsen şehitsin", "Cennet seni bekliyor" biçimde anlatmıştır. "Dünyada da seni para bekliyor" demiştir. Adam bakıyor, hem ölürse yeri iyidir, hem de bu dünyadayken yeri iyidir. Bir de polis ona yardımcı oluyor, silah da veriyor. Eskinin sıradan, bir sigara parası bulamayan tipi parayı, silah yardımını, polis himayesini görünce hiç durur mu? Durmaz ve "al git şunu vur" denildiğinde gider vurur. Ve nitekim her gün, böylelerin eliyle çok sayıda yurtsever insanı öldürüyorlar. Olay budur, müslümanlık ise bunda tamamen bir kılıftır.

Eskiden ideolojik temelde saldırırlardı. Sosyal-şovenizmin de etkisi zaman zaman şiddete büründü. Biz de onlara şiddetle karşılık verdik. Bu, büyük tartışmalara da yol açtı. Yine, Kürt ilkel milliyetçiliği de bizimle ideolojik mücadele halindeydi. Bu da zaman zaman şiddete büründü. KUK örneğinde olduğu gibi, biz de şiddetle karşılık verdik. Bu sahte mezhep ve tarikatlarla da mücadelemiz, aslında uzun süredir ideolojik düzeyde yürüyordu. Fakat şimdi bunlar silaha başvurdular. Belli ki şiddetle karşılık vermeye devam edecekler. İşin niteliğini çok iyi gözönüne getirmek gerekir. Bu, silahı kullanan hizbullahçılık neyin nesidir? Hizbullahçılık nedir? Bu gerçeğe baktığımızda, bu silahı kullanan hizbullahçı, yani faaliyette bulunan genç, Hizbullah kelimesini bile bilmez. Çünkü Arpaça bir kelime. Onu o an ilgilendiren aldığı para, silah, sağladığı irtibat, destek ve himayedir. Dolayısıyla çok köklü bir aydınlatmaya da ihtiyaç vardır. Büyük bir tuzak, büyük bir oyun ortaya konulmuştur. İçine de 7 yaşından itibaren beyinleri yıkanan gençler alınmıştır. Ve tepede de MİT'in, Türk özel savaş sisteminin emrinde din adamları vardır. Hem de filozofça din adamlarıdır bunlar. Osmanlı sultanlarına da tarih boyunca yol gösteren din adamları değil miydi? Şimdi de TC'nin saldırılarına yol gösterecek din adamları vardır. Mesela o sahte Adnan hocalar nasıl meydana çıkarıldı? Özellikle zengin çocuklarını uyuşturdular. Son dönemlerde Kürdistan'da harekete geçirilen nakşi şeyhlerinin tümü müthiş eğitilmiş ve kendine göre bilinçlidirler de. Her şeyi bilirler, fakat çıkarlarına ölümüne bağlıdırlar. Çıkarları da esas olarak devletten gelir.

lendirilmek istenen yeni Karayüzler, yani faşist hareket bu temeldedir. "Allahın partisi" adını kullanması yüce terimlere, halkın ilgi gösterdiği deyimlere sığınmaktır sadece. Bu her dönemde böyle olmuştur. Bu güçler en iyi isimleri kendilerine takarlar, işin en iyi teorisini yaparlar ama, dediklerinin tersini yaparlar. Her zaman en iyi isimler altında ters işler yapılmıştır. Bunların da yaptığı böyle bir yutturmacadır.

Bu güçlerin gerçek islamlıkla alakası yoktur. Hizbullah'ın Allahla, islamlıkla da hiçbir alakası yoktur. Bu islamiyeti de kullanamaz mıyız, Kürt halkının dini duygularını istismar edemez miyiz, tarihte olduğu gibi günümüzde de bu yöntemle sonuç alamaz mıyız, sorularını kendilerine yöneltmek üzerinde yoğunlaşıyorlar. Bu sorulara verdikleri cevap işte bu Hizbullah saldırısıdır. Onunla biraz yurtsever katletmek, halkı biraz kafa karışıklığına itmek istiyorlar. Polisin elinde Hizbullah bir iktidar savaşı mı veriyor? Hayır, iktidarın elinde basit bir savaş piyonudur, karşı-devrimci bir savaş piyonudur. Bunlara soruyoruz: Cenneti polisin himayesi altında mı kuracaksınız? "Allahın partisi" polisin, hem de kemalist polisin, özel timin yardımı ve himayesi sayesinde mi amaçlarını gerçekleştirecek, cennete gidecek veya bu dünyayı cennete çevirecek? Polis hangi rejimin hizmetindedir? Açık ki, siyonizmin hizmetindedir. Bunlar çokça anti-siyonist geçinirler, ama mevcut rejim islamizmden daha ziyade siyonizmi temsil ediyor. İsrail Cumhurbaşkanı Herzog ne söyledi? "Siz Kürtlere ne yapıyorsanız biz onaylarız, siz de biz Araplara, Filistinlilere ne yapıyorsak onaylayın" dedi. Evet, Herzog Kürtlere yönelik böyle bir saldırı iznini vermedi mi? Bu saldırıyı Herzog'un emri ile Türklük yürütmüyor mu? Veya siz Türklüğün, polisin emrinde bir saldırı piyonu değil misiniz? Ve bu anlamda emperyalizmin uşağı değil misiniz? Çok açıktır ki, hizbullahçılık en az Türk kemalizmi, faşizmi kadar siyonizmin de uşağıdır. Türk polisinin çok iyi kemalist olduğunu bilmiyor musunuz? Özel timlerin özel savaşı kemalizm adına yaptıklarından haberdar değil misiniz? Bunlara rağmen siz de onlarla kol kola değil misiniz? "Kemalizme karşıyız", resmi ideolojiye karşıyız" diyorsunuz, ama onların himayesinde savaşmak, onların uşağı olmak anlamına gelmiyor mu? Şimdiye kadar bir tek kemalistin burnunu kanattınız mı? Bir tek siyonistin burnunu kanattınız mı? O halde Türk rejimini, Türk kemalizmini besleyen siyonizm, sizi de besleyen siyonizmdir. Dolayısıyla siz dolaylı yoldan da olsa, siyonizmin uşağı oluyorsunuz.

Saf hizbullahçılarla bizim alıp veremeyeceğimiz yok ama, gerçekten

Bu son dönemlerde arkadan kurşunlayanların hepsinin yaşı 15-20 imiş. Beyinleri kesin yıkanmıştır. Tümüne cennet müjdesi kesin verilmiştir. Ceplerine de bol miktarda dolar konulmuştur. Bunların bu yaşta müslümanlığı köklü öğrenmeleri mümkün müdür? Bizim bu anlattığımız çerçevede bile 15-20 yaşındaki çocuk müslümanlığı nereden öğrenecek?

kelimeler bunların ağzında bir balık oltası, bir yem oltası gibi işlev görmektedir. Belki biraz saf gençleri bunlarla aldatabilirler, "Bizim parti Allahın partisidir", "Biz Allah adına savaşıyoruz" kanısına vardırabilirler onları. "Ölsek cennete gideriz, yaralansak gaziyiz" diyecek duruma gelebilirler. "Hiçbir şey olmasa da iyi yaşam bizi bekliyor" diyebilirler. Ama bu bir ideolojik aldatmadır. Kendi halkının, kendi tarihinin durumu nedir? Bunlar gerçekten neyi istiyorlar sorusunu epey sorduk. Ama herhangi bir haber yok onlardan. Bazılarının ise bunun iyi olmadığından haberi var ve çok üzülüyorlar. Ama cinayetleri işleyenlerin devletten çıkarları vardır. Çıkarları Allahıdır, imanıdır onların.

Ve böylelikle denilebilir ki, Kürdistan'da sol adına hareket eden hain çevreler de dahil, son yüzyılın bütün hain tabakaları, hain kişilikleri ve üzerinde şekillendikleri hain gelenekleri, egemen milliyetçiliğin en hain ve faşist temeli olarak düzenlenmiştir. Egemen milliyetçilik savaş cephesinde ordusuyla savaşırken, özel savaş birliklerinin ve köy korucularını da bunun bir parçası olarak geliştirmiştir. Yine, düzenin siyasal partilerinde; DYP'de, SHP'de, bir yığın diğer düzen partisinde birleşen, yoğunca işbirlikçi ve rejimin uşağı vardır. TC ordusunda halkına karşı savaşan yerli hainler vardır. Korucular vardır. Açıktan faşist birlikler vardır. Özel timler, faşist birliklerin kendisi oluyor. Komandolardan oluşan özel ordu birlikleri vardır. Hatta çevik kuvvetler vardır. Bütün bunlar açık cepheden savaşırken, acaba bir de bir son kalıntı olarak

Şu denilebilir: Tabanda aldatılmış gençler, tepede ise sözümona din adamları, tarikat reisleri birleşerek böyle bir ideolojik saldırı hareketini, silahlı saldırı hareketine dönüştürmüşlerdir. Belki güçleri sınırlıdır. Ve öyle fazla etkili olmayacaklardır. Ama yine de arkalarında böylesine bir tarihi temel, sosyal bir temel ve en önemlisi de Olağanüstü Hal Bölge yönetiminin veya özel savaş yönetiminin fiili desteği vardır. "Vur, ben seni himaye ederim" denilmektedir. Nitekim şimdi bunlar Silvan'da, Batman'da, Diyarbakır'da polislerle kol kola yürüyorlar. Açıktır ki özel savaş yönetimi onları satın alıyor ve "yakalandığın zaman seni gizlerim" teminatı veriliyor. Zaten çığ gibi işsizlik ortamında parayla satın alınacak bizzat aldatılmış, özel yetiştirilmiş çok sayıda kişi var. Örgüt-

onların çok bilinçli olarak siyonizmin üçüncü koldan piyonu olduklarını kesin söylemek zorundayız. Onların anti-siyonistlikle, anti-kemalistlikle, anti-emperyalistlikle asla alakaları yoktur. En büyük anti-emperyalizm, en büyük anti-siyonizm, PKK'nın yönlendirdiği harekettir. Bu çok açık. Her gün savaşıyoruz, onlarca savaşçımız kahramanca direnerek şehit düşüyor. Bu anlamda islamiyeti de savunan PKK'dir. İslamiyeti, islam halklarının düşmanlarına karşı savunan PKK'dir. İslam halklarının düşmanları bugün çok bellidir. Bunlar emperyalizmdir, onun uşağı olan kemalistler, siyonistlerdir. Onlara karşı da her gün dişe diş acımasız savaşı veren de PKK'dir. Hizbullahçı şefler, hiçbir zaman böyle bir savaşı geliştirmişler midir? Gelsinler savaşacağız desinler, biz silahlarımızı onlara verelim. Biz bunlara çağrı yaptık; gelsinler birlikte kemalizme, siyonizme, emperyalizme karşı savaş verelim. Silahları, paraları yoksa biz verelim. Varsalar, dağların bir bölümünü onlara verelim. Dürüst yurtseverlere saldırıp katledeceklerine, faşist kuvvetler var, çok eleştirdikleri bir sürü emperyalist veya siyonist var; onlara saldırsınlar. Bir sürü emperyalist güç var. Madem "emperyalizme karşıyız" diyorlar, biraz dürüst olsunlar. Ama bütün bu konulardaki sorularımıza ve çağrılarımıza tek bir cevap, bir ses bile yok. "En büyük kafir PKK'dir", "Tek tehlike PKK'dir" diyorlar. Bunun anti-emperyalistlikle ne alakası var? Gerçekler o kadar çok açık ortadayken, mızrak çuvala sığar mı hiç?

Aslında bizim bu gerçekleri bu kadar hatırlatmamıza da gerek yok. Biz bu çocukların veya bu işi yönlendirenlerin ne durumda olduklarını biraz ortaya koymaya çalıştık. Halkın kafasını biraz karıştırmaya çalıştıkları için, biz halkı aydınlatmak amacıyla, yine biraz da kendi saflarımızda, Türk milliyetçiliğince ortaya çıkarılan bu sahte, oldukça tehlikeli kara oluşumu doğru değerlendirmeye tabi tutmak amacıyla tüm bunları belirtiyoruz. Hiç şüphesiz, bu yeni saldırı, karanlık güç, Karayüzler hareketi hızla tecrit ve teşhir olacaktır. Daha şimdiden en çok güvendikleri alanlarda bile kesin bir tecrite uğramışlardır. Halk artık bunları linç etmeye kadar gidiyor. Belli bir çabadan, özellikle halkın daha da artan mücadelesinden sonra, bunların girecek delik bile bulamayacaklarından eminim. Zaten daha şimdiden hepsi kaçış halindedir. Renklerini, kılık-kıyafetlerini değiştirerek saklanmaya çalışıyorlar. İleride bu fırsatı da bulamayacaklardır belki.

Biz bunların samimi olanlarına şunları söylüyoruz: Ağzınıza aldığınız islamiyetin, devrimin adaleti nedir, bunu iyi öğrenin! Yine İran devrimi nedir, imam hali nedir, bunları iyi öğrenin! Bu lafla olmaz, eylemle olur. Lafla bunları söyleyeceksiniz ama, polisten silahı, ağababalarınızdan bol bol para alıp, sözümona kafirlerle mücadele edeceksiniz! Kendinizi bu biçimde aldatmayınız! Bu sizin için çok tehlikeli bir uğraştır. İyi düşünün, elinizde hiçbir savunma aracı yoktur. Hiçbir gerekçeyle kendinizi iki kelimeyle bile savunamazsınız. Böyle devam ederseniz tarihin en lanetli güruhu olarak adlandırılmaktan kurtulamazsınız. Bir an önce, özellikle fazla çıkara bulaşmamış olanlar hızla kendilerini affettirecek tutum ve davranışlara girmelidirler.

Özellikle İran'ı kullanmak isteyenlere çağrı yapıyoruz: İran'ın halen bazı anti-emperyalist, anti-siyonist özellikleri vardır. İran'a da söylüyoruz; bu temelde kendinize ters düşmek istemiyorsanız, varsa

üzerimize gelme durumunuz, hızla bunu sona erdirin! Bu durumlara bir daha düşmemeye dikkat edin, duyarlı olun! Gerçekten emperyalizme, siyonizme, kemalizme karşı mücadele etmek istiyorsanız, PKK'nin yücelttiği bayrak altında, yükselttiği kurtuluş safları arasında yerinizi alın! Ancak böyle yaparsanız tutarlılığınızı kanıtlarsınız. Yine, aldatılmış birçok genç vardır. Çok çeşitli yöntemlerle aldatıldıklarını biliyoruz. Bunlar da gözlerini açsınlar, kardeşlerini, en değerli insanları katlettiklerini görsünler ve hızla bunlardan ellerini çeksinler. Kendilerini affettirmenin ancak devrimci harekette birleşmekten, ondan af dilemekten geçtiğini bilsinler ve böylesine doğru tutuma girsinler.

En büyük anti-emperyalizm, en büyük anti-siyonizm, PKK'nin yönlendirdiği harekettir. Bu çok açık. Her gün savaşıyoruz, onlarca savaşçımız kahramanca direnerek şehit düşüyor. Bu anlamda islamiyeti de savunan PKK'dir. İslamiyeti, islam halklarının düşmanlarına karşı savunan PKK'dir. İslam halklarının düşmanları bugün çok bellidir. Bunlar emperyalizmdir, onun uşağı olan kemalistler, siyonistlerdir. Onlara karşı da her gün dişe diş acımasız savaşı veren de PKK'dir. Hizbullahçı şefler, hiçbir zaman böyle bir savaşı geliştirmişler midir? Gelsinler savaşacağız desinler, biz silahlarımızı onlara verelim.

Gerçekleri bu temelde her yönüyle açmalıyız. Halkımızı özellikle bu temelde aydınlatıyoruz. Karşısına çıkarılan bu tehlikeyi böyle doğru değerlendirmesi, teşhir ve tecrit etmesi, üzerine silahla geldiklerinde amansız yürüyerek onları yerle bir etmesi, halkımız için tek doğru tutumdur. Halkımızın bu tutuma sonuna kadar bağlı kalarak yürümesini istiyoruz. Ayrıca bunların çok gizli ve sinsice insanlarımızı katlettikleri için, nasıl ki, onlar insanlarımızı birer, ikişer ve arkadan kurşunluyorlarsa, partimiz içinde de, onlara karşı özel suikast timleri oluşturularak, bunların olduğu her yerde, bunların elebaşılarına, bunların yurtseverleri katleden kesimlerine çok sistemli, örgütlü bir şiddet hareketini yöneltmek gerekecektir. Bu konuda eksik olan görevlere doğru yaklaşım göstererek, araştırarak, inceleyerek, bilgi toplayarak, izleyerek hak ettikleri yerde ve biçimde onları cezalandırmak tek doğru yol olarak önümüzdedir. Biz bunlarla fazla uğraşmak istemiyorduk. Fakat özellikle Demirel-İnönü hükümetinin ardına kadar bunlara kapıyı açık tutması, onları üzerimize saldırtması, birçok faili meçhul cinayetin sürdürülmesi, artık tüm gücümüzle bu tehlikeyi görmemizi ve doğru yaklaşmamızı şart kılıyor.

Sonuç olarak; yüce devrimci ulusal kurtuluş hareketimize, özellikle islamcı hizbullahçılar adı altında dayatılan bu oluşumun anlamı budur. PKK her zamankinden daha fazla, Ortadoğu halklarının tarihi geleneklerine, islamın da devrimci özüne, adalet ve eşitlik çağrıştıran yönlerine herhangi bir tarikattan, mezhepten daha fazla bağlıdır. Onu, emperyalizme, siyonizme, kemalizme karşı savunmada en kararlı önder düzeyde bir harekettir. Her ne kadar islami sözcükleri kullanmıyorsa da, özü böyle olan bir harekettir. Derin bir dinsel hoşgörüye sahiptir. Çeşitli dinlere demokratik yaklaşır ve mezheplere, onların en olumlu, özellikle milli ve sosyal gelişmeye hizmet eden tarihi değerlerine yüksek değer biçmektedir. Bu islamiyet için olduğu kadar, bunun çok çeşitli mezheplerine ilişkin de böyledir. Yine çeşitli diğer dinlerden ve mezheplerden azınlıklara karşı da böyledir. Bu anlamıyla en demokratik, hoşgörülü harekettir.

Ortadoğu halklarının tarihinde çok güçlü olan ve görüntü altındaki milli ve sosyal gerçeklikte halkları birbirleri aleyhine kullanmamak, bunun tam tersine gerek islamiyette ve gerekse de hıristiyanlıkta çok etkili olan enternasyonalizmi, yani halkaların eşitliğini gözönüne getirmek büyük önem taşımaktadır. Bu dinlerdeki kardeşlikte, bir anlamda enternasyonalizm vardır. Eğer bu günümüzde olumlu değerlendirilirse, şovenizme ve faşizme kaçmadan halklar arasındaki dayanışmaya hizmet ettirilebilir. Buna da biz büyük özen gösteriyoruz. Yani onlar dini şovenizm için, milliyetçilik için kullanırken, biz tam tersine kardeşlik ve eşitlik için kullanacağız. Dinin gerçek anlamı bu olduğuna göre, hepsinden daha fazla halklarımızın tarihindeki milli geleneğe en doğru karşılığı biz veriyoruz. Gerçekler bu iken ve bu gerçekler uğruna gerçek savaşımı partimiz önderliğindeki halkımız verirken, onu başka türlü değerlendirmek, sadece ve sadece savaştığımız azgın Türk sömürgeciliğine, onun kemalist biçimine, onun arkasındaki siyonizme ve emperyalizme hizmet eder. Yani onlar için, PKK'yi doğru tanımamak, PKK'yi kendileri için bir engel olarak görüp saldırmak demek, o çokça karşılarında olduklarını söyledikleri düşmanlarla aynı safa düşmek demektir. Bu konudaki kafa karışıklığını ve safların karışıklığını hızla netleştirmek gerekiyor. Biz üzerimize düşeni hem eylemimizle ve hem de siyasi tavrımızla bu kadar açıkça ortaya koyarken, aldatılan veya belirli bir karmaşıklığa itilen çok çeşitli yeni çevrelerden olan kişilerin de saflarını sadece sözleriyle değil, eylemleriyle doğru belirlemelerini ve ona inanıyorlarsa islamın eşitlikçi, özgürlükçü özüne sadakatle bağlı olmalarını ve bunu ispatlamalarını da istiyoruz. Biz bunu hem sözle, hem eylemle gerçekçi bir biçimde bütün dünyaya göstermişiz, ispatlamışız. Şimdi sıra bunlara geliyor. Bunu yapmadıkça ve karşımızda savaştıkça da, kendilerine sonuna kadar yükleneceğimizi ve çok acımasız bir biçimde ezeceğimizi de belirtmek istiyoruz.

İnanıyoruz ve oldukça hazırlıklıyız ki, bu temelde 12 Eylül faşizminin ve bütünüyle Türk egemen, sömürgeci ve şoven tarihinin geliştirdiği her türlü saldırıya olduğu kadar, bu saldırı biçimine de karşı derli-toplu ve yerinde bir karşılık vereceğiz. Belki bu araçla o birçok yurtseveri katledebilir. Ama halkımızın artan o büyük öfkesi daha şimdiden bu silahı tersine çevirmiştir. Din silahını kullanmak, sömürgecilere hiçbir dönemde karşılaşmadıkları kadar pahalıya patlayacaktır. Daha şimdiden halkımız tarihinde adeta yapamadıklarına, yani din adına yapılan sahtekarlıkları ilk defa şimdi karşılamanın fırsatını yakalamış olmanın öfkesiyle ayaklanıyor ve partinin de bu konudaki çok yerinde ve doğru belirlemelerine bağlı kalıyor. Oldukça öfkeli bir biçimde bunun üzerine gidiyor ve tarihinde yapamadığını şimdi gerçekleştiriyor. Bu aynı zamanda halkımız için tarihi hesaplaşmanın da son ve oldukça başarılı bir adımı olacaktır. Her zamankinden daha fazla tarihimize, ulusal ve toplumsal gerçekliğimize dayatılan bu karanlık, bu barbar, bu faşist güruhları iyi görelim, teşhir ve tecrit edelim, tüm gücümüzle üzerlerine yürüyelim ve ezelim!

Bu değerlendirmeyi kısaca böyle yapabiliriz. Bu şekilde daha doğru bir perspektifle yaklaşma imkanı ortaya çıkıyor. Bazı iyi niyetliler kendisini düzeltmelidir. Biz de bu temelde karşımızdakilerle daha tutarlı bir savaşımı yürütürüz.

Doğru tutum mücadelede sonuca götürür

Partinin ideolojik-siyasi silahı iyi kullanılırsa, bütün konulara açıklık getirmek zor değildir. Çizgi bunun için çok gereklidir, adamı güçlendirir. Mevcut gelişmeler karşısında adamı silahsız bırakmaz. Tabii bazıları bu konuda gafil olabilir. Çünkü kendini tanımama bizde çok gelişkindir. Kendini sahte önderler yerine koyma çok gelişkindir. Bilinmeli ki, eski sahte önderlikler aşılıp yenileri ortaya çıkar, bu her an gelişme halinde olan bir olaydır. Partinin gerçek önderlik vasıflarını uygulamada işin başında biz olduğumuz için, sapmalara izin vermiyoruz, vermeyeceğiz.

Bazıları halkı sürekli aldatmak isterler ve hatta kendilerini bile aldatmak isterler. Bunlara fırsat vermemek bizim önderlik görevimizdir. Parti militanları bu konuda her zaman ve her yerde yeterli olmak durumundadırlar. Halen ideolojik-siyasi çizgimizi zorlayacak girişimler her gün vardır. Emperyalizm boş durmuyor, uluslararası çıkar sahipleri boş durmazlar. Yine Türk sömürgeciliği her gün yeni şeyler türetiyor. Bu bir özel savaştır. Türk sömürgeciliği yeni yöntemlerle, bir yandan açık cephede imha ile uğraşırken, diğer yandan saflarımızı da karıştırmak ister, halk saflarını da karıştırmak ister. Özellikle de parti içini bulandırmak ister. Onun için siyasi-ideolojik eğitim her zaman güçlü olmak zorundadır. İdeolojik-siyasi netliğe her zaman ihtiyaç vardır; tutum almaya, doğru tutum belirlemeye ihtiyaç vardır.

Birçok yetmezlikler yüzünden kayıplar meydana geliyor. Örneğin Hizbullah meselesi doğru ve zamanında anlaşılsaydı bazı şeyler kurtarılabilirdi. Ama buna tam yeterince doğru yaklaşılmadığı, oldukça dar mahalli ufuklarla yaklaşıldığı için, kayıplar biraz verildi. Yurtsever insanlar katledildi. Çünkü bu konuda halk iyi örgütlendirilemedi, aydınlatılamadı.

Görüldüğü gibi işler bir hayli karmaşık ve oldukça da yetkin bir tarihi toplumsal çözümleme ister. Bu temelde sizleri silahlandırıyoruz, güçlendiriyoruz. Bunlar işin bir yanı. Öte yandan savaş gerçeğine ilişkin, önderlik gerçeğine ilişkin değerlendirmeleri sürekli yaptık. Bazıları, "alacağımızı tam aldık" diyorlar ama, aldıklarınızla ne kadar yaşadığınızı görüyoruz. Biraz kendinize gelin ve ne tür bir savaşla karşı karşıya olduğunuzu gözönüne getiriniz. Düşüncelerinizi yoğunlaştırmanız gerekir. Ben kendimi oldukça sıkarak, zorlayarak ideolojik doğrultuya, siyasi gerçeklere açıklık getirmeye çalışıyorum. Siz ise bunları zor bela öğreniyorsunuz. Öğrendiklerinizi de bölük-pörçük anlatımlarla bozup giyorsunuz. İyi bir militan böyle olmaz. İyi öğrenin. Bugün gerçekler çok karmaşık, bu karmaşıklığı iyi öğrenmekle aşabilirsiniz. Gücünüz neye yetiyorsa onu doğru yapmalısınız.

Parti gerçekliğini, parti tarihini, partinin ideolojik seviyesini bile ne kadar yakalamışsınız belli değil. Tuhaf, eskiden arkadaşlar anlatımları daha iyi özümserlerdi. Elinizde çok imkan olduğu halde gelişmeleri, anlatımları iyi izlemiyorsunuz. Tüm bunları iyi öğreneceksiniz. İkide bir kendinizi "şöyle savaşırım, böyle savaşırım" diye dayatmayın. İyi savaşın, güçlü savaşın! Herhangi bir sahaya gittiğinizde bir sürü insan dökülüyor ve bunu önleyemiyorsunuz. Hizbullah nedir? Hizbullah'ı üfürseydik ortadan kaldırabilirdik. Ama iyi görememe, iyi tedbir geliştirememe bütün bu olumsuzluklara ve yersiz kayıplara yol açıyor. Buna benzer daha birçok gerçek yaşanıyor.

Savaşım gerçeği çok yakıcıdır. Gerçekten yapımızın her gün söylediğim bir gerçeği vardır: Derin yanılgılardan kendilerini bir türlü kurtaramıyorlar. Gelişen olumsuzluklar yanılgılı bir yaşamın ürünüdür ve tüm eğitme çabalarımıza rağmen, bu yanılgılar belki laf düzeyinde veya biraz bilinç düzeyinde aşılıyor, ama onu pratiğe aktarma çok zayıftır. Bu konuda gelişme gösterileceğini tam sanmıyorum. Savaş gerçeği, örgüt gerçeği, önderlik gerçeği, özellikle önderliğin hızlı temposuna uygun olarak durumları kurtarmak için çaba yoğunluğu fazla gelişkin değildir. Bu durumda kolay kaybeden siz olacaksınız. Artık kendinizi kandırmayın. Oldukça ikircikli, gücünü kullanmasını bilmeyen durumları aşın. Karşımızdakiler asırlık geleneklerle ve arkalarına emperyalizmi alarak savaşıyorlar. Siz ise kendi temel doğrularınıza bile güç getiremiyorsunuz.

Polisin elinde Hizbullah bir iktidar savaşı mı veriyor? Hayır, iktidarın elinde basit bir savaş piyonudur, karşı-devrimci bir savaş piyonudur. Bunlara soruyoruz: Cenneti polisin himayesi altında mı kuracaksınız? "Allahın partisi" polisin, hem de kemalist polisin, özel timin yardımı ve himayesi sayesinde mi amaçlarını gerçekleştirecek, cennete gidecek veya bu dünyayı cennete çevirecek? Polis hangi rejimin hizmetindedir? Açık ki, siyonizmin hizmetindedir.

Bir yüksek komuta seviyesini tutturabilir misiniz? Ben burada olmazsam, günlük olarak kimbilir kendinizi ne kadar saptıracağınız hemen her gün ortaya çıkıyor. Muazzam bir lafazanlığa, çocukluğa, hamallık ve toyluğa kendinizi kaptırmışsınız. Yemin içiyorsunuz, savaş sözü veriyorsunuz, o zaman bunun hakkını da vereceksiniz. Çünkü bundan sonra gerçeklerden kaçma şansınız da yok, sonuç imhadır. Tüm silahlar ortadadır.

Her şeye rağmen ben savaşabileceğinize, savaşta gelişme sağlayabileceğinize inanıyorum, ama işin özüne biraz yeterli yaklaşımı göstermek kaydıyla bu olur. Kısaca iyi niyetlisiniz ve oldukça fedakar yaklaşıyorsunuz. O halde gerisini tamamlayın diyorum. Burada söz verenler çok oldu, çok sabırsızca "gitmeliyim" diyenler oldu, ama bunlar çok önemli bir rolün sahibi olamadılar. Eğer bir şehre, bir silahlı birime ulaşınca, bu denilenlere biraz saygıyla karşılık verseydiniz ve biraz anlama, uygulama gücünüz olsaydı, bu, çok şeyi başarıyla ilerletmeye götürürdü. Ben kendimi bütün oluşumlara karşı hazırlıklı hissediyorum ve gerekli cevapları da veririm; hem siyasi, hem askeri, hem ideolojik olarak veririm. Fakat bu silahları yalnız benim kullanmam yetmez. Her cephede herkesin bu silahları iyi kullanması gerekiyor. Kullanmayı bileceksiniz. Çocukça kendi kendinizi partiye dayatmayın. Partinin bir savaş kurmayı olduğunu gözardı etmeyin. PKK çizgisinde bir kurmay savaşçı, bir kurmay nereye giderse, durum değerlendirmesini sağlam yapar, görevleri sağlam belirler, sonuca gitmeyi de iyi bilir. Sonuca gitmezse eğer, büyük zararlar görür. Bir kurmayın özelliği nedir, bir militan nedir? Bir kurmay, bir militan nasıl "ben başaramam" diyebilir ve sonuçta kendini yaşatmasını bilmez? Size sistem bulmak gerçekten kolay değil, hemen hamallığa dalıyorsunuz. Kurmay faaliyeti öncülük faaliyetidir, hammallık faaliyeti değildir. Fakat çoğunun en iyisini yaptığı körcesine devrilmek oluyor. Bizim tarzımız böyle midir? Çalışmalara başarı şansı kazandırmak için biz ne yapıyoruz? Ben kendimi şimdiye kadar yaşattım. Tüm zorluklara rağmen, sınırlı bir sahadaki savaşımı oldukça ilerletebildim. Halbuki sizin mücadele sahalarınız daha cüretkar; çareler, yöntemler daha fazla geliştirilebilir. Bunu yapmazsanız yok olursunuz. Bunun için söz vermenizi halen tehlikeli buluyorum.

Önümüzde ciddi engel yoktur. Özellikle bizim de yardımımızla, sizin için savaşın birçok görevine giriş yapmak zor değildir. Ama siz karşımızdakiler, buna fırsat verecek misiniz? Bizim bu çabalarımıza çok anlamlı bir karşılık verebilecek misiniz? Tamam, yine söz veriyorsunuz, hazırlıklar da yoğundur. Büyük sorumluluklar söz konusudur ve umarım işleri bu temelde yapıyorsunuz.

Bizde zorlama yok, fakat attığınız adımlarda biraz kesin ve ilerletici olacaksınız. Özellikle tüm savaş alanlarımıza bir ivme kazandırmak istiyoruz. Hemen hemen her alanda; hem siyasi ve hem de askeri bir bütünlükle düşman güçlere hamle ile karşılık vermek istiyoruz. Daha şimdiden bu hamlenin içindesiniz. Bu hamleyi güçlü kılacak son hazırlıklar bakımından ne varsa ona yönelmelisiniz. Verdiğiniz sözler bunu gerçekleştirmenin, gereklerini yerine getirmenin temeli olmalıdır. Bu özellikleri sonuna kadar sizde bulundurmaya, sizde gerçekleştirmeye zemin olmalıdır. En son kararlılığınız, hazırlığınız, "bunun gerçekleştirilmesinin gücü bende vardır ve onun sözüdür" biçiminde olmalıdır.

9 Ağustos 1992

15 Ağustos'un saldırı ruhuyla...

Baştarafı 27. sayfada

24 Ağustos 1992: Gever ilçesi Yazılı köyü Demirli mezrasına giden bir askeri konvoya pusu kuran gerilla birliğimiz 7 askeri öldürdü, 15 askeri de yaraladı.

24 Ağustos 1992: Amed il merkezinde gerçekleşen korsan gösteriye binlerce kişi katıldı, Ziraat Bankası Şubesi'ne atılan molotof kokteyli ile banka şubesi yakıldı.

25 Ağustos 1992: Şirnex'te halkın kentten ayrılarak çevre ilçelere ve köylere gitmesi ardından, düşman tekrar Şirnex'i top atışına tuttu. Halka ait ev ve dükkanların üzerine benzin dökerek yakan düşman güçleri, aynı gece Biryan, Gundik, Heştan, Nerex, Nevava, Dehlabîn ve Şilvan köylerini de bombaladı. Nevava köyü korucular tarafından tamamen yakıldı. Adı geçen köyler tamamen boşaltıldı.

Düşmanın katliam ve zulmüne rağmen direnişe geçen Şirnex halkı, dağlara ve çevre köylere yayılarak, yeni konaklama alanlarını oluşturdu.

25 Ağustos 1992: Wan'ın Erdîş (Erciş) ilçesi Taşkapı köyüne yapılan gerilla baskınında 2 korucu öldürüldü.

25 Ağustos 1992: Amed'in Hênê ilçesinde ulusal yas çağrısına bilinçli olarak uymayan şoförler uyarıldı; 2 kamyon, 1 minibüs ve 1 taksi yakıldı.

25 Ağustos 1992: Gridax'ın Patnos ilçesi yakınlarında kurulan gerilla pususuna düşen düşman güçlerinden 7 asker öldü, 8 asker ise yaralandı.

25 Ağustos 1992: Elih şehir merkezinde **Ekrem Gün** adlı kişi, kontralar tarafından katledildi.

25 Ağustos 1992: Wan şehir merkezinde çıkan bir çatışmada **Ayşe** kod isimli bayan gerilla şehit olurken, 1 gerilla da yaralı olarak düşmanın eline esir düştü.

25 Ağustos 1992: Nisêbîn'de Yağmurdere köyü Çiragediği mevkiinde gerillanın pususuna düşen 1 subay, 1 uzman çavuş, 4 asker öldürüldü.

25 Ağustos 1992: Stewr ilçesinde 1 ajan ölümle cezalandırıldı.

25 Ağustos 1992: Sêrt'in Berwarî ilçesi Doğanca bucağına giden düşman askeri konvoyu kaza yaptı, devrilen araçlarda 7 asker öldü, 9 asker ağır yaralandı.

25 Ağustos 1992: Serhedan'ın Başan ilçesinde devlete ait 4 milyar değerinde iş makinaları yakıldı.

25 Ağustos 1992: Çolamerg'in Çelê ilçesine yönelik katliam provasını yapan düşman güçleri roket, havan gibi ağır silahlarla ilçeyi taradılar. Harabeye çevrilen ilçede kayıplar tam öğrenilemedi. İlk belirlemelere göre **Nevzat Turan** (14) adlı bir çocuk hayatını kaybetti.

25 Ağustos 1992: Erzirom-Çewlik karayolunu kesen ARGK gerillaları 7 askeri esir aldılar.

25 Ağustos 1992: Erzingan'ın Kemah ilçesi kırsalında gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 4 asker öldü, 3 asker yaralandı.

25 Ağustos 1992: İstanbul'da 15 banka şubesine molotof kokteyli atılarak yakıldı.

Şirnex katliamını protesto etmek ve katliam nedeniyle ilan edilen yas çağrısına cevap veren yüzbinlerce Kürdistanlı eyleme geçti. Avrupa, Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşen eylemler devam ediyor. Ulusal yas nedeniyle esnaflar kepenk indirdi, araç sahipleri kontakları açmadı. Amed'in Bısmil, Pasur, Farqin, Hezro, Çınar, Gridax'ın Bazîd, Gihadin, Sêrt'in Misric, Xana Hewêl, Dih, Hezo, Berwari, Çolamerg'in merkezi, Çelê, Gever, Şemzînan, Muş'un Milazgir, Kop, Gumgum, Bêdlis'in Norşin, Mêrdîn'in Nisêbîn, Midyad, Dêrika Çiyayê Mazî, Dargeçit, Hezex, Kosar, Êlih merkezi gibi il ve ilçelerde kepenkler indi, otobüs şirketleri bütün seferleri iptal etti.

Ayrıca Manisa il merkezi ve Turgutlu ilçesi, Adana'nın Dağlıoğlu, Dadıoğlu, Denizli, Gülbahçe, Beşocak mahalleleri, İzmir'in Kadifekale, Ballıkuyu ve Çamlık semtlerinde kepenkler indi.

Manisa'nın merkezinde 25, Turgutlu ilçesinde 150 yurtsever açlık grevi başlattı.

Antep, Sağmalcılar, Malatya, Diyarbakır cezaevlerinde ise, savaş esirleri açlık grevine gittiler.

Bismil ve Hezex'te kepenkleri kıran sömürgeci güçler, yüzlerce dükkanı tahrip ederek yağmaladılar.

Dayatılan sahte demokrasiciliği, sağlam parti ...

Baştarafı 7. sayfada

sını bileceksiniz. Genel bilgi bizde bazen başa beladır, yani yüktür. Teori ile günlük yaşam bizde et ile tırnak gibi birbirine bağlıdır. Eğer teori ile günlük yaşam et ile tırnak gibi birbirine bağlı götürülürse, işte o yenilmez kişiliğe doğru yol alabilirsiniz. Kesinlikle de, bu kişilik dışında bir kişilikle özgürlük savaşımızda nefes alamazsınız. Ben size vurmak istemiyorum. Eğer özgür kişilikte ısrarlıysanız, bu çerçeve dahilinde anlam verir, kendinizde yoğunlaştırırsınız. Ve bu iş yürür, önder de olabilirsiniz; hatta işlerin üzerine böyle yürürseniz, benden de fazla başarı sahibi olacağınıza inanmışımdır. Halen de, benim için, savaşanlar benden daha önde ve başarılı savaşıyorlar diyebilirim. Kendi rolümü bu temelde bir izleyici, yanlışlıklar yapılırsa bir hatırlatıcı biçiminde değerlendiriyorum. Öyle tam bir önder pozisyonunda kendimi tutmuyorum. Yiğitler önderdir, ben onları izlemeye çalışıyorum. Hatalar ve yanlışlıklar olursa tartışmayı geliştiriyorum, doğru yolda yürüyelim diye çağrılar yapıyorum. Aslında sizleri sert emirlerle de yürütmek istemiyorum. İsterim ki, böyleleri sizden çıksın, fakat bu gerçekleri de gözardı etmeyecek bir biçimde çıksın. Çoğuna önderlik rolü vereceğiz, başımıza bela üstüne bela getirecekler. Öyle önderler olacağına hiç olmasın. Dolayısıyla ben kendi rolümü, iyi bir önder olmaktan ziyade, iyi önderler ortaya çıkması için müthiş çalışan birisi olarak değerlendiriyorum. Yani önder veya önder yaratan adam da demiyorum. Önderler kendi kendilerini yaratırlar. Fakat ortamı açmak, doğrultuyu açmak ve denetleyicisi, takipçisi olmak için sözümü esirgemem, emeğimi, çabamı esirgemem, her şeyimi adarım. Bu aşamada öyle önderlik çıkışı çok gereklidir. Ve hepinizde de böyle önderliksel çıkışlar gereklidir; çok zorludur, çok sancılıdır. Fakat başka çaresi de yoktur.

Kapsamını açmaya çalışıyoruz, doğrultusunu gittikçe netleştirmeye çalışıyoruz. Gücümüz oranında sunmaya çalışıyoruz. O zaman çıkış yapalım; devrimci ordulaşmada, devrimci örgütlenmelerde, serihildanlarda ve hayatın bütün sahalarında önderliksel çıkışlara artık doğru, kapsamlı bir biçimde yönelmenin zamanıdır. Tarzınız artık buna imkan sağlayabilmelidir. Çalışma tarzınız, yaşama tarzınız, savaş tarzınız önderliksel çıkışa, zafer temelinde yürüyüşe yeterli olmalıdır. Bu temelde elden geldiğince üzerinizde duruyoruz. Fakat daha fazla siz kendi üzerinizde durun, yoğunlaşın ve hesabı herkesten önce kendinize karşı verin. Emin olun ki, hakkını verdiğinizde halkın huzuruna, yoldaşların huzuruna görev üstlenebilecek değerli bir militan yoldaş olarak çıkabilirsiniz. Ve eğer biz de böyle insanlara yol alıyorsak, ekmekten de, sudan da daha fazla bize lazım olan bu kişiliktir diyeceğiz. Yine, her zamankinden daha fazla ısrarlıyız ve başarmakta inançlıyız, kararlıyız.

9 Temmuz 1992

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, Soyadı: ....

Adres: ....

....

6 Aylık	**1 Yıllık**
Almanya içi:	Almanya içi:
DM 30 ☐	DM 58 ☐
Almanya dışı:	Almanya dışı:
DM 32 ☐	DM 62 ☐

Abone hesap numarası:	**Yazışma adresi:**
Kreissparkasse - Köln	SERXWEBÛN
Konto Nr.: 31 97 2	Postfach 10 16 83
BLZ: 370 502 99	5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

Kürdistan halkı artık kendisini yönetecek bir güce, birliğe ...

Baştarafı 8. sayfada

lerini iddia ettikleri "dostluk" ve "koruma" duygusundan dolayı değil, yok etmenin ve tarih sahnesinden silmenin ya da silik bırakmanın planlarını hayata geçirmek için söylüyorlar. İşte bunun en bariz örneği, PKK önderliğinin "terörizm" olarak tanımlanması ve PKK dışında Kürt halkının sorunlarına "çözüm" getirilmek istenmesidir. PKK'siz "çözüm" bulma ise işbirlikçi, ajan ilkel-milliyetçi güçlerin yeniden alabildiğine ön plana çıkarılması, onların eliyle göstermelik otonom bölgelerin oluşturulmasıyla özgürlük yürüyüşünün önüne geçme planlarıdır. Emperyalist metropollerin lüks otellerinde bir araya gelen bu hain güruh takımı, beybabalarının söylediklerini bir papağan gibi oralardan tekrarlayıp durmaktadırlar. Halkına bu kadar yabancı, bu kadar uzak, bu kadar hainane davranan güçlerin eliyle geliştirilmek istenen sahte "demokratik" çözümler Kürdistan halkının artık kabullenmediği olaylardır. Çünkü halkımız tarihsel sürecini yenilgilerle, gözyaşlarıyla, acı içinde inleyerek değil, alnı açık, başı dik, gururlu ve özgür yaşamak istemektedir. Halkımızda bu isteği geliştiren gücün PKK önderliği olmasını, emperyalizm ve sömürgecilik bir türlü kabullenmek istemiyor. "Terörizm" suçlamalarında bulunuyor. Ama en büyük teröristliği kendisi yaparak, halkımızı kırdırtmak için işbirlikçi yönetimlerini alabildiğine destekliyor. Teoride ulusal hakları ve insan haklarını en iyi savunduğunu, koruduğunu iddia eden emperyalizm Kürdistan'da bugün bunları yapmakta ve yaptırmaktadır. Ne var ki partimize ve halkımıza karşı uygulanan bu yönelimler ters tepmekte, halkımızı öncüsüyle daha çok bütünleşmeye götürmektedir. Halkımız gerçek önderliği, halklaşan, halkla bütünleşen önderliği bizzat yaşayarak görmüştür artık. Bunun için aldığı her tavır nettir, kararlıcadır ve yiğitçedir. "Uluslararası Kürdistan Festivali"nde yaşanan olay da budur.

Festivalde 60 bin kişilik bir kitlenin hep bir ağızdan "Bijî PKK!", "Bijî Serok APO!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Vur gerilla vur Kürdistan'ı kur!", "PKK halktır, halk da biziz!" sloganlarını haykırması, PKK-ERNK-ARGK bayraklarını coşkuyla havalarda dalgalandırması bundan başka ne anlama gelebilir? Bu durumda eğer PKK "terörist" ise, Kürdistan halkı da "terörist"tir. TC faşizmi ve emperyalizmi istediği kadar, "PKK olayı ile Kürt sorunu farklı şeylerdir" deyip dursun. Bunun gerçeklerle hiçbir alakası yoktur. O zaman en üst boyutlarda sürdürülen bu kirli savaşın anlamı nedir? Bu savaşta katledilenler kimlerdir? Savunmasız yurtsever köylülerin katledilmesini emperyalizmin bizzat kendi oluşturduğu kurumlar ve kuruluşlar belgelemektedir. Kullanılan kitle imha silahlarını bölgedeki faşist diktatörlüklere kimler vermektedir? Kimlerin onayı alınarak bu silahlar böyle sınırsızca kullanılmaktadır? Bunca işrenç yöntemlerin üzerinde uygulandığı bir halk nasıl ses çıkarmadan bunları kabul edebilir? Bunlara karşı direnmek bir halkın en doğal hakkıdır. Ama Kürdistan halkı direniyor diye katliamlardan geçirilmektedir. Ve böylece halkımızın en doğal insani hakları da elinden alınmak isteniyor. Görülüyor ki, "PKK olayı ile Kürt sorunu farklı şeylerdir" diyenler, partimize ve halkımıza karşı aynı tavrı alıyorlar. Eğer bu düşüncelerinde gerçekten samimiyseler bu festivale bakarak bile PKK'nin halk olduğunu kabul ederler. 15 Ağustos 1992 eylemliliği zaten bu gerçekliğin Kürdistan'da yaşam haline getirilmesinden başka bir şey değildir. Yani halkımız öncüsünün emir-komutasında yürüdüğünü geniş boyutlu eylemlilikleriyle göstermiştir.

"Uluslararası Kürdistan Festivali" bir gerçekliği daha dile getiriyor: Kürdistan halkı artık kendisini yönetecek bir güce, birliğe ve bütünlüğe ulaşmıştır. Kürdistan Ulusal Meclisi'nin altyapısı oluşmuştur. Pratik uygulamanın dışında bir engel kalmamıştır. Çünkü bu düzeyde bir birliği yakalayan halkın böyle bir oluşuma gitmemesi garip bir gelişme olur. Savaşma kararlılığında olan bir halk, seçme-seçilme, yönetme-yönetilme düzeyini de yakalamış demektir. Bu düzey tarihimizde elimize ender geçen fırsatlardan birisini oluşturmaktadır. Bunun kaçırılması durumunda halk olma iddiamızı kaybederiz, bedelleri de çok ağır olur. Aslında halkımız, festivalde kendi meclisine olan bitimsiz özlemini dışa vurmuştur. Bunu çok iyi anlamak, kavramak ve gereklerini zaman geçirmeden yerine getirmek gerekiyor. Halkımızın dile getirdiği şey, en açık ifadeyle devrim talebidir. Öncüsünü bunu yapacak güçte gördüğü için de ona bağlıdır, onu bütün acı ve zorluklara katlanarak benimsemektedir. Devrimin siyasal ifadesi olan Ulusal Meclis'in olanakları her zamankinden daha fazladır. PKK önderliği, sahte önderliklerin gerçek yüzlerini daha iyi ortaya çıkarmıştır. PKK'nin komuta düzeyi Ulusal Meclis'i toplayacak güçtedir. Yeter ki halkımızın içinden dürüst, namuslu, halkı ve ülkesi için politika yapmayı esas alan insanlar ortaya çıkarılsın veya bu insanlar bu göreve hazır olduklarını bildirsin. Bunun için bir gün bile beklemeye gerek yoktur. Ordulaşma düzeyimiz çok ileri mevzileri yakalamıştır. Siyasal bir üstyapıya sahip olmayan ordulaşma da, açık ki, istenilen hedeflere tek başına ulaşamaz. Halkımız mevzilenmesini iyi yapmıştır. Kendisini savaştıran olursa aşamayacağı engelin olmadığını göstermiştir. Ve Kürdistan halkı her zamankinden daha fazla kendisini karar sahibi yapmıştır. Avrupa'nın ve dünyanın çeşitli yerlerinden gelerek 60 bin kişilik bir sayıya ulaşan Kürdistanlı kitlenin 10 saat hiç dağılmadan stadyumda bir arada kalmasının duygusunu başka türlü izah etmek mümkün değildir.

Halkımızın görkemli bir tarzda bir araya gelmesi sadece kendisine değil, diğer halklara da güç ve destek vermektedir, moral kaynağı olmaktadır. Yüzyıllardır köleliği yaşayan Kürdistan halkı bu festivalde hiçbir halka karşı kin ve öfke beslemediğini konukseverliğiyle göstermiştir.

"Uluslararası Kürdistan Festivali"nin böylesi bir öneme sahip bir şenlik, halkların şenliği olarak görülmesi en doğru yaklaşım biçimidir. Kürt halkı bu festivalde yürüttüğü savaşın niteliğini, amaç ve hedeflerini en açık bir şekilde dosta ve düşmana karşı dile getirmeye çalıştı. Ulusal yönünün ne kadar geliştiğini gösterdi.

V.i.S.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:				
			Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
			Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
H. Barcedoğmuş	Serxwebûn	Kreissparkasse - Köln	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

15 Ağustos'un saldırı ruhuyla

KÜRDİSTAN'DA GERİLLA İLE HALK BÜYÜK YÜRÜYÜŞTE!

18 Temmuz 1992: Gece Qilaban (Uludere) şehir merkezi bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. Hükümet konağı, jandarma karakolu ve hainlerin kaldığı 3 evi de roket atışına tutup, otomatik silahlarla tarayan gerilla birliğimiz, düşmana büyük maddi kayıplar verdirdi.

20 Temmuz 1992: Mêrdîn'in Mijîn (Akduman) ve Steve köyleri arasında operasyon yapan düşman askerlerine ve köy korucularına, gerilla birliğimizce pusu atıldı. Pusuya düşürülen 18 asker öldürüldü.

21 Temmuz 1992: Erzirom'un Oltîlî (Şenkaya) ilçesinin Dokuzelma köyü ARGK gerillalarınca basıldı. Düşmanla birlikte çalışan 2 kişi ölümle cezalandırıldı.

24 Temmuz 1992: Şemzînan (Şemdinli) kırsalında ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışmada çok sayıda özel tim elemanı ve düşman askeri öldürüldü. 6 gerillanın da şehit düştüğü bildirildi.

25 Temmuz 1992: Mustafa Fidancı ve Mahmut Erda adlı kişiler Amed'in Hatboyu Caddesi'nde Hizbi-kontraların silahlı saldırısına uğrayarak ağır yaralandılar.

26 Temmuz 1992: Îdir (Iğdır), Gihadîn (Diyadin) ve Bazîd (Doğubeyazıt) üçgeninde yer alan Tendürek dağlarında gerillalarımızla düşman güçleri arasında 3 gün 3 gece süren çatışmada 57 özel tim elemanı ve asker öldürüldü. Bu çatışmada 6 gerillamız da şehit düştü.

27 Temmuz 1992: Gece bir ARGK birliğimiz tarafından Bêdlîs (Bitlis)'e 5 km uzaklıkta bulunan Karayolları 2. Bölge Müdürlüğü Şantiyesi'ne ve buraya ait olan bir odun deposuna baskın düzenlendi. 25 kişi etkisiz hale getirilerek, 12 araç ve 200 ton odun ateşe verilerek yakıldı. Düşmana 10 milyarın üzerinde zarar verdirildiği kaydedildi.

28 Temmuz 1992: Pasûr (Kulp) Farqin (Silvan) Qabilcewz (Sason) üçgeninde gerillalarımızla düşman güçleri arasında çıkan çatışma 2 gün 2 gece sürdü. Bu çatışmada 133 düşman askeri öldürüldü, 2 panzer imha edildi, 1 gerillamız kahramanca direnerek şehit düştü, 2 gerillamız da yaralandı.

31 Temmuz 1992: Kerboran (Dargeçit) Xelîla köyü karakolunu basan ARGK birliğimiz, 3 subay, 13 askeri öldürdü ve o anda yardıma gelen 2 düşman panzeri de gerillalarca safdışı bırakıldı.

1 Ağustos 1992: Özgür Gündem gazetesi Gercews (Gercüş) muhabiri **Yahya ORHAN** (28) Bağlarbaşı Mahallesi'ndeki evine gece dönerken hizbi-kontralarca silahlı saldırı sonucu katledildi. Yahya ORHAN'ın MP-5 ya da Akrep türü bir silahla tarandığı belirtildi.

2 Ağustos 1992: Êlih (Batman)'de Özgür Gündem gazetesi muhabiri Metin Pekgül'ün kardeşi **Celal PEKGÜL** (24) il merkezinde kontraların silahlı saldırısı sonucu öldürüldü.

2 Ağustos 1992: Eskişehir-Aydın kanlı sürgününde açlık grevi içindeyken şehit düşen PKK'li savaş esirlerinden **H. Hüsnü EROĞLU** ve **Mehmet YALÇINKAYA** yoldaşlar mezarları başında anıldılar. Anma törenine şehitlerin aileleri, yakınları ve arkadaşları katıldı.

3 Ağustos 1992: Çewlik'in Kehnîreş (Karlıova) ilçesi kırsal kesiminde ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 6 gerillanın şehit düştüğü bildirildi. Düşman çok büyük kayıplara uğramasına rağmen, bölge valiliği 1 askerin öldüğünü, 1 astsubayın da yaralandığını açıkladı.

3 Ağustos 1992: Midyad-Kerboran karayolunda devriye gezen bir ARGK birliğimiz ile karşılaşan ve Kerboran'a gitmekte olan 1 düşman panzeri ve reosu atılan pusu sonucu savaş dışı bırakıldı. Bu eylemde kaç askerin öldürüldüğü henüz öğrenilemedi.

3 Ağustos 1992: Gumgum (Varto)'da gerilla ve düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 29 düşman askeri, 1 subay öldürüldü. Bu çatışmada 4 ARGK gerillası da şehit düştü.

4 Ağustos 1992: Nisêbîn şehir merkezinde birçok cinayete karıştığı tespit edilen 2 kontr-gerilla elemanı ölümle cezalandırıldı.

5 Ağustos 1992: İzmir'in Urla ilçesinde Kürt ve Türk minibüs şoförleri arasında taşlı-sopalı çatışma çıktı. Olaydan sonra gözaltına alınanlardan çoğu Kürtlerden oluşuyor. Çatışmanın Türk-Kürt düşmanlığını yaymak isteyen faşistler tarafından başlatıldığı bildirildi.

5 Ağustos 1992: Qabilcewz'e bağlı Karaçeşme yakınlarında düşman birliğine ARGK gerillaları tarafından pusu atıldı. 4 asker öldü, 10'nu da ağır yaralandı. Panzer ve diğer araçlar da savaş dışı bırakıldı.

5 Ağustos 1992: Amed'in Licê ilçesi Hezan (Kavacık) köyü jandarma karakolu gece ARGK gerillaları tarafından basıldı. Roketatarlarla yapılan saldırıda karakol yerle bir edildi. Düşman yine her zaman olduğu gibi kayıplarını gizleyerek, 1 uzman çavuşun yaralandığını açıkladı. Olaya tanık olan yurtseverler ise, düşmanın çok sayıda kayıpları olduğunu bildirdiler.

5 Ağustos 1992: Hezo (Kozluk)'ya bağlı Yedibölük karakoluna saldırı düzenleyen ARGK gerillaları roket atışlarıyla düşmana ağır kayıplar verdirdiler. Ölü ya da yaralılar konusunda henüz bilgi alınamadı.

6 Ağustos 1992: Qabilcewz ile Mûş kırsal kesiminde gerillalar ile düşman güçleri arasında başlayan çatışma 2 gün devam etti. Batman Hava Üssü'nden kalkan uçaklar bölgeyi yoğun bombaladı. Her iki tarafın da kayıpları konusunda bilgi alınamadı.

6 Ağustos 1992: Newroz'dan bu yana sessizliği yaşayan Cizîra Botan'da gerillalar gece roketatar ve ağır silahlarla iki polis panzerine saldırdı, panzerler tamamen işlemez hale getirildi. Olayda ölen ya da yaralanan olmadı.

6 Ağustos 1992: Mûş'un Gumgum ilçesine bağlı Bazikan köyü mıntıkasındaki Şerafettin dağlarında bir gerilla birliğimiz, düşman konvoyunu pusuya düşürerek 13 askeri öldürdü.

6 Ağustos 1992: Amed'in Licê ilçesine bağlı Üçdamlar köyü karakoluna bir ARGK birliğimizce baskın düzenlendi. Karakol tamamen imha edildi. Ölen düşman askerlerinin sayısı henüz tespit edilemedi. Yalnız yurtseverler 24 askerin öldürüldüğünü belirtiyorlar. Licê'nin başka bir köyünde çıkan çatışmada da 3 gerilla ve 3 milis şehit düştü. Bu çatışmada yardıma gelen başka bir ARGK birliğimiz ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada da 2 helikopter düşürüldü. Çatışmanın ayın 9'una kadar devam ettiği bildirildi.

6 Ağustos 1992: Bu geçen süre içinde değişik zamanlarda kontra saldırılarını protesto etmek için Xozad, Bismil, Gercews, Nisêbîn, Hezex, Dêrika Çiyayê Mazî esnafları kepenk kapattılar.

7 Ağustos 1992: Stewr (Savur)'de çıkan bir çatışmada şehit düşen **Ebedi BAKIR (Orhan)**'ın cenazesi doğum yeri olan Bismil'e getirildiğinde olayı protesto etmek amacıyla esnaf kepenk, şoförler de kontak kapattı. Bu yüzden şehirlerarası otobüsler de sefere çıkmadı. Ebedi BAKIR'ın cenazesi yapılan törenle toprağa verildi.

7 Ağustos 1992: Erzirom-Çewlik karayolu ARGK gerillalarınca ulaşıma kapatıldı. Arabalar kontrol edildi. Gerilla birliğimiz aynı karayoluna ait müdürlük binasını ve içindeki araçları ateşe vererek yaktı.

7 Ağustos 1992: Dara Hênê (Genç)'nin Suveren İstasyonu'ndaki bir yük trenine gerillalar tarafından roketlerle saldırı düzenlendi. Trende büyük hasar meydana gelirken, makinist Şükrü Akalın da yaralandı.

7 Ağustos 1992: Mûş il merkezine bağlı Arıköyü'nü gerillalar bastı. Köy korucusu Hafız Demir'in oğlu Hadi Demir (18) düşmana hizmet ettiği için evinden alınarak gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

7 Ağustos 1992: Nisêbîn ilçesi Kışla köyü muhtarı **Hüseyin Akçakaya** ve 14 yaşındaki oğlu kimliği belirsiz kişilerce katledildi. Muhtar çevresinde yurtsever biri olarak tanınıyordu.

7 Ağustos 1992: Nisêbîn'de hizbullahçı olarak bilinen biri halk tarafından linç edilmek istendi. Hizbullahçının eyleme gittiğini anlayan yurtseverler onu yakalamak istedi. Hizbullahçı şahıs silahını çekip etrafa rastgele ateş etti. Açılan ateş sonucu Hüseyin Baybars'ı (12) öldürüp, 3 kişiyi de yaralayıp kaçtı.

8 Ağustos 1992: Amed'in Çınar ilçesi Xerbesitil köyü imamı Hasan Sancar hizbullahçıların silahlı saldırısına uğradı. İmamın evine silahlı saldırıda bulunan hizbullahçılar, Hasan Sancar (48), eşi Azize Sancar (34), çocukları Zair (15), M. Sait Sancar (2)'ı yaraladılar.

9 Ağustos 1992: Cizîra Botan ilçe merkezi bir ARGK birliğimiz tarafından basıldı. Gerillalarımız hükümet konağı, ilçe jandarma karakolu, emniyet müdürlüğü, çarşı karakolu ve MİT binalarına roketlerle saldırdı. Düşman güçleri de karşılık verince çatışma başladı, ilçe sakinleri evlerinin bodrumlarına inerek çatışmanın geçmesini bekledi. Çatışma 3 saat sürdü. Ölen ve yaralanan olmadı. Düşmana büyük maddi zararlar verdirildi.

10 Ağustos 1992: Dêrika Çiyayê Mazî şehir merkezi yaklaşık 100 kişilik bir gerilla birliğimiz tarafından dört koldan marşlar, türküler söylenerek, sloganlar atılarak basıldı. 4 düşman askeri öldürüldü. Devlete ait binalar tahrip edildi. Esnaf kepenk kapatıp, sokağa çıkmadı. Çıkan çatışmadan dolayı bölgeye çok sayıda özel tim ve komando takviyesi yapıldı.

10 Ağustos 1992: Geçen yıl şehit düşen **Salman TAŞ (Hogir), Erdal EREN (Kendal)** isimli Pasûrlu gerillaların ölüm yıldönümü nedeniyle Pasûr esnafı kepenk kapattı. Düşman güçleri bu eyleme müdahale etmedi.

10 Ağustos 1992: Wan'ın Payîzava (Gürpınar) ilçesine bağlı Zehidan yaylası bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. Bu yaylada bulunan koruculara gerillalarımız otomatik silahlarla saldırıda bulundu. Bir korucunun kolunun koptuğu bildirilirken, kayıplar konusunda tam bilgi alınamadı.

10 Ağustos 1992: Mazra (Elazığ)'dan Tûx (Tatvan)'a askeri araç taşıyan bir yük treninin gerillalarımızın tren rayına yerleştirdiği mayına çarpması sonucu lokomotifle birlikte 10 vagon raydan çıkarak devrildi. Trende bulunanlardan 3 kişi öldü.

10 Ağustos 1992: Serê Kanî (Ceylanpınar)'de Özgür Gündem gazetesi yazarı ve Uluslararası Yazarlar Birliği (PEN) üyesi **Hüseyin DENİZ** evinden iş yerine giderken Hizbikontra elemanı 3 kişinin silahlı saldırısına uğradı. Ensesinden ağır yaralanan Hüseyin DENİZ hastaneye kaldırılırken yolda şehit düştü.

10 Ağustos 1992: Çelê-Kaşûrî'nin Arûz mıntıkasında düşman askerlerine bir gerilla birliğimiz saldırı düzenledi. 6 komando askeri öldürüldü. Demir Polat ve Alaattin Mercan isimli komando askerler de esir alındı. Eylemde kamulaştırılan malzemeler şunlardır: 1 adet MG-3, 2 adet G-3, 1 adet bombaatar, 1 adet lav silahı, 1 adet büyük gece dürbünü, 4000 adet G-3 mermisi, 15 adet sırt çantası, 2 küçük telsiz, koruculara ait 700 keçi. Bu eylemde 2 gerilla mayın patlaması sonucu yaralandı. **Şemsettin ÇAĞLAR (Xwinrij)** ve **Vezir EROL (Kemal Şer)** isimli gerillalar da şehit düştü.

11 Ağustos 1992: Dersim'de kontr-gerilla tarafından bir süre önce kaçırılan **Ayten ÖZTÜRK**'ün (32) cesedi Asri Mezarlık'ta bulundu. Vahşice katledilen Ayten ÖZTÜRK'ün gözleri oyulmuş, kulakları, burnu ve saçları kesilmiş bir vaziyette mezarlığın içine atıldığı bildirildi.

11 Ağustos 1992: Pasûr ve Licê'de şehit **Welat Şehmus KAYA (Hebûn)**'nın anısına esnaflar kepenk kapattı.

11 Ağustos 1992: Êlih'in Heskîf (Hasankeyf) ilçesi Hirbatur köyü karakolu bir gerilla birliğimizce basıldı. Çıkan çatışmada 8 düşman askeri öldü, 14 asker yaralandı. 2 gerilla da şehit düştü. Çatışma esnasında bir köylü de öldü.

11 Ağustos 1992: Dih (Eruh)'e bağlı Reşana (Dikboğaz) karakoluna ARGK gerillalarınca baskın düzenlendi. Baskında 6 asker öldü, 9 asker de yaralandı. Gerillalarımızdan kayıp olmadığı bildirildi.

11 Ağustos 1992: Berwari (Pervari)'ye bağlı Yeniaydın köyündeki bir korucunun evi gerillalar tarafından basıldı. Çıkan çatışmada 3 kişi öldü, gerillalardan kayıp olmadı.

11 Ağustos 1992: Mêrdîn'in Yalımköy mıntıkasındaki emniyet müdürlüğü binasına gerillalar roketatarlı bir saldırı düzenledi. Binanın çatısı yandı. Düşman güçleri binanın yanındaki tepeden panzer ve ağır silahlarla Yalımköy üzerine rastgele ateş etmeye başladı. Açılan ateş sonucunda Mehmet Erbek (12), Aziz Öner (60) ve adı belirlenemeyen bir kadın ağır yaralandı.

11 Ağustos 1992: Amed'in Melikahmet semtinde Hizbi-kontralar tarafından silahlı saldırıya uğrayan **Nezihi Erkan** isimli bir kişi öldürüldü, bir kişi de olay esnasında oradan geçerken yaralandı.

11 Ağustos 1992: Çelê'nin Aruç (Ortaköy) sınır jandarma karakoluna ARGK gerillaları baskın düzenledi. Baskın sırasında çıkan çatışmada 6 asker öldü, 4 asker de esir alındı.

12 Ağustos 1992: Çel'in Şifraze taburuna bir gerilla birliğimiz saldırı düzenleyerek düşman mevzileri ele geçirdi. İki tabur gücünde olan düşmana büyük bir darbe vuruldu. Bu saldırıda **Halis ÇELİK (Hoşgir, Rêber)** isimli gerilla şehit düştü. Eylemde kamulaştırılan malzemeler şunlardır: 1 adet MG-3, 1 adet M-18, 3 adet G-3, 1 adet büyük gece dürbünü, 1 adet sırt telsizi, 2000 adet G-3 mermisi, 370 adet M-18 mermisi, 3 adet sırt çantası ve 1 adet fotoğraf makinası.

13 Ağustos 1992: Şemzînan'da radarı koruyan 4 asker gerillalarımızca öldürüldü.

13 Ağustos 1992: Şemzînan'ın Bezelê köyü karakolunun tepe nöbetçilerine baskın düzenleyen bir gerilla birliğimiz, 7 askeri öldürdü, 1'i subay, 3 askeri de yaraladı.

13 Ağustos 1992: Amed'den Orta Eyalet'e giden bir gerilla birliğimiz Gumgum'un Kaynarca yaylalarında, düşmanla çatışma içine girdi. Çatışmada gerillalar, 1'i asteğmen 30 civarında asker öldürüldü. 4 gerilla da bu çatışmada şehit düştü. Ayrıca düşman güçlerinden çok sayıda yaralı olduğu bildirildi.

14 Ağustos 1992: Qilaban'ın Dara Hînê' köyü gerilla birliğimizce basıldı. Çete başıyla 4 korucunun evi imha edildi. Üç saat süren çatışmada gerillalarımız kayıp vermeden üslerine çekildi.

14 Ağustos 1992: Girgê Amo (Silopi)'da gerçekleştirilen bir ey-

lemde gerillalarca Ramoyê Agit isimli ajan-çete cezalandırıldı.

14 Ağustos 1992: Çelê ilçesinin Şiverezan (Çınarlı) karakolu gece bir gerilla birliğimizce basıldı. Çıkan çatışmada, ilk belirlemelere göre 3 asker öldü. Çatışma diğer günler de yer yer devam etti. Çatışma bölgesine çok sayıda askeri güç sevkiyatı yapıldı.

14 Ağustos 1992: Dersim'in Mêzger (Mazgirt) ilçesine bağlı Xiran Deresi ve Akkavak köyü yakınlarında ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 uzman çavuş öldü, 2 asker de yaralandı. Gerillalar kayıp vermeden üslerine çekildi.

14 Ağustos 1992: ARGK gerillaları Kerboran Tabur Komutanlığı ve Kaymakamlık binasına roketatarlı bir saldırı düzenledi. Düşman güçlerinin çatışmaya girmesi üzerine, o sıralarda evinin damında yatmakta olan **Behçet TEKİN** (67) adlı bir kişiye mermi isabet etmesi sonucu yaşamını yitirdi. Aynı saatlerde bir başka gerilla birliği merkeze bağlı Xelila (Kılavuz) köyü civarında düşman güçleriyle çatışmaya girdi. Bu çatışmada **Hayri ÇEVİK** (35) adlı bir köylü öldü.

14 Ağustos 1992: Sêrt (Siirt)'in Xana Hewêl (Baykan) ilçesi Kasımlı mezrasını basan bir ARGK birliğimiz iki korucuyu ölümle cezalandırdı.

14 Ağustos 1992: Bismil ilçesi Kazancık (Kürthacı) köyü yakınlarında gerillalar tarafından cezalandırılan ajan-muhbir Ahmet Altınsoy'un üzerine bırakılan ERNK imzalı bildiride, "Her hafta bir ajan cezalandırılacaktır" diye yazıldığı bildirildi. Ahmet Altınsoy bir süre önce köye gelen gerillaları ihbar etmişti.

15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümünde Kürdistan halkının büyük direnişi

Bêdlîs: Bêdlîs merkezi ile Tûx (Tatvan), Norşîn (Güroymak) ve Xelat (Ahlat) ilçelerinde kepenk kapatma eylemi yapıldı. Tûx'ta eyleme katılım yüzde yüz oranında gerçekleşirken, şoförler de kontak kapattı. Halk sokağa çıkmadı. Bêdlîs'te kepenkler devlet güçlerince kırıldı ve il merkezi ile Tûx'da yapılan operasyonlarda 30 kişi gözaltına alındı.

Êlih: Êlih il merkezinde yapılan kepenk kapatma eylemine katılım yüksek oldu.

İdir: İdir il merkezi ve Başan (Aralık) ilçesinde kepenkler kapandı. İdir'de yapılan operasyonlarda çok sayıda yurtsever gözaltına alındı.

Wan: Wan il merkezinde devlet güçlerinin yaptığı aramalarda 14 kişi gözaltına alındı. Kentteki seyyar satıcılar polisler tarafından bir yerde toplanarak evlerine gönderildiler. Subay lojmanlarının alt katlarının karakola çevrildiği ve gözaltına alınanların sayısının yüksek olduğu bildirildi. Wan'ın Erek Mahallesi'nde önceki akşam bildiri dağıtan yurtseverlerle polis arasında çıkan çatışmada 1 yurtsever yaralandı. Wan'ın Elbak (Başkale) ilçesinde esnaf kepenk kapattı.

Mûş: Mûş'un Gumgum (Varto), Kop (Bulanık), Milazgir ilçelerinde yüzde yüz katılımla kepenk ve kontak kapama eylemi yapıldı. Milazgir'de halk sokağa çıkmadı, giriş-çıkış yasaklandı. Gumgum'da 2 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı.

Dersim: Dersim il merkezi ve Mêzger (Mazgirt), Xozat (Hozat), Pilemorî (Pülümür), Nazmiye ve Pülûr (Ovacık) ilçeleri kepenk ve kontak kapama eylemi yaptılar.

Antalya: Antalya'da sabah saatlerinde yat limanına atılan ses bombası çevrede panik yarattı. Devlet güçlerinin korkudan kenar mahallelerde devriye gezemedikleri bildirildi.

Dêrika Çiyayê Mazî: Mêrdîn'in Dêrika Çiyayê Mazî ilçesinde kepenkler kapatıldı. Sabah saatlerinde çevre köylerden yürüyüş yapmak amacıyla ilçeye girmek isteyen yaklaşık 5 bin kişilik grubun önü Dêrika Çiyayê Mazî'ye 19 kilometre uzaklıktaki Üçyol mevkiinde devlet güçlerince kesildi. Yapılan engelleme üzerine halk dağılmayarak direnişe geçti. Sloganlar atarak oturma eylemi yapan grubun etrafı polis, özel tim ve zırhlı araçlarla kuşatılarak ateş açıldı. Halkın üzerine açılan ateş sonucu **Gemra URAL (60), A. Hamit BİLEN (29), Ömer ÇAYIR (25), Eziyet SELÇUK (15), A. Kadir ÇELİK (35), Ramazan AKIN, Halil KARACA** ve **Zine ... (60)** isimli yurtseverler şehit düştü, 10'a yakın yurtsever de yaralandı. Yine Dêrika Çiyayê Mazî çıkışında cezaevi yakınında 40 kamyon ile ilçeye girmeye çalışan halkın önü devlet güçlerince kesilerek ablukaya alındı. Toplam 150 kişi gözaltına alındı.

Kocaköy: Amed'in Kocaköy ilçesine bağlı Tepecik köyünde devlet güçlerinin halkın üzerine açtığı ateş sonucu 1'i çocuk 7 kişi ağır yaralandı.

Kalabalık bir yurtsever kitlesi Kocaköy ilçesine bağlı köylerden 30 traktör, çok sayıda kamyon ve özel otolarla Tepecik köyüne geldiler. Köy meydanında toplanan halk "Biji PKK", "Biji Serok APO" sloganları attı. Saat 10.30 sularında Kocaköy Jandarma Bölük Komutanlığı'na bağlı askerler köye gelerek halkın üzerine ateş açtılar. Bölük komutanı bir üsttegmenin emri üzerine açılan ateş sonucu biri çocuk toplam 7 yurtsever ağır yaralandı. Yaralılardan Refik Elgün, Aziz Atlı, Hamza Atlı, Sait Bederkıran (2) ve adını tespit edemediğimiz bir kadın Dicle Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırıldı. İkisi kadın, 3 yaralının ise evlerinde mahsur kaldıkları bildirildi. Jandarma birliğine bağlı askerler daha sonra köylülere ağır işkenceler yaptı.

Amed: Amed 1991, 10 Temmuz'undan bu yana en büyük eylemliliği yaşadı. Esnafların tümü kepenkleri kapattı. Kepenk kapama eylemi yüzde yüz gerçekleşti. İl merkezinde çevik kuvvet, özel tim, jandarma ve polis ekipleri tarafından yoğun önlemler alındı. Polis özellikle 18-20 yaşlarında olan çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Sabah saatlerinde kime ait olduğu öğrenilmeyen bir dükkan kundaklandı. Ofis Semti Ekinciler Caddesi'nde bir pasajda iş yerlerini açmak istemeyen esnafları polis dövdü.

Amed'in Pasûr, Licê, Pîran (Dicle), Erxenî (Ergani), Çinar, Bismil, Hezro ve Farqîn ilçelerinde kepenkler kapatıldı. Kulp Jandarma Bölük Komutanlığı ilçeye giriş-çıkışı yasakladı. Öte yandan Amed'in Tepe köyündeki olayda yaralanan **Kora ÇİMEN** isimli yurtsever şehit düştü.

Çolamerg: Çolamerg (Hakkari) il merkezi ile Gever (Yüksekova) ilçesinde kepenk ve kontak kapama eylemi yapıldı. Gever'de halk sokağa çıkmama eylemi yaptı. Evlere yönelik yapılan baskınlarda çok sayıda insan gözaltına alındı. Şemzînan ilçesine 10 km uzaklıktaki Şebatan gediği mevkiinde yapımı süren karakolu gerillalar yerle bir ettiler. Karakola toplam 6 roket mermisi isabet etti.

Mêrdîn: Mêrdîn'in Nisêbîn, Kosar (Kızıltepe), Dêrika Çiyayê Mazî, Şemrex (Mazıdağı), Midyad ve Kerboran (Dargeçit) ilçelerinde esnaf kepenkleri kapattı. Mêrdîn'in Mehsert (Ömerli) ilçesine ve Yeşilli köyü arasındaki karayolunun Hop geçidi mevkiinde devlet güçleri ile gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü. Mêrdîn'in Mehsert ilçesine bağlı Çimenli, Göllü, Çalışan ve Güzelağaç köylerine önceki gün düşmanın yaptığı baskınlarda çok sayıda yurtsever gözaltına alınırken, birçok köy de abluka altına alındı.

Grîdax: Grîdax (Ağrı)'ın Bazîd, Giyadîn, Avkevir (Taşlıçay) ve Patnos ilçelerinde kontak ve kepenkler kapatıldı. Katılım yüzde yüz oldu. Grîdax'ın il merkezinde sabah saatlerinde yapılan kepenk kapama eylemine devlet güçleri müdahale etti. Bazîd ve Giyadîn ilçe merkezlerine asker sevkiyatı yapıldı. Ağrı Valisi kepenkleri açtırmak için Gihadîn'e gitti ama sonuç alamadı.

Riha: Riha'nın Girê Sor (Siverek) ilçesi ve Wêranşar (Viranşehir) ilçelerinde kepenkler kapatıldı. Önceki gece Wêranşar'da bir eve yapılan baskında evde bulunan **Dijwar** kod adlı gerilla, polisle 1 saat boyunca çatışmaya girdi. Mermileri biten gerillanın son bombasını kendisinde patlatarak şehit olduğu bildirildi. Wêranşar'a Riha'dan asker sevk edildi. Kepenkler devlet güçlerince kırıldı. Kepenklerin kırılmaya başlanmasıyla ilçe merkezine yürüyen halk "Biji Serok APO", "Biji PKK" sloganları attı.

Çewlik: İl merkezinde kepenkler indi, arabalar kontak kapattı.

Sêrt: Sêrt'ın Misric (Kurtalan) ilçesinde ve Civanîkan (Gökçebağ)'da kepenkler kapatıldı.

Adana: Adana'da Kürdistan halkının oturduğu mahallelerde kepenkler kapatıldı. Binlerce Kürdistanlı yurtsever sokaklara dökülüp yürüyüş yaptı. "Vur Gerilla Vur Kürdistan'ı Kur", "Biji Serok APO", "Yaşasın PKK, ERNK, ARGK" sloganları eşliğinde yapılan yürüyüşü polis dağıtmak istediyse de engelleyemedi. Yürüyüşe 30 bin kişi katıldı.

Şirnex: Qilaban'a bağlı Dara Hinê (Uzungeçit) köyüne ARGK gerillaları baskın düzenledi. Yapılan baskında bir korucu öldü, 1 korucu da yaralandı.

18 Ağustos 1992: Adana'dan Dilûk (Antep)'a giden Seç Turizm'e ait yolcu otobüsünü Dilûk il sınırında durduran ARGK gerillaları, araçta bulunan uzman çavuş Yolaç Boz, askerlerden Hüseyin Ulusoy ve Mehmet Ünver'i ölümle cezalandırdılar.

18 Ağustos 1992: Riha'nın Pirsûs (Suruç) ilçesinde ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 asker öldü.

18 Ağustos 1992: Grîdax dağı eteklerinde bulunan İdir'in Yenidoğan Jandarma Karakolu gece gerillalarca basıldı. Çıkan çatışmada 1 astsubay, 1 asker öldü, 2 asker de yaralandı. Karakolda da büyük hasar meydana geldi. Baskından dönen gerillalar ayrıca ilçe çıkışında bulunan PTT verici istasyonunu da roket ve bombalarla tahrip edip işlemez hale getirdiler.

19 Ağustos 1992: Amed'in Licê ilçesine bağlı Tuzla ve Abalı köyleri arasında ARGK gerillaları, düşman güçlerine pusu attı. Pusuya düşürülen düşman birliğinden 1 asteğmen, 12 asker öldürüldü. Düşman kayıplarını yine gizleyerek bu sayıyı "7 asker öldü" diye verdi.

19 Ağustos 1992: Licê'nin korucu köyü olan Başköy'e giden bir minibüs gece gerillalar tarafından otomatik silahlarla tarandı. Resul Ceylan isimli korucu öldü, 3 kişi de yaralandı. Yine Çermûk (Çermik) ilçesi yakınındaki korucu köyü olan Yaylalık'a giden traktörde bulunan koruculardan 3'ü öldürüldü, 4'ü de yaralandı.

19 Ağustos 1992: Dersim, Pêrtax (Pertek), Xozat arasındaki Hıdırdamlar mevkiinde gece düşman güçleriyle gerillalar arasında çatışma çıktı. 1 asker öldü, 3 asker de yaralandı. Gerillalar kayıp vermeden üslerine çekildiler.

24 Ağustos 1992: Erzingan'ın Gercanis (Refahiye) ilçesi Yağmurdere köyü yakınlarında çıkan bir çatışmada, 4 TİKKO militanı şehit düştü.

24 Ağustos 1992: Çelê'nin Çanaklı köyü yakınlarında gerillalarımız ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada, düşman güçleri çok sayıda ölü ve yaralı verdi. Yaralılar helikopterlerle Hakkari Hastanesi'ne kaldırıldı.

24 Ağustos 1992: Şirnex yakınlarında bulunan Milli Karakolu'na gerillanın yaptığı baskın eyleminden sonra, düşman kuvvetleri Balveren köyünü bastı; köy top ve silah atışına tutuldu, Altın Kuşak mezrası ateşe verildi. Olaylarda **Mehmet ARTUNÇ** (40), **İbrahim ARTUNÇ** (7), **Remziye ARTUNÇ** (10) ve **Kumriye ...** isimli yurtseverler şehit düştü, 7'si de ağır yaralandı.

24 Ağustos 1992: Amed-Lice karayolunu denetleyen gerilla birliğimiz, Çewlik'e gitmekte olan 7 askeri öldürdü. Aynı olayda 3 asker yaralandı, 3 kişi de gerillalarımız tarafından götürüldü. Askerleri taşıyan otobüs ise yakıldı.

24 Ağustos 1992: Bir önceki gün Çewlik'in Dara Hênê ilçesine bağlı kırsal kesimde düşman güçleri ile gerilla birliğimiz arasında çıkan çatışmada esir alınan polis ve askerlerin kurtarılması için operasyon yapan düşman güçleri bir kez daha gerillanın pususuna düştü. Olayda bir helikopter darbe aldı. Düşen helikopterde Binbaşı Oğuz Özkan öldü.

Devamı 25. sayfada

Dersim Eyalet Komutanlığı'ndan ulaştırılan eylem haberleri:

1- 12 Şubat 1992: Mazgirt-Karakoçan Peri Havzasında düşmanla gün boyu çatışma çıktı. Bu çatışmada 1 yüzbaşı, 8 er öldürüldü. Olayda 6 ARGK komutan ve savaşçısı şehit düştü.

2- 10 Şubat 1992: Hozat-Bilikan köyü civarında bulunan Şehit Mazlum Kampı, düşman güçleri tarafından havadan bombalandı. Birliğimiz hiçbir kayıp vermeden üs alanına çekildi.

3- 15 Şubat 1992: Ovacık-Pojvenk köyü civarında bulunan Şehit Mazlum Kampı havadan düşman güçlerince bombalandı. Bu saldırıda herhangi bir kayıp verilmedi; manevra esnasında Güney Kürdistanlı **Hayri** yoldaş donarak şehit düştü.

4- 22 Şubat 1992: Karakoçan-Bahçecik mezrasında düşmanla girilen muharebede 6 yoldaşımız şehit düştü. Düşman kendi kayıplarını gizledi.

5- 12 Mart 1992: Mazgirt-Karsim dağında gün boyu çıkan çatışmada 2 subay, 6 komando öldürüldü. Çatışmada 4 yoldaşımız kahramanca direnerek şehit düştü.

6- 16 Mart 1992: Ovacık-Merxo köyü civarında gün boyu süren çatışmada düşman 20'den fazla kayıp vermiştir. Bu çatışmada 11 değerli yoldaşımız şehit düştü.

7- 13 Nisan 1992: Dersim-Yeşilkaya köyünde düşmanla girilen çatışmada **Berxwedan** yoldaş şehit düştü. Düşman kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

8- 15 Nisan 1992: Mazgirt ilçesi basıldı. Polis lojmanları, jandarma karakolu ve resmi binalar roketlenerek tarandı. Düşman kendi kayıplarını gizlemiştir. Düşmana ağır maddi hasar verilmiştir.

9- Nisan 1992: Kemah tren istasyonu yakılarak tahrip edilmiştir.

10- Mayıs 1992: Elazığ Gazi Mahallesi'nde bir şehir birimimiz ile düşman arasında çatışma çıkmıştır. Çatışmada düşman kendi kayıplarını gizlemiştir. Olayda **Mahsum, Sozdar** ve **Besê** yoldaşlarımız şehit düşmüşlerdir. Bir arkadaşımız da düşmana yaralı olarak esir düşmüştür.

11- Mayıs 1992: Hozat-Sırtkan karakoluna ait bir mevzi roketlendi. Düşman kayıpları hakkında bilgi edinilemedi.

12- 5 Haziran 1992: Ovacık-Venk köyü civarında düşmanla çıkan çatışmada 1 subay ve 4 komando öldürüldü.

13- Haziran 1992: Kemah-Dumanlı tren istasyonu yakılmıştır. Burada mücadelemizin aleyhinde çalışan bir unsur ölümle cezalandırılmıştır.

14- Haziran 1992: Dersim şehir merkezinde vali konağına yerleştirilen bomba patladı. Düşmana büyük maddi hasar verildi.

15- 14 Haziran 1992: Dersim-Erzincan karayolu Pagal mevkiinde düşman panzer devriyelerine pusu kuruldu. Bu pusuda bir panzer roketatarla vuruldu. Düşman kayıplarını gizlediği için bilgi alınamadı.

16- 15 Haziran 1992: Ovacık-Pojvenk köyünde bulunan Kazım Akkoç adlı ajan ölümle cezalandırıldı.

17- Haziran 1992: Kemah ilçesi basıldı. Jandarma bölüğü, adliye ve hükümet konağı hedeflenerek tarandı. Düşman kayıplarını 4 asker olarak verdi. Olayda Brusk adlı yoldaşımız yaralı olarak düşmana esir düştü.

18- Haziran 1992: Ovacık yakınlarında kurulan pusuda bir düşman askeri öldürüldü.

19- 29 Haziran 1992: Ovacık-Dersim karayolu kesildi. YSE'ye ait bir araç yakıldı. Olaya müdahale etmek isteyen bir düşman helikopterine açılan ateşle darbe vuruldu ve alandan uzaklaştırıldı.

20- Haziran 1992: Dersim-Erzincan karayolu 4 saat boyunca trafiğe kapatıldı, yüzlerce araç durduruldu, mücadelemizin propagandası yapılarak üs alanına geri çekilindi.

21- 4 Temmuz 1992: Mazgirt şehir kalesinde kurulan pusuda 3 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

22- 7 Temmuz 1992: Pülümür-Kırmızıköprü yakınlarında kurulan pusuda 2 asker öldürüldü.

23- 11 Temmuz 1992: Dersim-Kocakoç (Pax) mevkiinde ARGK pususuna düşen düşman güçlerinden 3 komando öldürüldü.

15'ê Tebaxê pîroz be!
15 Ağustos kutlu olsun!

